

Giới thiệu Quý Nữ Yêu Kiều

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Convert: Cù Lạc

Chuyên ngữ: BAT

Đã chết rồi lại có thể sống lại chính là việc khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn trùng về về thời điểm mười ba năm trước thì lại càng vui sướng không thôi.

Hòa Linh mặc một thân y phục đỏ rực, ngồi tại đầu giường hai chân đung đưa khiến chuông nhỏ kêu lên, kẻ thù nhiều như vậy, cô nên bắt đầu tính toán từ ai a!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Gió bắc gào thét, trời đất chìm trong một mảnh trắng xóa mịt mù, mấy ngày qua tuyết rơi không ngớt rồi cuộc cũng đã có dấu hiệu dừng lại, nhưng vì gió bắc bất ngờ tràn về nên càng thêm rét buốt.

Trong căn phòng yên tĩnh, nữ tử không ngừng ho khan, nha hoàn thấy thế, vội vàng đốt thêm địa long để sưởi ấm.

Nữ tử kia vẫn không ngưng lên, ngồi ở trước bàn đọc sách viết viết tính tính. Nàng chính là Ngũ tiểu thư tam phòng của phủ Sở tướng quân, khuê danh Hòa Linh, năm nay đã hai mươi lăm. Sắc mặt Hòa Linh hiện tại tái nhợt, không hề có một tia huyết sắc, toàn thân gầy yếu như cành liễu phát phơ trước gió chỉ cần thổi một cái liền ngã xuống không dậy nổi. Lại nhìn dung nhan của nàng, có lẽ do sức khỏe không tốt nên trông cực kỳ tiêu tụy. Nếu nói nàng đã hơn ba mươi có lẽ cũng có người tin.

Trong viện truyền đến tiếng bước chân, nha hoàn Xảo Nguyệt vội vàng bước ra nghênh đón, tuyết rơi dày đặc cho dù đã quét dọn nhưng đi lại vẫn phát ra tiếng lạo xạo, vì thế rất dễ phát hiện có người đang tới đây.

Xảo Nguyệt đứng trước cửa, vội vàng phúc thân: “Phu nhân!”

Người tới là Tam phu nhân Lan thị, cũng chính là mẫu thân của Hòa Linh. Lan thị năm nay đã bốn mươi, nhưng do bảo dưỡng chu đáo nên khuôn mặt vẫn tinh xảo, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, đáng người tuy đã già nhưng vẫn vô cùng thướt tha. Đi theo phía sau là Triệu thị nương tử của đệ đệ Trí Ninh, nữ nhân này vốn rất thông minh lanh lợi, chỉ mỉm cười không nói lời nào.

Lan thị thấy Hòa Linh lại viết cái đó, trong mắt thoáng qua tia buồn bực, nhưng ngay sau đó lại tươi cười, giả vờ trách cứ: “Đã bảo con phải giữ gìn sức khỏe, thế mà lại không nghe!”

Lúc này Hòa Linh mới buông bút xuống, mỉm cười, đáp: “Thân thể con mấy ngày nay không tốt lắm, nên muốn giải quyết những chuyện còn lại cho xong, sợ lại quên cái gì đó. Khụ khụ!”

Chưa nói dứt câu, liền không ngừng ho khan, nàng lấy khăn che miệng, sau đó lặng yên vo viên chiếc khăn nhuộm đỏ vào lòng bàn tay.

Lan thị vẫn chưa phát hiện động tác nhỏ của nàng, thân thiết nói: “Đứa nhỏ này, sao cứ không nghe lời như thế chứ. Việc trên triều đã có phụ thân và đệ đệ của con gánh vác, tội gì phải nhọc lòng, không thêm quý trọng sức khỏe của mình chút nào!”. Nói xong, liền khoát khoát tay áo ra hiệu, nha hoàn phía sau vội vàng dâng một chiếc bát nhỏ lên.

Triệu thị thấy thế cũng vội vàng mở miệng: “Gia tử, mẫu thân nói gần đây thời tiết không tốt, e thân thể của tỷ khó chịu, tối hôm qua liền bảo phòng bếp dùng nhân sâm ngàn năm hầm với gà ác, đại phu nói nấu như vậy là bổ nhất, rất tốt cho xương cốt!”.

Hòa Linh gật đầu, tiếp nhận cái chén cười khẽ, nói: “Đa tạ mẫu thân, chỉ có mẫu thân hiểu rõ nữ nhi nhất!”.

Lan thị thoáng ngấp ngừng, có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó vẫn mở miệng lên tiếng: “Thế chất của con quá yếu, ngay cả bản thân cũng không biết thương tiếc. Nếu Nương cũng không quan tâm thì còn có ai thương nữa chứ!”

Hòa Linh le lưỡi một cái, nàng hơi hé miệng chén, ngay lập tức mùi thơm của canh gà hầm nhân sâm ngàn năm tỏa ra bốn phía. Mười mấy năm qua thể chất của nàng vẫn luôn không tốt, dùng thuốc bổ đã nên không hề chán chừ lập tức uống một hớp.

Thấy Hòa Linh đã uống một ngụm canh, sắc mặt Lan thị liền biến chuyển, khóe miệng thoáng do dự ngấp ngừng, cuối cùng cắn môi nói: “Ăn, ăn thêm vài

miếng thịt nữa đi. Mẩu thân mềm mềm lắm!”. Lờn vừa dứt, Lan thị nhin không được mà rơi lệ.

Hòa Linh biết bản thân ôm đau triền miên làm cho Lan thị lo lắng nhiều năm, lại nghĩ tới trước kia, nhu thuận ăn một miếng: “Ừm!”.

Không biết sao, Hòa Linh đột nhiên cảm thấy trong bụng đau đớn vô cùng, bát trên tay lập tức rơi xuống, toàn thân nhũn ra, nàng kinh ngạc nhìn về phía Lan thị, hai mắt mở to không thể tin.

“Nương, mẩu thân.....?”

Hòa Linh cứ thế ngã xuống, Lan thị lập tức khóc ra tiếng, bà ta không dám tiến lên, cứ thế vừa khóc vừa nói: “Nữ nhi của ta, Hòa Linh của ta, con, con đi đi. Con đi cũng xem như đã được giải thoát!”.

Hòa Linh thống khổ nhìn Lan thị, gất gao cắn chặt môi, run run hỏi: “Vì cố gì, vì cố gì lại muốn giết con? Nương, vì sao lại muốn giết con?”.

Ngay cả khi dùng sức cắn môi nhẩn nhin, thế nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Thấy Hòa Linh thống khổ như vậy, Lan thị rất muốn tiến lên, lại bị Triệu thị cuống quýt kéo lại, sau đó nhìn Hòa Linh nói:

“Gia tử, tử đừng trách chúng ta. Muốn trách, muốn trách thì phải trách chính bản thân tử. Gia tử, chúng ta không dấu lại phủ Thừa tướng, nhưng từ trước đến nay vì bản thân mình mà tử vẫn luôn dối đầu với bọn họ. Như thế chỉ có hại cho phủ tướng quân của chúng ta mà thôi. Nếu tử chết..... nếu tử chết thì Trí Ninh có thể một bước lên mây. Gia tử, tử đừng trách chúng ta, thật sự đừng trách chúng ta..... Dù sao, dù sao bệnh tình của tử đã nguy kịch, dùng cái chết của tử đổi lấy tiền đồ cho Trí Ninh, thì ắt hẳn tử sẽ nguyện ý đúng không? Tử chắc hẳn sẽ nguyện ý chứ?”

Người vốn ôn nhu hiền thực chừng ấy sao lại có thể nói ra những lời nhẫn tâm đã thương người khác đến mức này.

“Khụ khụ!”, Hòa Linh không ngừng ho khan, máu theo từng cơn ho cứ thế trào ra, chiếc váy màu xanh nhạt dính đầy máu tươi, thực ghê người.

“Phủ Thừa tướng..... Phủ Thừa tướng đã cho các người cái gì! Các người, các người sao có thể bán đứng ta!”. Hòa Linh ho mãi không ngừng nhưng cho dù như thế, vẫn cứ thế lương lên án: “Ta là, ta là... người thân của các người cơ mà! Ta, ta lúc nào cũng đều suy nghĩ cho các người, ta..... Kết quả lại như thế này, lại có kết quả như thế này sao? Mấy người sao có thể nhẫn tâm đến vậy, mấy người các người khiến ta thật thất vọng!”.

“Ta công tử không cần tử, mà tử lại mang tiền đồ của phủ Tướng quân để đổi lấy thống khoái của bản thân, người mơ mơ hồ hồ chính là tử mới đúng!”. Triệu thị giữ chặt Lan thị, nói tiếp: “Nương, chúng ta không hề làm sai, hết thấy đều là vì muốn tốt cho phủ Tướng quân, vì tốt cho Trí Ninh. Chúng ta làm đúng, chúng ta đã làm đúng.....”

Hai người họ tựa vào nhau, như muốn tăng thêm can đảm cho đối phương, mấy nha hoàn cũng bị tình hình trước mắt chấn trụ, kinh sợ không dám nhúc nhích.

“Phụ thân, phụ thân với Trí Ninh đều biết cả sao?”. Hòa Linh lại ho ra một búng máu, dùng hết khí lực toàn thân hỏi câu này, trong mắt của nàng đã không còn tia sáng, chẳng khác nào đèn đã cạn dầu, leo lét trước gió, ngay cả Lan thị cũng cảm nhận được điều đó.

Rốt cuộc cũng là nữ nhi của mình, bà ta bỏ tay Triệu thị ra, quỳ gối bên người Hòa Linh, bắt lấy tay nàng, nghẹn ngào nói: “Con có oán, thì cứ oán mẩu thân là được rồi. Nếu như có kiếp sau, nương nguyện ý làm trâu làm ngựa cho con. Hòa Linh, kiếp này, con hãy chết vì chúng ta!”.

Hòa Linh đã hoàn toàn không còn sức lực để rút tay ra, chỉ yếu ớt hỏi lại: “Phụ thân, phụ thân với Trí Ninh có biết không?” Nàng chấp nhất phải hỏi cho rõ ràng, xem xem có phải cả cái nhà này đều vứt bỏ mình hay không?

Triệu thị liền đáp: “Tất nhiên là biết.”

“Biết, ha ha, biết sao.....”, Hòa Linh nằm trên đất, đột nhiên cười đầy thê lương, sau đó lại hoảng hốt thì thào: “Vi chuyện của bản thân. Các người..... các người cứ chờ mà xem..... Sở gia, xong rồi..... Ha ha, thật tốt, Sở gia, đều chết hết đi, các người cũng chôn cùng.....”

Lan thị nghe thế liền biến sắc, nói: “Hòa Linh, sao con có thể ác độc như vậy, sao có thể nguyên rủa Sở gia, con..... Hòa Linh, Hòa Linh.....”

Nha hoàn cả gan tiến lên xem xét, sau đó sợ tới mức lùi lại đằng sau vài bước: “Khởi bẩm phu nhân, Ngũ tiểu thư, đã tắt thở.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tháng năm mưa nhiều, lờn người xưa quả thật không sai, buổi sáng đã lất pha lất phát dai dẳng không ngừng, đến chạng vạng thì ào ào đổ xuống như thác lũ. Mưa rào rào đập vào song cửa sổ, phát ra những tiếng sần sật, trong căn phòng cô kính, già trẻ lớn bé ngồi đầy một phòng, nhưng ai cũng lắng

lặng không lên tiếng.

Mùi đàn hương thoang thoảng tỏa ra từ chiếc lư đồng cũng không thể làm cho người ta bình tâm tĩnh trí. Ai nấy cũng đều có chút bất an, ngồi ở trên ghế chủ mẫu lúc này chính là Lão phu nhân của phủ Sở tướng quân. Bà mười sáu tuổi gả cho Sở tướng quân, khi đó ông chẳng qua vẫn là một người bình thường, hai người xem như cũng đã dạt tay đi qua mưa gió hơn nửa đời, ngay cả khi Sở tướng quân thăng tiến như điều gặp gió, lại có thêm mấy phòng thiếp thất, thì đối với vị chính thê này, ông vẫn thập phần tôn kính. Cũng vì thái độ này của ông mà cuộc sống của Lão phu nhân trôi qua khá êm đềm, mấy năm nay lại càng ngày càng ung dung tự tại. Nhưng hiện tại bà lại bồn chồn đứng ngồi không yên: “Vương ma ma, mau ra cửa nhìn xem Lão gia đã trở lại chưa?”

Vương ma ma lập tức lĩnh mệnh ra ngoài.

Mà lúc này, đi kèm với tiếng sấm nổ rung trời là tiếng vỗ ngựa từ xa vọng đến, một nam nhân trung niên, khuôn mặt kiên nghị, mái tóc hoa râm, một thân khôi giáp oai hùng bất phàm, dừng lại trước cổng phủ Sở tướng quân. Ông vừa xoay người xuống ngựa, người gác cổng lập tức nghênh đón. Tuy trời mưa to gió lớn nhưng Lão tướng quân vẫn không dùng đầu lợp*, để mặc cho nước mưa hắt vào khuôn mặt kiên nghị, rào bước đi tới hậu viện đèn đuốc sáng trưng, không chút do dự bước nhanh về phía tam phòng.

*Đầu lợp: là tên thường gọi để chỉ nón tre có dán giấy dầu dùng để đi mưa.

Vương ma ma vừa bẩm báo Lão tướng quân đã trở về, thì đã thấy ông bước vào.

Lão phu nhân vội vàng thu xếp cho Lão tướng quân thay quần áo lau tóc, nếu cứ dầm mưa như vậy rất dễ bị thương hàn.

“Ngũ nha đầu thế nào rồi?”, Lão tướng quân nhíu mi nhìn thê tử hỏi.

Lão phu nhân bèn thở dài, đáp: “Đại phu vẫn đang khám!”

Câu này đồng nghĩa với việc hiện tại bà cũng không biết thân thể Ngũ nha đầu như thế nào. Trong lúc nhất thời, cả căn phòng lâm vào yên lặng, Sở lão tướng quân cũng không hỏi nhiều, lẳng lặng ngồi xuống, chờ đợi đại phu, một nén nhang..... rồi lại một nén nhang..... Ngay khi mọi người sốt ruột không thôi thì đại phu cuối cùng cũng vén rèm lên đi ra. Mẫu thân của Ngũ tiểu thư, Lan thị tam phòng tiến lên nghẹn ngào hỏi: “Đại phu, nữ nhi của ta sao rồi?”.

Lão phu nhân ho khan một tiếng, tam phu nhân liền nhận ra bản thân hơi luống cuống, yên lặng thối lui ra sau, Sở tướng quân tuy xuất thân binh thường, nhưng mấy năm nay càng ngày càng cường thịnh nên vô cùng coi trọng quy củ. Lão phu nhân cũng như thế.

Nhìn vẻ mặt đần đờ của đại phu, Sở tướng quân quyết định thật nhanh: “Người tới thư phòng nói chuyện với ta”. Sau đó liếc mắt nhìn sang những người khác lên tiếng: “Mọi người đều về hết đi. Các người ở lại đây, cũng giúp không được Ngũ nha đầu cái gì!”.

Sở tướng quân nói một không nói hai, đám người bên ngoài cũng không dám nhiều lời, đồng loạt vâng lời đi ra cửa, Lan thị chần chừ liếc mắt nhìn vào nội thất, rất muốn xin được ở lại, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của Lão phu nhân liền không dám mở miệng, theo Tam gia chậm chạp ra ngoài.

Tiểu viện vốn đang náo nhiệt lập tức liền yên ắng lại, càng nghe rõ mồn một tiếng mưa to bên ngoài cửa sổ, dường như càng ngày càng nặng hạt hơn.

“Xảo Âm, tỷ thấy tiểu thư có thể qua khỏi không?”. Nha hoàn Xảo Nguyệt luống cuống hỏi. Chỉ cần nhìn dung mạo là biết, Xảo Âm phải lớn hơn Xảo Nguyệt mấy tuổi.

“Cho dù tiểu thư có tốt hay không tốt, chúng ta đều là nô tỳ. Đi đâu mà chẳng như nhau!”. Giọng nói của Xảo Âm rất bình tĩnh, so sánh với Xảo Nguyệt tất nhiên hiểu chuyện hơn nhiều, sau đó nàng ta cắn môi, nói tiếp: “Muội đừng nói linh tinh nữa, tiểu thư nhất định sẽ tốt! Nhất định sẽ khỏe lại!”.

Xảo Âm liếc mắt nhìn Xảo Nguyệt, lên tiếng: “Chúng ta đi ra ngoài đứng canh, để tiểu thư yên tĩnh ngủ một lát.”

Xảo Nguyệt nghe xong, gật đầu nghe theo.

Hai nha hoàn lập tức rón ra rón rén đi bên ngoài canh chừng, trong nháy mắt cửa vừa khép lại, nữ tử gầy yếu đang nằm ở trên giường liền mở mắt ra.

Nàng mở mắt thật to, xuất thần nhìn chằm chằm màn trướng bằng sa mỏng phát phơ bên giường vừa tươi mát lại rất khác biệt. Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng khẽ nghiêng đầu, nội thất đơn giản thanh thoát, khắp nơi tràn ngập hơi thở thiếu nữ, trên chiếc kệ trong góc phòng, phủ một chiếc khăn trắng toát vô cùng thanh nhã.

Nếu như nói có cái gì không ổn, thì đó chính là bầu không khí bên trong, ngay cả đã đốt hương liệu nồng nặc, nhưng cũng vẫn không giấu được mùi máu tươi thoang thoảng.

Nữ tử thong thả vươn tay từ trong chăn ra, nho nhỏ, non mềm lại trắng nõn, vừa thấy liền biết đây là tay của thiên kim tiểu thư mười ngón không dính nước. Nàng cứ thế lật đi lật lại tay mình không biết đang nghĩ cái gì.

Rốt cuộc cũng đã xem đủ cánh tay nhỏ bé trắng nõn, nữ tử gian nan ngồi dậy, mái tóc dài đen sẫm đỏ xuống như thác nước, phân tán trên vai, không để ý đến sức khỏe suy yếu, lập tức xốc màn lên, vịn vào mặt tủ, bước đến trước bàn trang điểm chậm rãi ngồi xuống, sau khi an vị, nàng bèn thở dốc vài tiếng, theo phản xạ liền cho tay vào trong ngực móc khăn ra, nhưng tay vừa chạm đến vạt áo, lập tức khựng lại.

Quên mất, hiện tại nàng chưa bị ho ra máu thì làm sao có khăn mà lấy?

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mặt mình trong gương, quả nhiên điểm lệ vô song, da mặt trắng nõn mềm mại, mắt to long lánh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn vì đang bị bệnh nên hơi nhợt nhạt, nhưng chỉ thế thôi đã quá xinh đẹp rồi.

Nếu nói điểm lệ, thì trong điểm lệ lại lộ ra vẻ hồn nhiên ngây thơ; Nếu nói ngây thơ, lại cảm thấy không thể bỏ qua vẻ kinh diễm tuyệt sắc trên người nàng.

Nữ tử lẳng lặng nhìn mặt mình, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai gò má, tựa như không thể tin nỉ non: “Mười hai tuổi! Hóa ra, mình cũng từng xinh đẹp như vậy!”. Nói xong, chậm rãi mỉm cười, nụ cười kia càng lúc càng lớn, có vẻ không được bình thường cho lắm.

Nghe thấy âm thanh bên trong phòng truyền ra, hai nha hoàn vội vàng đi vào, tiểu thư nhà họ vốn yên ổn nằm trên giường hiện tại lại đang ngồi ở trước gương, cười mãi không ngừng, dường như gặp phải chuyện gì đó cực kỳ buồn cười. Hai người lắp bắp kinh hãi, vội vàng diu người đến trên giường.

Người nào đó ngồi ở bên giường, vẫn không nhìn được cười, phản phó: “Các người lui xuống đi, ta muốn yên lặng suy nghĩ một lát”.

Giọng nói thanh thúy, chẳng khác nào hoàng anh xuất cốc.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt lo lắng kohong dám nhúc nhích, nhưng lại bị tầm mắt lạnh như băng bắn tới: “Ta muốn một mình!”.

Tầm mắt sắc bén kia khiến cho người ta không rét mà run, nhưng vừa nhìn lại liền cảm thấy tiểu thư nhà mình vẫn là một người đơn thuần ngây thơ, có lẽ bọn họ đã nhìn nhầm.

Ngẫm nghĩ một lát, Xảo Âm mới đáp: “Tiểu thư, hai nô tỳ ở gian ngoài, nếu như người cần gì, cứ lên tiếng sai bảo!”

Nữ tử nghe thấy thế liền mỉm cười ngọt ngào ừm một tiếng.

Hai nha hoàn vừa ra ngoài, nàng lại bắt đầu đùa nghịch chính mình, mái tóc dài phân tán trên vai, cười hi hi ngồi ở bên giường lắc lư chân.

Mỗi người đều nói thế sự khó liệu, vốn không muốn chấp nhận, nhưng ai có thể ngờ bản thân lại bị chính mẫu thân của tự tay độc chết, có thể sống lại một lần nữa, giống như đoá hoa xán lạn ở tuổi mười hai, độ tuổi tốt nhất để làm lại từ đầu.

Mười hai tuổi, nàng trúng độc, mười ba năm sau, năm nàng hai mươi lăm tuổi, lại trúng độc lần nữa. Trong nháy mắt đó, nàng từng nghĩ, bản thân nên chết đi ở lần đầu độc đầu tiên ấy có khi lại là kết cục tốt nhất? Nhưng chưa tìm được đáp án, nàng đã lên châu trời, lúc này nghĩ lại, hóa ra sự thật không phải như thế!

Trong khoảnh khắc sống lại một lần nữa, Hòa Linh đột nhiên liền hiểu được, kết cục tốt nhất không phải bị độc chết, mà là..... Sở Hòa Linh phe phẩy mái tóc cười khanh khách, kết cục tốt nhất chính là, nhìn người khác sống không bằng chết.....

Nhiều người hại nàng thâm thương như vậy, đời này, nàng sẽ không nương tay với bất kỳ kẻ nào. Nên bắt đầu từ đâu đây?

Đúng vậy! Hòa Linh nằm ngán ngơ trên giường, bắt tay vào việc trả thù, người đầu tiên đáng chết, chính là tên đại phu hiện tại vẫn đang đứng trước mặt Tổ phụ nàng nói hươu nói vượn.

Ai ai cũng đều biết, Ngũ tiểu thư phủ Sở tướng quân bởi vì bị trúng độc năm mười hai tuổi mà hao hết tâm huyết sống không quá 10 năm, đồng thời, thân thể gầy yếu không bao giờ có thể sinh con được nữa..... Nhưng có ai biết được, nàng quả thật trúng độc, nhưng không hề nghiêm trọng đến mức ấy, chính thứ thuốc trị liệu kia mới tẩm bùa đòi mạng tiếp theo.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tiếng khóc sụt sùi cứ quanh quẩn mãi bên tai, mơ mơ hồ hồ chẳng khác nào nữ quý đòi mạng, Hòa Linh phiền chán phát tay, xoay người, lại không ngờ, tiếng khóc kia lại càng lớn hơn. Đã lâu nàng chưa từng ngủ ngon như thế này, đang êm đẹp lại có người đến quấy rầy, không cần nghĩ, nàng cũng biết người nọ là ai.

Hòa Linh xoay người xoa mi tâm, từ từ mở mắt: “Mẫu thân.....” hai chữ vô cùng đơn giản nhưng dường như phải dùng hết khí lực toàn thân. Kỳ thật, nàng cũng không hề mong muốn phải đối mặt sớm như vậy, mẫu thân thân sinh, lại tự tay hạ độc chết nữ nhi của mình.

Hòa Linh định ngồi dậy nhưng Lan thị lại vội vàng ngăn lại: “Sao lại dậy làm gì? Cứ ngủ thêm một lát, thân thể con vẫn còn yếu lắm!”.

Hòa Linh nghe xong liền muốn bật cười, nếu đã biết nàng cần phải nghỉ ngơi, lại còn làm bộ đến đây khóc sụt sùi làm gì! Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Vâng!”, Hòa Linh yếu ớt đáp, Lan thị lập tức liếc mắt, Xảo Nguyệt biết điều vội vàng lấy gối kê vào phía sau để tiểu thư nhà mình cảm thấy thoải mái để chịu hơn. Hòa Linh ngáy thơ hỏi: “Mẫu thân, đại phu nói thế nào? Thân thể con có vấn đề gì không? Chẳng hiểu sao, con cứ thấy mệt mỏi mãi!”.

Trên mặt Lan thị thoáng qua tia lo lắng, sau đó gượng gạo cười an ủi: “Tất nhiên là không sao cả. Đại phu sẽ nhanh chóng chữa khỏi, con cứ ngoan ngoãn uống thuốc là tốt thôi!”.

Hòa Linh hoài nghi hỏi lại: “Nếu như không việc gì thì vì sao lúc này mẫu thân lại khóc? Còn khóc thảm thiết như vậy!”. Sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, môi cũng rung lên: “Có phải là con sắp không?”. Nói dứt câu lập tức liền òa khóc, gương mặt vốn dĩ vô cùng xinh đẹp khóc lên lại chẳng khác nào hoa lê dưới mưa.

Lan thị vội vàng ôm nữ nhi vào lòng, dỗ dành: “Đừng khóc, nữ nhi ngoan của nương đừng khóc nữa. Con không sao cả, mẫu thân sao có thể lừa con được chứ, chỉ cần con uống thuốc đều đặn là sẽ tốt lên thôi. Mẫu thân khóc là bởi vì thương con chỉ mới mười hai tuổi đã phải chịu khổ như vậy. Con vẫn còn nhỏ sao lại nghĩ đến điềm gở ấy, mẫu thân nguyện ý gánh thay cho con tất cả!”

Quả thật từ ái!

Bờ vai gầy yếu của Hòa Linh khẽ run run, nhưng Sở Hòa Linh thật sự không biết, mẫu thân nàng từ đầu đến cuối vẫn thích diễn trò hay là mãi sau này mới trở nên ác độc như vậy, độc ác đến nỗi tự tay giết chết nàng.

Hòa Linh buông Lan thị ra, lau hết nước mắt: “Mẫu thân đừng nói vậy. Nếu con không ăn bát cháo kia thì người cuối cùng trúng độc sẽ là phụ thân, nên con nguyện ý chịu khổ thay phụ thân. Phận làm con, đáng lý nên như thế.”

Đúng rồi, đây hẳn là nguyên nhân nàng trúng độc, năm mười hai tuổi ấy, nàng đã ăn nhầm bát cháo ngọt mà phòng bếp làm cho phụ thân nên mới dẫn đến kết quả ngày hôm nay. Mặc dù đã cố giữ kín, nhưng không biết vì sao chuyện nàng bị trúng độc dẫn đến thân thể suy nhược, không thể nào sinh con vẫn truyền khắp Vĩnh An, từ đó về sau, Sở Hòa Linh nàng liền một mình một bóng lẻ loi cô độc cả đời.

Lan thị lau nước mắt nói: “Con làm ta đau lòng chết mất!”

Hòa Linh rũ mí mắt, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ngọt ngào làm nũng: “Mẫu thân, con muốn may y phục mới.”

Lan thị kinh ngạc hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn may quần áo mới? Bình thường may cho con bộ đồ mới cũng không thấy vui mừng bao giờ!”.

Nói xong liền quan sát phản ứng của Hòa Linh, đang yên đang lành lại đòi may y phục mới, quả thật có vài phần kỳ quái! Dù sao Hòa Linh nhà bà vốn không phải là một tiểu cô nương điệu đà thích chưng diện, nữ nhi nhà người ta thích son thích phấn, thích y phục xinh đẹp, còn nàng lại hoàn toàn khác biệt, chỉ thích đọc sách viết chữ, chẳng khác nào nam nhi.

“Trải qua con thập tử nhất sinh kia đột nhiên con hoàn toàn tỉnh ngộ”. Hòa Linh nửa thật nửa giả nói: “Bỗng dưng con nhận thấy bản thân quá mức tệ nhạt, chưa từng đặc biệt hưởng thụ cuộc sống này, như thế chẳng phải quá thua thiệt. Nếu đã có thể còn sống ngồi ở đây, tất nhiên phải hưởng thụ hết thấy những gì đang có, để sau này dù có gặp bất trắc gì, cũng sẽ không hối hận”.

Lan thị không vui, liền gạt đi: “Nha đầu con đấy, đừng có mà tự nguyện rửa chính mình, thật là không hiểu chuyện!”. Nói xong, thận trọng nhìn Hòa Linh, hỏi han: “Con không có chuyện gì đấy chứ? Nếu như có chuyện phải nói cho mẫu thân biết, con vẫn còn nhỏ, không nên tự chủ trương, biết chưa?”

Nói thế nào thì Lan thị vẫn cảm thấy Hòa Linh hôm nay có gì đó hơi khác lạ, nhưng khác ở chỗ nào, thì lại không chỉ ra được, chỉ đành dặn dò thêm mấy câu.

Hòa Linh nhu thuận gật đầu, đáp: “Con biết rồi, mẫu thân, may y phục mới cho con nhé?”

Lan thị mỉm cười trả lời: “Được rồi, con thích may đồ mới thì cứ may, để nương gọi ti y phường lại đây. Chi phí may mặc lấy từ vốn riêng của nương nên con muốn may thêm mấy bộ đều được, không cần lo lắng. Mẫu thân cũng rất vui khi thấy con thay đổi như vậy, tiểu cô nương, nên chú trọng ăn mặc mới đúng!”.

Hòa Linh rũ mắt, khuôn mặt khéo léo tinh xảo mang theo ý cười nhàn nhạt, xinh đẹp vô cùng: “Hết thấy đều nghe mẫu thân!”.

Lan thị vui mừng gật đầu: “Được rồi, thấy tinh thần của con cũng không tệ lắm, mẫu thân cũng yên tâm hơn nhiều, bên kia ta còn có việc, con mau nghỉ ngơi đi!”.

Hòa Linh cũng thuận theo đó mà ngáp một cái, đáp: “Con biết rồi!”

Lan thị hải lòng ra cửa, Hòa Linh cứ thế nhìn theo bóng lưng kia, lại nói, mẫu thân của nàng bảo dưỡng thân thể rất tốt, dung nhan hiện tại của bà so với mười ba năm sau thật sự khác biệt không nhiều, tuy nhiên càng nhiều tuổi lại càng khác biệt. Tuy đã có vài dấu vết của năm tháng, nhưng đối với những người cùng lứa tuổi, vẫn tốt hơn nhiều. Mà cũng đúng thôi, đời trước, mọi chuyện đều có nàng xông pha phía trước, người làm mẫu thân như bà còn có việc gì phải lo nghĩ nữa đâu! Không quan tâm lo nghĩ hao phí tâm huyết, làm sao có thể già!

“Tiểu thư, phu nhân đối với người thật tốt!”, Xảo Nguyệt ôn nhu hầu hạ Hòa Linh nằm xuống, hậm mộ nói.

Hòa Linh ngẩng đầu nhìn nàng ta, chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi lại: “Mẫu thân đối tốt với con cái có gì lạ sao? Lời này của người dường như có chút kỳ

quái!”.

Xảo Nguyệt cười hì hì: “Ai, tiểu thư, người ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà!”

Xảo Âm và Xảo Nguyệt đi theo Hòa Linh từ nhoe, nên nói năng cũng không giữ kễ như những nha hoàn khác. Xảo Nguyệt vẫn đùa giỡn như bình thường, nói xong lại bắt tay thu dọn bên cạnh.

Hòa Linh hơi hơi híp mắt, cười nói: “Ồ, hóa ra người ăn ngay nói thật lại không có chừng mực như vậy!”. Nhẹ nhàng bâng quơ buông một câu.

Xảo Nguyệt nghe ra trong lời nói vừa rồi có gì đó không đúng, vừa muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy ý lạnh trong mắt tiểu thư, liền hoảng sợ, lập tức quỳ xuống: “Là nô tỳ vượt quá khuôn phép, xin tiểu thư thứ tội.”

Hòa Linh cũng không nhìn Xảo Nguyệt, chỉ xem xét các ngón tay của chính mình, lười biếng nói: “Ta nghe nói, bản thân mình sống không quá mười năm, hơn nữa còn không thể sinh con!”.

Mặt Xảo Nguyệt chột trắng bệch, vội vàng thưa: “Tiểu thư đừng tự nguyện rửa mình như vậy!”.

“Nghe nói thím người có quen biết với nương tử của Từ đại phu!”

Xảo Nguyệt vẫn chưa hiểu.

“Ất hẳn nương tử Từ gia đã nói gì đó với thím người? Ừm, phụ nhân bình thường đều thích thuyết tam đạo tứ*, có lẽ..... Cũng sẽ nói cho người khác?”

Thuyết tam đạo tứ (说三道四): Nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ hoặc có ý chỉ trích, phê bình, nói này nói nọ.

Tuy Xảo Nguyệt không được lợi cho lắm, cũng không biết vì sao tiểu thư lại nói như thế, nhưng dù thế nào cũng là đại nha hoàn, làm việc ở trong đại trạch bao nhiêu năm, nên cũng hiểu được vài phần: “Nô tỳ lập tức đi thăm dò!”.

Hòa Linh cười khanh khách khoát khoát tay, Xảo Nguyệt vội vàng lui ra, nhưng vừa ra tới cửa lại nghe thấy tiểu thư nhà mình mở miệng: “Ngọc lan trong viện đã nở hoa rồi!”.

Xảo Nguyệt nghe thấy thế suýt ngã sấp xuống, tuy còn đang run run nhưng lập tức kiên định lại: “Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt!”

Xảo Nguyệt rời đi, Hòa Linh vẫn cười tươi như cũ.

Không biết người khác nếu như gặp được chuyện như vậy thì như thế nào, nhưng nàng nghĩ, bản thân mình chắc hẳn tương đối đặc biệt nên mới trùng sinh về mười ba năm trước, quay về năm mười hai tuổi. Nàng hoàn toàn không có chút kinh ngạc nào mà chỉ thực bình tĩnh tiếp nhận hết thảy, tận lực kìm chế vui mừng, cùng với..... tâm tình muốn tìm đường chết!

Mặc kệ như thế nào thì đây chính là cơ hội duy nhất, đã sống thì càng phải sống tự do tự tại, người khác có ngọt ngạt thế nào cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng, giấu lại, thật ra còn có chút hưng phấn ấy chứ!

Từ đại phu, lần này, ta chủ động giúp người lan tin, ta vốn không phải là một cô nương tốt! Cho nên muốn người dùng chính tính mạng của mình để cảm tạ!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sáng sớm, Hòa Linh đã thức dậy, nàng cũng không gọi nha hoàn vào ngay mà khoác áo đi ra mở cửa sổ, nhắm mắt lại dang rộng hai tay đón nắng cùng bầu không khí tươi mát trong lành của buổi sớm mai.

Xảo Âm vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn như vậy, tiểu thư nhà mình tựa như tiên nữ giáng trần chẳng mấy chốc sẽ vỗ cánh bay đi mất.

Phát hiện có người vào cửa, Hòa Linh cũng không hề giật mình, nàng thả tay xuống, xoay người lại nói: “Giúp ta rửa mặt, chải đầu, thay quần áo!”.

Xảo Âm vội vàng đi đến, xử lý thỏa đáng, Hòa Linh nhìn vào nữ tử trong gương, mỉm cười: “Chúng ta đi thôi!”. Tổ mẫu Vương thị của nàng ở tại An Đức Viện, vội mong muốn lúc nào cũng sẽ an khang sung túc, nhưng Hòa Linh thấy thật ra cũng không đúng lắm. Nếu như thật sự bình an dư dả, thì vì sao Sở gia càng ngày càng suy bại? Nghĩ đến những chuyện trước kia, Hòa Linh liền cảm thấy việc làm này chẳng hề có ý nghĩa cũng như không có tác dụng gì cả.

Lúc Hòa Linh bắt đầu đi cũng không còn sớm nữa, tuy muốn tuân theo quy củ nhưng dù sao thân thể nàng vẫn còn mang bệnh cho nên cũng không ép

buộc bản thân phải chịu khổ. Vì thế khi đến An Đức Viện, người đã ngồi đầy phòng, Hòa Linh nhẹ nhàng hành lễ: “Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu vạn an!”.

“Đứng lên đi, thân thể đã tốt hơn chút nào chưa?”. Lão phu nhân khẽ nheo mắt lại, đánh giá Hòa Linh một lượt, một thân váy áo xanh biếc, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng có lẽ vì muốn che giấu, nên đã phủ thêm một tầng phấn hồng nhưng vẫn không che nổi cảm giác ốm yếu.

Hòa Linh nhợt nhạt cười, nhu thuận nói: “Buổi sáng đã uống thuốc rồi ạ, đa tạ tổ mẫu quan tâm!”. Cũng không trực tiếp trả lời là tốt hay không tốt.

Lão phu nhân cũng thật khôn khéo, không hỏi nhiều nữa mà chỉ dặn dò: “Uống thuốc đều đặn thì mới mau lành được. Mau đến ngồi cạnh mẫu thân cháu đi!”.

Hòa Linh liền nghe theo, lão phu nhân cũng gật đầu vừa lòng.

Nhưng vừa ngồi vào chỗ của mình, lại chợt nghe Hòa Tuyết của tứ phòng ngồi phía đối diện cúi đầu cười một tiếng, Hòa Tuyết năm nay mới mười tuổi, nhỏ hơn nàng hai tuổi, sau đó thờng ngay nói: “Bình thường Ngũ tỷ tỷ luôn là người đến đầu tiên, muội thể nào cũng đều muộn hơn cả, lần này cuối cùng cũng có cơ hội thấy tỷ đến muộn nhất rồi!”. Nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt. Tuy rằng lời nói có chút không hiểu chuyện, nhưng vẫn khiến mọi người bật cười.

Hòa Linh cũng cười theo, rồi lên tiếng trêu ghẹo: “Tỷ cũng rất muốn đến sớm nhất, nhưng sức khỏe lại không cho phép. Thật không ngờ, trời xui đất khiến thể nào lại khiến cho muội muội thật cao hứng, ta vốn là một tỷ tỷ tốt, nếu muội muội đã vui như thế thì sau này ta cứ đến cuối cùng thôi. Chỉ mong tổ mẫu cùng các vị bá mẫu, thẩm thẩm đừng chê cười Hòa Linh là được!”.

Thấy Hòa Linh nghiêm túc nói thế, Hòa Tuyết khẽ cắn môi, đáp trả: “Chứ không phải tỷ tỷ muốn nhàn nhã nên mới đến cuối cùng sao?”.

Hòa Linh kinh ngạc nhìn nàng ta nhưng vẫn ngọt ngào mỉm cười: “Chẳng phải vừa rồi muội cũng nói, bình thường ta đều là người đến sớm nhất sao. Nhiều năm như vậy, muốn nhàn hạ ta đã sớm làm rồi. Muội muội nói thể thật không tốt, chẳng may có người nghe thấy, sẽ tưởng nhầm là muội muội không thích ta, nên mới có ý soi mói như thế!”

Hòa Tuyết nắm chặt khăn tay, cắn cắn môi, vừa muốn phản bác lại bị Điền thị ở bên cạnh nắm tay lại, Điền thị là người ôn nhu nhất trong mấy vị phu nhân ngồi đây, bà ta dịu dàng nói: “Tuyết nhi vẫn còn nhỏ nên nói chuyện không có chừng mực. Con bé tất nhiên rất thích Linh tỷ tỷ, cháu đừng hiểu lầm. Con bé cả ngày cứ lải nhải rằng hy vọng cháu mau khỏe lên, hiện tại gặp mặt, lại cứ thích đấu khẩu, trẻ con mà, không nên so đo làm gì!”.

Điền thị nhẹ nhàng bâng quơ đã chuyển sang đề tài khác, để mọi người không tập trung vào câu nói không thích hợp của Hòa Tuyết nữa. Hòa Linh nhìn vào mắt Điền thị, cười tủm tỉm đáp: “Cháu cũng hiểu mà, chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn chút thôi. Tổ mẫu ắt hẳn cũng nghĩ như thế chứ ạ?”. Hòa Linh xoay người, khẽ cười hỏi.

Lão phu nhân Vương thị không ngờ Hòa Linh lại đột nhiên nói như vậy, nhưng dù sao cũng không phải là người bình thường, nên cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ gật đầu nói: “Mấy cô nương nhà ta, đều tốt cả!”. Nói xong, liền căn dặn: “Mấy người các cháu ở trong nhà đùa giỡn, trêu chọc nhau thế nào cũng được, nhưng một khi đã xuất môn không được như thế, người ngoài không biết, lại cho rằng mấy vị tiểu thư Sở phủ không hòa hợp. Nếu truyền ra thì có khác gì làm trò cười cho thiên hạ!”.

Hòa Linh hơi hơi rũ xuống mắt, rồi lại lập tức ngẩng đầu, cười xán lạn, đáp: “Tất nhiên rồi ạ! Lục muội muội đẹp như vậy, cháu trân trọng còn không kịp nữa là! Đúng không?”.

Hòa Tuyết lúc này cũng hiểu được, miễn cưỡng tươi cười, nhưng không còn chút thiên chân vô tà nào: “Tỷ tỷ nói đúng!”.

“Như thế mới phải!”, tầm mắt Lão phu nhân hướng về phía Hòa Tuyết nói, khiến nàng ta đặc ý ưỡn ngực liếc mắt Hòa Linh một cái.

Hòa Linh cũng không biểu hiện gì, vẫn cứ nhu thuận tươi cười, không chê vào đâu được. Mặc dù trên mặt như thế, nhưng nội tâm nàng lại đang cười lạnh, dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu 10 tuổi chưa trở mã, chỉ có năng lực làm trò cười mà thôi!

Trò chuyện với Lão phu nhân trong chốc lát, dù sao cũng đã lớn tuổi nên rất nhanh liền mệt mỏi, bảo mọi người rời đi.

Lan thị và Hòa Linh cùng ra cửa, thấy trên trán nàng đỏ mồ hôi lấm tấm, liền lấy khăn thấm khô, sau đó dặn dò Xảo Âm: “Thân thể tiểu thư yếu ớt, làm việc phải lưu ý một chút!”.

Xảo Âm vội vàng dạ vâng đáp lời.

“Ngũ muội muội, hôm qua chúng ta muốn qua thăm muội nhưng lại nghĩ thân thể muội quá suy yếu nên không muốn muội phải mệt nhọc tiếp đón chúng ta nên đã không đi. Hôm nay nhìn muội đã khỏe hơn nhiều, không bằng mọi người cùng nhau ngồi hàn huyên một lát?”. Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Hòa Linh nhìn sang, người cất tiếng chính là Hòa Chân chi thứ hai, nàng ta đứng thứ tư, tuổi tác cũng tương tự nhau nên quan hệ giữa hai người vô cùng tốt. Nếu như không xảy ra chuyện với Tạ Du, nàng thực sự vẫn sẽ nghĩ vị tỷ tỷ này luôn thật tâm đối đãi với mình. Nhưng sự thật đã chứng tỏ, Tứ tỷ tỷ kia bị ô đến thể nào, cấm hãm nàng ra sao. Mà hiện tại, dựa trên những hành động vừa rồi cũng đã thể hiện điều đó.

Nàng mỉm cười ngọt ngào, đáp: “Nhưng hiện tại muội còn có chút việc!”

Nụ cười trên mặt Hòa Chân chợt cứng đờ, nàng ta thật không ngờ Hòa Linh sẽ cự tuyệt thẳng thừng như vậy.

Lan thị thấy thế liền hoà giải: “Trang phục của Linh nhi toàn màu đơn điệu. Ta đã mời Ti y phường lại đây, may thêm cho con bé mấy bộ y phục mới. Có lẽ bây giờ bọn họ đã tới rồi, sợ không có thời gian tiếp đón các tỷ muội được!”

Lúc này tâm tình Hòa Chân mới hòa hoãn một ít, tò mò hỏi: “Nhưng hiện tại đâu phải là thời điểm may y phục mới đâu ạ!”

Nhị phu nhân Phương thị cũng a dua theo: “Tất nhiên hiện tại không phải là thời điểm may y phục mới, vì thế có lẽ tam bá mẫu con đã dùng tiền riêng để may. Tam bá mẫu quả nhiên là người hiểu rõ Linh nhi nhất”.

Trong mắt Hòa Chân thoáng qua chút ghen tị, nhưng dập tắt rất nhanh, bưng tỉnh nói: “Linh nhi à, muội may y phục xong thì mau chóng nghỉ ngơi, hiện tại thân thể của muội cần được điều dưỡng thật tốt!”.

Hòa Linh cúi đầu hất hất đuôi sam của mình, gạt đầu.

Mấy phòng đều rời đi, Lan thị liền đánh giá Hòa Linh một lượt, hỏi: “Con với Tứ tỷ tỷ có chuyện gì à? Hình như có gì đó khang khác!”.

Hòa Linh ngẩng đầu, khó hiểu hỏi lại: “Có chuyện gì đâu ạ! Bình thường con vẫn hòa đồng với mấy người kia nhưng bây giờ không có hứng thú nữa, chỉ vậy thôi!”. Cũng không nói thêm gì khác liền đi về phía trước. Lan thị chân chừ một lúc mới đi theo.

Ti y phường là cửa tiệm rất nổi tiếng ở thành Vĩnh An, bình thường có không ít phu nhân, tiểu thư nhà giàu là khách quen ở đây, nhưng lại không tiện ra ngoài cho nên phần lớn đều sai người tới phục vụ tận nhà.

Dân gian có câu, không đến kinh thành không biết quan nhỏ, không đến Giang Nam không biết tiền thiếu. Ý muốn nói quan viên trong kinh thành rất nhiều, lại toàn là quan to hiển quý tụ tập một chỗ, kể cả là Đại tướng quân, ở kinh thành cũng chẳng phải là nhân vật khó lường gì. Còn câu không đến Giang Nam không biết tiền thiếu, ý muốn nói rằng Giang Nam giàu có và đông đúc. Tam phòng Lan thị, lại chính là nữ nhi của phủ thượng Giang Nam. Tuy rằng địa vị của thượng nhân trong xã hội luôn thấp hơn vài phần, nhưng phụ thân Lan thị là ân nhân cứu mạng Sở lão tướng quân, hơn nữa lúc thành thân, đồ cưới của Lan thị trải dài khắp nửa khu phố, bởi vậy nên rất nhiều người ở Vĩnh An đều biết, Tam phòng phủ tướng quân ra tay rất hào phóng.

Ti y phường sáng sớm đã thu xếp Lương bà từ tới đây, thấy phu nhân và tiểu thư đến lập tức tiến lên, mặt mày rạng rỡ: “Tam phu nhân, Ngũ tiểu thư tốt lành. Sáng sớm nay chợt nghe gặp chim khách kêu ngoài mái hiên, ta còn đang thắc mắc có chuyện gì vui hay không, hóa ra là được gặp Tam phu nhân và Ngũ tiểu thư, gặp người cao quý thế này không phải đại hỷ sự thì là gì!”.

Tam phu nhân mỉm cười, đáp lễ: “Chim khách báo chuyện mừng cũng không khéo bằng người nói!”. Không có ai là không thích nghe lời hay, nghe khẩu khí liền biết tâm tình của người trước mặt rất tốt: “Thời tiết ẩm ẩm, Ngũ tiểu thư phải may thêm mấy bộ y phục, hiện nay trong kinh đang thịnh hành kiểu dáng màu sắc gì, bà cứ nói với con bé!”.

Lương bà từ vốn là dân buôn bán, tỉ mỉ tính tề đã quen, bà cười tươi như hoa nói: “Mỗi lần nhìn thấy Ngũ tiểu thư, ta cảm thấy như nhìn thấy tiên nữ giáng trần vậy. Mấy tiểu thư của phủ Tướng quân ai nấy đều xuất sắc cả. Đây đây, Ngũ tiểu thư, người xem xem ta mang tới cái gì này. Ngũ tiểu thư chỉ thích màu sắc thanh nhã nên ta đã mang theo mấy khúc vải có màu rất nhã nhặn. Tuy nhiên phu nhân cũng đã nói qua, tiểu thư muốn màu tươi tắn một chút nên ta cũng cầm đến vài cuộn sáng màu khác!”.

Lương bà từ dẫn Hòa Linh tới bên cạnh bàn, tuy nói mang không nhiều, nhưng đếm qua ước chừng phải đến hai ba mươi loại.

“Năm nay dường như rất ưa chuộng màu sắc nổi bật như màu xanh biếc, màu phi thủy; màu vàng hạnh hoàng, vàng nhạt, cò chanh. Nếu muốn nổi hơn nữa có thể chọn màu đỏ, nhưng nếu không muốn rực rỡ quá thì có thể đổi sang màu hồng phấn. Tiểu thư người xem!”. Lương bà từ lại tiếp tục ra rả: “Mấy cuộn này đều đẹp cả, nếu như người thích thanh nhã, thì có thể chọn những màu tươi hơn làm áo khoác. Như vậy vừa đẹp mắt, lại vừa lịch sự tao nhã. Đương nhiên, tiểu thư đẹp thế này, cho dù có mặc cái gì, cũng đều chói mắt người xem cả!”.

Hòa Linh mỉm cười, đáp: “Người không cần giới thiệu, ta chỉ lựa chọn màu đỏ!”.

Lương bà từ sững sốt một lát, lập tức cười trả lời: “Màu đỏ tất nhiên cũng đẹp. Người xem.....”

Không đợi bà ta nói xong, Hòa Linh lướt lướt ngón tay qua từng cuộn: “Đỏ lựu thắm sẽ làm áo choàng!”

Lương bà từ tuy kinh ngạc, nhưng vẫn vội vàng trả lời: “Vâng!”

Ngón trở nhẹ nhàng xẹt qua cuộn vải dệt, hơi hơi hất cằm, dáng vẻ xinh đẹp: “Đây đây, may những cái này cho ta. Cứ theo lẽ thường mà làm, không cần phải nói kiểu dáng thịnh hành với ta làm gì!”.

Đây quả thật là lần đầu tiên Lương bà từ gặp trường hợp như thế này, chỉ chọn màu sắc, đã vậy còn chọn toàn màu đỏ, vì thế không kìm được mà hỏi lại: “Ngũ tiểu thư đều chọn màu đỏ, có muốn.....”

Chưa dứt lời, Hòa Linh đã nở nụ cười cắt ngang: “Chẳng lẽ, ta nói chưa rõ ràng sao?”. Khuôn mặt đầy vẻ ngây thơ vô tội hỏi lại.

Lương bà từ tươi cười xấu hổ, đáp: “Rõ, tất nhiên là rõ rồi!”

Hòa Linh nghiêng đầu, nói: “Vây là được rồi!”, sau đó còn bồi thêm một câu: “Tất cả đều màu đỏ, cũng chỉ cần màu đỏ!”

Chương 5

Lại nói tiếp, Lương bà tử thật sự rất thất vọng, tiểu thư nhà khác mặc dù thích màu đỏ, cũng sẽ không may một thân đồ thắm như thế. Nếu như có, thì cũng chỉ là tân nương tử mới may, nhưng vị tiểu thư này, tựa hồ không có lời đồn chuẩn bị thành thân. Hơn nữa, cách nói chuyện của nàng ấy khiến cho bà ta thoáng lạnh buốt sống lưng. Lương bà tử rất muốn đưa tay lên xoa xoa cánh tay của mình.

Không riêng gì Lương bà tử, cho dù là Lan thị cũng thấy bất ngờ, mỉm cười nói: “Linh nhi, sao con lại may màu đỏ cả thế, những màu khác không đẹp sao?”.

Hòa Linh cười yếu ớt, hỏi lại: “Màu đỏ không tốt sao ạ? Con thấy màu này tượng trưng cho sự vui mừng, may mắn! Nói không chừng, khoác đồ đỏ lên người sẽ may mắn hơn, sức khỏe của con cũng sẽ tốt lên. Hơn thế nữa, con cảm thấy màu đỏ mới kích thích!”.

Lan thị đang ngồi lập tức bất an đứng lên, bà xấu hổ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Con đây, nói lung tung gì thế. Tất nhiên con sẽ khỏe lên thôi!”.

“Con đương nhiên sẽ tốt hơn!”. Hòa Linh hơi hơi hất cằm, sau đó khẽ phúc thân: “Mẫu thân, Hòa Linh có chút mệt mỏi, xin được cáo lui trước!”.

Lan thị nhủ mi, dặn dò: “Chiều có Ngũ tiểu thư trở về nghỉ ngơi cho tốt!”.

Xảo Âm vội vàng vàng dạ đáp lời.

Nhìn theo bóng lưng đơn bạc của Hòa Linh, Lan thị cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, thậm chí còn hoài nghi, có phải con bé đã biết gì đó rồi không. Nhưng, chắc hẳn Từ đại phu sẽ không tùy tiện hồ ngôn loạn ngữ đâu! Nghĩ đến đây, bà lại nhìn phía Hòa Linh rồi đi, rồi nói với Lương bà tử: “Cứ làm theo ý con bé đi!”.

Lương bà tử xấu hổ cười, đáp ứng, màu đỏ, màu đỏ.....không hiểu sao Ngũ tiểu thư này nói chuyện cứ khiến cho người ta lạnh hết cả gáy thế nhỉ. Bà ta cũng không tri hoãn, vội vàng cáo lui.

Ở bên này Lan thị cứ bồn chồn thất vọng, thì ở bên kia tâm tình Hòa Linh vô cùng tốt, nàng sờ sờ môi cười yếu ớt, khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian. Xảo Âm cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng đi theo phía sau.

Đến lúc trở về viện của mình, đã thấy Xảo Nguyệt quay về, nàng ta vội vàng phúc thân: “Nô tỳ gặp qua tiểu thư!”. Về mặt kính sợ.

Hòa Linh cười cười, xoay người đỡ Xảo Nguyệt lên, nàng vô tội nhướn mày: “Nhìn xem vẻ mặt sợ hãi của người này. Xảo Nguyệt, người không cần như vậy!”

Bỏ cảm Xảo Nguyệt ra, nhìn về phía Xảo Âm, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Xảo Âm vẫn dút khoát quỳ xuống.

“Xem các người sợ hãi chưa kia. Kỳ thật không cần sợ thế đâu!”. Dừng một lát, Hòa Linh hất hất mái tóc, nói tiếp: “Ta không mong các người trung thành tận tâm đến đâu, nhưng hy vọng các người hiểu cho rõ, nếu như khiến ta mất hứng, thì chuyện ta có thể làm, tuyệt đối sẽ tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng!”. Tàn nhẫn nói xong, nàng lại khẽ mỉm cười: “Được rồi, đều đứng cả lên đi, nhìn các người xem, làm cái gì vậy, quý hết xuống thế này muốn hù dọa ta chắc!”.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm tái nhợt đứng dậy, Hòa Linh thờ ơ bảo: “Nói đi!”

Xảo Nguyệt khẽ hé miệng, nghiêm túc trả lời: “Việc tiểu thư phân phó nô tỳ đã làm xong, có lẽ, mấy ngày nữa sẽ đến tai tất cả mọi người!”.

Hòa Linh vừa lòng mỉm cười, đáp: “Ta biết năng lực làm việc của các người tuyệt đối tốt hơn ta nghĩ!”

Xảo Nguyệt: “Đa tạ tiểu thư khích lệ, đây là điều nô tỳ nên làm”

Hòa Linh ngồi ở ghế, lắc lư chân, nói: “Làm hay không nên làm, sẽ do ta quyết định!”. Nàng đùa nghịch ngón tay tiếp tục lên tiếng: “Đường như tay của ta có chút thô ráp, nghe nói hoa ngọc lan đối với da tay vô cùng tốt, Xảo Nguyệt, người đi hái cho ta một ít!”.

Xảo Nguyệt kinh ngạc, nhưng ngay đó lại thấy cảm kích vô cùng, nàng ta vội vàng gặt đầu, đáp: “Nô tỳ đi ngay!”.

Hòa Linh mỉm cười, bảo Xảo Âm mát xa bả vai cho mình, nàng hơi hơi híp mắt ghé vào trên giường, cũng không lên tiếng nữa.

Dựa theo lẽ thường, hai ba ngày sau, chuyện nàng uống nhầm canh có độc của phụ thân dẫn đến không thể mang thai chuyện tình, hơn thế nữa chỉ sống được hơn mười năm sẽ truyền ra cực kỳ huyền ảo. Thời điểm đó, Lương bà tử tất nhiên sẽ liên tưởng đến chuyện may y phục hôm nay, tuy rằng tay nghề của bà ta rất tốt, nhưng cũng nổi danh bà tám, buôn chuyện khắp nơi, nhất định sẽ làm cho chính mình cực kỳ hài lòng, nghĩ đến lúc ấy, khóe miệng

Hòa Linh lại cong lên, quả nhiên không uống phí tâm tư bày tính của nàng.

Tuy rằng hiện tại nàng có thể thay đổi kết quả này, nhưng Hòa Linh lại cố tình không làm vậy, so với việc lập gia đình, không bằng tự do tự tại cả đời, muốn làm cái gì thì làm cái đó! Về chuyện sẽ trở thành bà cô..... Ai dám nói nàng chứ, chẳng phải nàng đã “thay thế” phụ thân uống “độc vật” trí mạng sao!

Nghĩ đến, những người này thật đúng là “thương” nàng, rất thương nàng! Nàng biết lời Từ đại phu nói là giả, nhưng bọn họ thật sự không biết gì sao. Hơn thế nữa những người này còn là tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân của nàng, không ai trong số đó thêm quan tâm hay nói cách khác trong lòng bọn họ nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

“Cốc cốc!”, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hòa Linh xua tay, Xảo Âm vội vàng nghênh đón, người đến là lục tiểu thư Hòa Tuyết, nàng ta hừ lạnh nói: “Tiểu thư các người đâu?”.

Xảo Âm vẫn chưa tránh ra, cung kính nói: “Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát, tiểu thư nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi, cái này.....”, không chờ Xảo Âm nói xong, Hòa Tuyết đã đẩy người ra: “Người tránh ra, tự ta đi vào nói với tỷ ấy!”.

Tuy Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, nhưng Tứ phòng chỉ có một nữ nhi này, vừa cứng đầu vừa ương ngạnh, nàng ta quan sát đánh giá một phen, sải bước tiến vào nội thất, Xảo Âm vội vàng ngăn lại: “Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát!”.

“Chát!”, Hòa Tuyết vung tay tát Xảo Âm một cái, vẻ mặt cực kỳ không vui, hung hăng mắng: “Người là cái thá gì mà dám chắn đường ta, Tam phòng các người quản thúc nha hoàn như vậy sao? Bảo tiểu thư các người ra ngoài!”.

Nàng ta thoáng đắc ý nhìn qua bức rèm che, lớn tiếng như thế ắt hẳn bên trong phải nghe thấy, như thế có khác nào tát thẳng vào mặt Hòa Linh, tâm tình cũng theo đó mà sáng khoái vô cùng.

“Lúc người ra cửa, có nhớ mang đầu óc đi theo không đấy? Lúc nào cũng đặt ở trong phòng thảo nào ri sét hết cả!”. Hòa Linh lười biếng vén rèm lên, tựa vào cạnh cửa, nói tiếp: “Có chuyện thì nói, không có gì thì mau rút! Ai cho người cái quyền ở chỗ này của ta đánh người?”.

Hòa Tuyết liền ngăn ra, bình thường Hòa Linh cũng không phải người dễ bắt nạt, nhưng thẳng thừng mắng người như thế này thì là lần đầu nghe thấy. Không chiếm được tiện nghi, lửa giận lập tức bốc cao: “Người nói cái gì! Ta cứ đánh đây thì sao? Nha hoàn của người không có quy củ, ta là chủ tử không thể giáo dục sao? Hơn nữa, nếu nói không tuân theo quy củ, Tam phòng các người lúc nào chả đứng đầu, ngày may quần áo trong phủ đã qua lâu rồi, các người dựa vào cái gì mà Tì y phụng lại đây? Tiền bạc trong phủ cũng không phải của một mình Tam phòng độc chiếm!”.

Hòa Linh đột nhiên liền nở nụ cười, nàng đánh giá Hòa Tuyết một lượt, một tiểu cô nương mới mười tuổi mà đã khiến người ta chán ghét như thế.

“Có đôi lúc, ta thật sự hoài nghi người có phải do mẫu thân người sinh ra hay không!”. Hòa Linh thân nhiên nói tiếp: “Mẫu thân của người ôn nhu, tâm cơ đều giấu trong lòng, nếu như có được một phần mười điều đó cũng không đến đây bởi lòng tìm vết gài sẵn nhà người khác. Nếu ta là người, liền trực tiếp đi về tát người vừa xúi giục mình một cái thật đau, rồi hỏi bà ta xem, đến tột cùng là tâm an cái gì?”. Hòa Linh cười rộ lên, nhưng trong mắt lại tràn đầy oán ghét.

Hòa Tuyết tức đỏ mắt: “Người!”

“Ta làm sao?”, Hòa Linh đi đến bên cạnh Hòa Tuyết, nâng cằm nàng ta lên, nói tiếp: “Nếu như ta là người, về sau mỗi khi quyết định làm gì trước hết liền đến hỏi mẫu thân của mình trước. Đã ngu thì đừng có mà bước chân ra cửa!”. Nói xong, Hòa Linh lạnh lùng ghé sát vào tai nàng ta thì thầm: “Đánh chó thì phải ngoảnh mặt chủ, lần này chỉ là một giáo huấn nhỏ thôi!”.

Hòa Tuyết giận đến phát điên, đẩy Hòa Linh một cái thật mạnh làm ngã chổng chơ ra đất: “Người đừng tưởng ta không dám đánh người!”.

“Hòa Tuyết, người đang làm gì thế!”, giọng nói uy nghiêm bất chợt vang lên, trong thanh âm còn ẩn chứa cả tức giận.

Hòa Tuyết quay đầu, mặt nhát thời biến sắc.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tuy Hòa Tuyết lỗ mãng, nhưng cũng không ngốc, nàng ta lập tức liền hiểu được bản thân đã mắc bẫy của Hòa Linh, oán hận trừng mắt nhìn người nào đó một cái rồi ủy khuất cáo trạng: “Phụ thân, Hòa Linh khi dễ con!”

Người tới là tam lão gia Sở Kỳ cùng với Tứ lão gia Sở Phong, cũng là phụ thân của Hòa Linh và Hòa Tuyết, người vừa mới mở miệng, là Sở Phong. Ông ta nổi giận đùng đùng nhìn Hòa Tuyết, áp chế con tức hỏi lại: “Linh tỷ khi dễ người? Nha đầu con, đúng là trợn mắt nói dối, người nghĩ rằng ta không nhìn thấy sao? Người đẩy ngã Linh nhi, thân mình con bé vốn đã yếu ớt, bệnh nặng chưa khỏi hẳn, sao người lại có thể nhẫn tâm như thế, vì phụ vô cùng thất

vọng!”.

Lúc này Hòa Linh đã được Xảo Âm đỡ đứng lên, nàng thở dốc ngồi vào ghế, lẳng lặng nhìn mấy người kia, Sở Kỳ liếc mắt nhìn Hòa Linh một cái, nàng lập tức sáng tỏ, ắt hẳn ông muốn nàng tha thứ cho Hòa Tuyết đây. Trước kia nàng vẫn luôn cảm thấy phụ thân là người thiện lương cũng nguyên ý nghe theo lời ông, nhưng hiện tại không giống thế nữa, bây giờ trong cái nhà này không có bất kỳ kẻ nào có thể khiến nàng dao động.

“Tứ thúc!”; Hòa Linh khẽ mở miệng.

Sở Phong: “Linh nhi cảm thấy thế nào, có cần tìm đại phu hay không?”

Hòa Linh gật đầu, dòn dập thở dốc: “Đại, đại phu...”. Lời còn chưa dứt, đã trực tiếp ngất đi.....

Thấy Hòa Linh ngất đi, Hòa Tuyết cũng choáng váng theo, nàng vịn vịn không thể tưởng được, mới đây một cái thôi mà Hòa Linh đã lẳng đùng ra ngất, phủ tướng quân này cũng không phải là nơi không có quy củ, nàng vội vàng giải thích: “Không phải con, không phải do con làm đâu, là tỷ khiêu khích trước. Phụ thân, tin con đi mà!”.

Lúc này, không ai rảnh rỗi để ý đến Hòa Tuyết, lập tức gọi đại phu tới, Từ đại phu là đại phu của phủ tướng quân, gặp chuyện không may tất nhiên phải do ông ta chẩn trị. Từ đại phu vội vàng chạy tới, trong lòng thầm cảm khái rằng Ngũ tiểu thư đẹp như thiên tiên kia số mệnh thật không tốt, đúng vậy, xinh đẹp thì có ích lợi gì đâu, càng đẹp thì chỉ càng trở thành cái đinh trong mắt người khác. Thu lại hàn ý trong mắt, Từ đại phu bước càng nhanh hơn.

Lúc này Hòa Linh nằm ở trên giường, tóc tai hơi lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt, hai má không có lấy một tia huyết sắc, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, vừa nhìn đã thấy thương xót.

Từ đại phu bắt mạch khám bệnh, qua nửa ngày, mới nhíu mày nói: “Sợ là Ngũ tiểu thư có thương tích. Lần trước ta đã từng dặn, sức khỏe Ngũ tiểu thư rất yếu, độc tố chưa thanh trừ hết, vạn lần đừng để thân thể bị thương. Lần này, có lẽ phải điều dưỡng mười ngày nữa tháng!”.

Từ đại phu vừa dứt lời, Sở Phong lại hung hăng trừng mắt nhìn Hòa Tuyết.

“Ta sẽ viết đơn thuốc, nhớ uống đều đặn đúng giờ, sớm muộn gì cũng sẽ bình phục!”. Nghe Từ đại phu dặn dò, Lan thị vội vàng đáp ứng.

Sau khi chuẩn bệnh bốc thuốc xong Từ đại phu liền lập tức rời đi. Sở Phong áy náy nói: “Tam ca, đều do Hòa Tuyết không hiểu chuyện mới hại Hòa Linh ra nông nỗi này, muốn đánh, muốn phạt, đều nghe Tam ca!”.

Sở Kỳ tuy tức giận nhưng vẫn thân nhiên nói: “Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, bỏ qua đi!”.

“Lục tiểu thư chính là cô ý!”. Xảo Âm đột nhiên khóc lóc cáo trạng: “Nô tỳ đã nói rằng tiểu thư không thoải mái đang nghỉ ngơi, nhưng Lục tiểu thư không nghe, tát nô tỳ một cái liền vọt vào trong. Đã thế còn lớn tiếng chỉ trích tiểu thư tự ý may y phục, tuy tiểu thư đã nhắc nhở rằng có người có ý châm ngòi, nhưng ngài ấy vẫn không tin, lại còn cố ý động thủ. Lục tiểu thư rõ ràng biết tiểu thư thân thể không tốt còn ác độc đẩy người, chính là cố ý mà!”. Xảo Âm nói năng lộn xộn, sau đó quỳ sụp xuống: “Lão gia, cầu ngài làm chủ cho tiểu thư. Hiện tại người vẫn còn đang hôn mê, nên Lục tiểu thư muốn nói gì thì nói nhưng chúng nô tỳ phải minh oan cho tiểu thư nhà mình. Cho dù ngài có xử phạt, nô tỳ nhất định vẫn phải nói ra!”.

Xảo Âm khóc đến lợi hại, cục diện cũng lập tức thay đổi, Hòa Tuyết tức giận run run mắng: “Tiện tì!”.

Mặt Sở Phong càng thêm khó coi, có lẽ bình thường ông ta đã quá nuông chiều Hòa Tuyết, nhưng nuông chiều thì nuông chiều, lúc gây ra chuyện lại không bị trừng phạt thì có khác nào làm trò cười cho người khác. Tuy rằng phụ thân, mẫu thân vẫn chưa lại đây, nhưng ông ta cũng hiểu, chuyện này tất nhiên tránh không thoát. Vốn cứ nghĩ giao chuyện này cho Tam ca xử lý, Tam ca muốn giữ thể diện sẽ không trừng phạt Hòa Tuyết, nhưng hiện tại đã khác. Nếu như còn kiên trì để cho Tam ca làm chủ, thì người khác sẽ nghĩ rằng ông ta có ý.

“Mang Lục tiểu thư trở về, cảm tức nửa tháng. Khi nào Linh nhi khỏe lên, mới được ra ngoài!”

Hòa Tuyết lập tức khóc thành tiếng: “Không, con không muốn, đều là lỗi của Hòa Linh lỗi, dựa vào cái gì mà xử phạt con chứ!”. Nàng ta nhìn về phía giường lại bắt gặp Hòa Linh đang mở to mắt cười tủm tỉm nhìn mình, nhất thời hô to: “Tỷ ấy giả bộ, tỷ giả vờ thôi! Mấy người xem! Tỷ ấy tỉnh rồi!”.

Huỳnh đệ Sở gia ghé mắt trông sang, giả vờ gì chứ, Hòa Linh đang trầm mặc nằm đó, đôi mày thanh tú nhíu chặt, dường như đang gặp phải ác mộng.

Sở Phong giận dữ quát: “Con còn muốn nói dối nữa sao. Quả nhiên là cần phải dạy dỗ lại!”. Sở Phong ôm quyền, nói: “Tam ca, thật có lỗi, đã gây thêm phiền toái cho huynh rồi, đệ sẽ mang con bé trở về. Nhà đâu này, thật sự đã được chiều hư rồi!”.

Sở Phi lắc đầu, đáp: “Người một nhà, không cần khách sao!”

Sở Phong dẫn Hòa Tuyết rời đi, tiếng khóc chói tai vẫn không ngừng truyền đến trong viện. Trong phòng hiện tại chỉ còn lại Tam phòng, sắc mặt Sở Phi không tốt: “Quản lý nội viện cho tốt. Đừng để những chuyện nhỏ nhặt liên lụy đến đại sự!”. Sở Phi trừng mắt nhìn Lan thị, rồi vung tay áo rời đi.

“Lão gia, lão gia.....”, lúc này Lan thị cũng bất chấp nữ nhi, lập tức đuổi theo, nghe âm thanh giải thích mềm mại bên ngoài, Hòa Linh chăm chọc mở mắt ra. Nàng lẳng lặng ngồi dậy, vòng tay ôm lấy hai chân.

Xảo Âm cũng không hề bất ngờ, cúi đầu nói: “Tiểu thư có thấy không khỏe ở đâu không?”.

Hòa Linh nghiêng đầu mỉm cười: “Ngươi làm tốt lắm. Đi xuống đi, ta muốn yên lặng một lát!”

“Vâng!”

Kiếp trước nàng bệnh triền miên, vì thế việc giả bệnh khiến người ta cảm thấy bản thân thống khổ dễ như trở bàn tay. Ngày hôm nay mới chỉ cho Hòa Tuyết một cảnh cáo nhỏ nhỏ thôi. Về phần Xảo Âm, bày mưu đặt kế rất hợp ý nàng, còn vị Từ đại phu kia thì vì muốn hại chết nàng từ từ nhất định sẽ nói bệnh tình của nàng càng thêm nghiêm trọng, hiện tại xem ra, quả thật là thế.

Ngẫm lại, những điểm mà kiếp trước bản thân đã xem nhẹ hiện tại càng thấu hiểu. Kiếp trước nàng chỉ để ý người bên ngoài nhưng không nhìn rõ tâm tư phụ mẫu dành cho mình, đời này cuối cùng cũng đã hiểu, kỳ thật ở trong lòng bọn họ, nàng cũng chỉ là một vật hy sinh. Kiếp trước, nàng biết quá muộn mới có thể khiến cho bản thân thống khổ đến vật, đời này sẽ không như vậy nữa, sẽ không sống vì bọn họ mà sống vì chính bản thân mình.

Nghĩ đến đây, Hòa Linh lại nở nụ cười, nàng xoa xoa tay, phân phó: “Ngươi thông báo với phòng bếp, tối nay ta muốn ăn hoa quế cao!”.

Xảo Âm hơi chần chừ một lát mới nói: “Tiểu thư, lúc này không phải là thời điểm hoa quế nở, có lẽ phòng bếp sẽ không có!”.

Hòa Linh nhìn nàng ta chằm chằm: “Ngươi chỉ cần đi phân phó, ta có bắt ngươi phải làm đâu? Hay ngươi muốn lo lắng thay cho bọn họ?”. Giọng nói dần dần lạnh buốt.

Xảo Âm vội vàng nghe theo, tuy rằng tiểu thư chỉ là một nữ hài tử mới mười hai tuổi, nhưng lại rất có uy thế khiến cho người ta sợ hãi. Hơn nữa tính tình cũng không giống như trước, phải chăng vì còn quá nhỏ lại vừa bước chân từ quỹ môn quan trở ra nên mới thay đổi như thế. Nếu như là nàng ta đại để cũng sẽ cảm thấy thế đạo này bất công. Có người hạ độc Tam gia, tiểu thư ăn nhầm suýt chút nữa mất mạng, thân thể càng thêm yếu ớt. Chuyện lớn như vậy, mà trong phủ lại hoàn toàn không hề đi điều tra tìm kiếm hung thủ là ai, làm sao mà lòng người không lạnh lẽo chứ.

“Xảo Âm, ngươi là đại nha hoàn của ta, ngươi chỉ cần đi truyền lệnh, bọn họ có làm được hay không, làm như thế nào, hoàn toàn không cần ngươi quản. Ai có ý kiến, có thể đến chỗ tổ mẫu cáo trạng!”. Hòa Linh mỉm cười nói tiếp: “Ta nghĩ tổ mẫu rất thích quản lý mọi chuyện, cứ để bà đến trách cứ ta!”.

Xảo Âm không còn cách nào, bèn trả lời: “Nô tỳ đã hiểu!”

Quả nhiên đúng như Xảo Âm dự đoán, mùa này thì làm gì có hoa quế, nên tất nhiên không thể chế biến ra hoa quế cao. Xảo Âm bình tĩnh nói, nàng ta chỉ phụ trách thông tri, không quản những cái khác. Phòng bếp tất nhiên là không dám đến chỗ Lão phu nhân cáo trạng, nếu như thật sự làm vậy, thì ăn roi cũng chỉ là đám nô tỳ bọn họ.

Cũng may, có người nghĩ ra biện pháp, chỗ này không có, nhưng địa phương khác chưa hẳn đã không có.

Đến bữa tối, Hòa Linh vừa ăn hoa quế cao, vừa từ từ nói: “Cho nên mới nói, đã muốn thì ắt hẳn là phải có!”. Con có khóc thì mẹ mới cho bú, đạo lý này quả thật không sai.

“Vẫn là tiểu thư sáng suốt!”

“Đúng rồi, Hòa Tuyết có bị cảm tức không?”, ăn được một nửa, Hòa Linh mới lau miệng hỏi.

Xảo Âm liền bẩm báo: “Đã bị Tứ gia cảm tức, nói là thế, nhưng thực tế cũng chỉ là ở trong phòng. Trừ việc không thể ra cửa, thì mọi thứ đều theo lẽ thường!”.

Hòa Linh chưa ăn bao nhiêu đã thấy no, nàng dựa vào ghế quý phi, khẽ ợ một cái: “Hy vọng Từ thúc sẽ không làm cho ta thất vọng!”.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, quy củ thu dọn bàn ăn.

Hòa Linh đứng đưa chân, cảm thấy thật mỹ mãn. Hòa Tuyết, ngươi biết không? Bởi vì biểu hiện xuất sắc của nguô mà ta lại có nửa tháng không cần thỉnh an. Nhưng với tính tình thích bay nhảy của ngươi có chịu được cảm giác gò bó không!

“Tiểu thư, thuốc đã sắc xong rồi!”. Phòng bếp đưa thuốc tới, Xảo Âm thận trọng bưng lên cho tiểu thư. Hòa Linh cười lạnh một tiếng, trực tiếp đổ thẳng vào bồn hoa gần đó, thậm chí không hề kiêng kỵ Xảo Âm, Xảo Nguyệt vẫn còn ở đó. Hai người họ thật không hiểu hành động vừa rồi của tiểu thư, Xảo Âm cắn môi, quỳ xuống nói: “Tiểu thư, thân thể người không tốt, nếu như không uống thuốc, sợ là càng yếu hơn. Người làm gì cũng được nhưng đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn!”.

Hòa Linh cười lạnh: “Ta mà uống thì mới là thật không tốt!”. Nàng ném chén thuốc lên trên bàn, nói: “Hầu hạ ta tắm rửa.”

Ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

Xảo Âm không thể tin nhìn bát thuốc kia, không nhận được hỏi: “Tiểu thư không cần nói cho lão gia, phu nhân sao?”.

Hòa Linh liếc mắt sang, cười đáp: “Nói cho bọn họ, ngươi chắc người kê đơn không phải là bọn họ chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Các ngươi chắc chắn người hạ độc không phải là bọn họ chứ?”. Hòa Linh nói xong, liền dang rộng tay để Xảo Nguyệt nhanh chóng thay quần áo. Chân tay tuy bận rộn nhưng lúc này nội tâm của hai nha hoàn đã rồi tung rồi mù.

“Nếu trước ta đã dám đổ thuốc trước mặt các ngươi điều đó chứng tỏ ta rất tin tưởng hai người!”. Mái tóc dài của Hòa Linh xõa xuống: “Các ngươi đừng để cho ta thất vọng!”. Không chờ Xảo Nguyệt Xảo Âm đáp lời, nàng lại khẽ cười nói: “Có điều thất vọng thì cũng chẳng sao cả. Sự tin nhiệm được thành lập trên một cơ sở nhất định. Nếu như các ngươi phản bội lại ta, thì việc bóp chết các ngươi chẳng khác nào bóp chết một con kiến mà thôi!”. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vẫn tươi cười nhưng lời nói lại vô cùng ngoan độc, hai tính cách đối lập nhưng lại tập trung trên một con người.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt liền quỳ xuống: “Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không phản bội tiểu thư!”. Ánh mắt đầy kiên định.

Hòa Linh nhướn mày cười: “Tối thiểu hiện tại, ta tin nhiệm các ngươi hơn bất kỳ kẻ nào!”. Không nói lời nào nữa, nàng ngồi xuống trước gương, Xảo Nguyệt lập tức đứng dậy tháo trang sức ra. Lắc lắc cổ, Hòa Linh thoáng thấy mệt mỏi, Xảo Nguyệt liền hiểu ý đưa tay lên xoa bóp.

Trong lúc đó Xảo Âm mang hoa Xảo Nguyệt đưa về thả vào trong nước, chuẩn bị thỏa đáng, rồi bẩm: “Tiểu thư, đã xong rồi ạ!”.

Hòa Linh gật đầu, nàng cởi quần áo bước vào trong nước, độ ấm vừa phải, vớt một đóa hoa đưa lên mũi ngửi ngửi, cái mũi nhỏ cũng nhăn lại: “Hình như không thơm bằng tinh dầu!”.

Xảo Âm đứng một bên mỉm cười đáp: “Đúng vậy, người ta chưng cất bao nhiêu cánh hoa mới ra làm ra tinh dầu. Hoa tươi hiển nhiên sẽ kém thơm hơn!”.

Hòa Linh vốc nước lên nghịch, cười tùm tùm nói: “Ta thích mùi hoa hồng, loài hoa này rất đẹp. Nhưng khi tắm lại không thơm bằng tinh dầu, mà ta lại thích hoa hồng lộ nhất, sau này cứ dùng cái đó đi!”.

Xảo Âm liền vội vàng đáp lời.

Phủ tướng quân hiện nay do Đại phu nhân chủ trì, người này vốn là ấu nữ Hàn Lâm, xuất thân từ thế gia vọng tộc, khí độ kiến thức đều bất phàm. Thân phận tuy rằng không cao quý như đích trưởng nữ, nhưng cũng là con vợ cả, tất nhiên khác biệt. Bà gả lại đây không bao lâu, tất cả mọi việc trong hậu trạch đều được giao vào tay. Đại phu nhân cũng là người có kiến thức, hậu trạch xử lý gọn gàng ngăn nắp, đối với mấy tiểu thư ở các phòng chiếu cố cũng rất thỏa đáng.

Về phương diện ăn mặc lại càng chú ý tinh tế, những thứ bà chọn đều là cực phẩm. Dù trùng sinh trở về, kiến thức có nhiều hơn, Hòa Linh cũng hoàn toàn tán thành điểm này.

Tiết trời vẫn se se lạnh, Hòa Linh nhanh chóng tắm rửa, khoác áo choàng thật dày, ngồi trên ghế để Xảo Nguyệt lau khô tóc.

Hòa Linh vốn không thích dùng phấn son, hầu như đồ trang điểm ở đây đều do Lan thị mua cho, nàng lục lọi một lúc rồi lắc đầu: “Ta không thích, màu son này quá nhạt, mùi hương lại quá nồng, phấn kia..... thật ra có thể tận dụng lại!”.

Tiểu cô nương nhú mày, bắt đầu soi xét từng thứ.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm nhìn nhau, cảm thấy vô cùng buồn cười. Lúc này tiểu thư đã trở lại thành một tiểu cô nương hơn mười tuổi, hoàn toàn không giống đáng về lúc trước.

“Để bao giờ sức khỏe tiểu thư khá hơn, lúc ấy tha hồ đến cửa hàng chọn mua cái mà mình thích!”. Xảo Âm trấn an.

Hòa Linh gật đầu, đồng ý: “Không thử dùng thì thật sự không biết cái nào đẹp hơn!”. Sau đó lại tự mình trả lời: “Tuy nhiên ta cảm thấy, điểm lệ vẫn là đẹp nhất. Con người ấy mà, sống nhạt nhẽo trắng trong thuần khiết thật không có ý nghĩa gì. Phải đi đến đỉnh cao mới thấy sáng khoái. Được rồi, ta đã xem xét xong rồi, muốn nghỉ ngơi, cũng không biết có thể sống bao lâu, nên tăng cường giữ gìn sức khỏe mới tốt!”.

Xảo Âm đau lòng nói: “Tuy rằng hôm nay tiểu thư cố ý tự ngã ra đất nhưng sau này người đừng đối xử với bản thân như vậy nữa. Thân thể này đã yếu ớt, làm sao chịu nổi ép buộc chứ!”. Bình thường Xảo Âm rất ít khi trước mặt người khác bàn luận về tiểu thư nhà mình, kể cả khi trò chuyện với Xảo Nguyệt, nàng ấy cũng vẫn lạnh lùng thản nhiên. Nhưng dù sao cũng lớn hơn tiểu thư hai tuổi, từ sâu trong tâm khảm đã vụng trộm xem tiểu thư như muội muội ruột của chính mình. Tuy nói ra sẽ bị người ta lên án, nhưng Xảo Âm lại vĩnh viễn nhớ rõ, khi ấy tiểu thư mới có mấy tuổi đã cứu mình, nếu như không phải được tiểu thư mua về nàng ấy sẽ bị kẻ mồi dục độc bán vào chốn ăn chơi kia. Giờ này ngày này không biết sẽ trải qua những ngày tháng khùng khiếp thế nào nữa. Tuy rằng hiện tại chỉ là nô tỳ, nhưng với Xảo Âm mà nói thật sự tốt hơn rất nhiều. Cũng chính vì vậy mới vô cùng đau lòng khi thấy tiểu thư tổn thương chính mình như thế.

Hòa Linh khoác chăn ngồi ở trên giường, mỉm cười đáp: “Ta vốn ngã không mạnh mà. Với đầu óc đó mà nàng ta còn muốn đầu với ta sao? Các ngươi yên tâm đi, ta sẽ phải sống thật tốt, nếu không sống tốt thì sao có thể vui đập đưa những người kia vào chỗ chết được. Còn những người rêu rĩa kia, nếu bọn họ không tới bôi lông tìm vết thì còn đỡ, ta sẽ để cho họ một con đường sống. Nếu như đến quá rối, ta sẽ khiến cho họ biết ngu xuẩn sẽ dẫn đến

hậu quả gì!”.

Trước khi trùng sinh Hòa Linh thường không thích cười, ngay cả lúc cao hứng, cũng chỉ khe khẽ giương môi. Nhưng hiện tại đã khác hoàn toàn, hoặc cười to, hoặc mỉm cười, hoặc cười yếu ớt, chẳng khác nào một tiểu cô nương ngọt ngào đáng yêu, nhưng nếu nhìn kỹ thì ý cười đó không hề đạt đến đáy mắt.

“Được rồi, các người không cần lo lắng, đi xuống đi. Ta muốn ngủ sớm để bổ sung sức lực!”. Không dưỡng tinh thần cho tốt, thì sao có thể biểu diễn được! Xoay xoay cái lưng môi, Hòa Linh im lặng nằm xuống.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt kiểm tra lại cửa sổ, sau đó tắt cây nến lớn đi thay bằng một cái nhỏ hơn, rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Hòa Linh sợ tối, thói quen trước giờ vẫn thế, chuẩn bị đi ngủ sẽ thắp một cây nến nhỏ, không quá tối cũng không quá sáng.

Hòa Linh lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn ánh nến leo lét, mãi vẫn không ngủ được. Kỳ thật mà nói, đến tận lúc này nàng mới thoáng tĩnh tâm, khi phát giác bản thân được quay về năm mười hai tuổi, trong lòng vui mừng như điên. Tâm tình phấn khởi này thật lâu không thể áp chế. Nhưng hiện tại dường như đã dịu đi ít nhiều.

Cho tới bây giờ muốn trả thù ai cũng vẫn còn hạn chế, nàng phải có cũng đủ năng lực, đủ tài năng mới có thể làm được hết thảy. Thật ra thoát nhìn thì hiện tại nàng chưa có ưu thế gì, một tiểu cô nương chân yếu tay mềm sau lưng lại không có chỗ dựa, người có tiền là mẫu thân của nàng chứ không phải của bản thân nàng. Ưu thế duy nhất chính là trùng sinh trở về khiến thức nhiều hơn bọn họ, đây cũng chính là mũi tên nhọn mà nàng có thể lợi dụng tốt nhất.

Hiện tại hết thảy đều bắt đầu một lần nữa, lúc này đây, nàng không sống vì bất kỳ người nào nữa. Nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn không biết, nàng có sống được dài hơn so với kiếp trước hay không? Khóe môi Hòa Linh khẽ cong lên, cười chua chát, nghĩ nhiều thế làm gì chứ, mỗi một ngày được sống đều phải tận dụng cho tốt, nàng cần gì phải..... Nụ cười đột nhiên khựng lại, toàn thân Hòa Linh tựa như lọt vào hầm băng, tóc gáy cũng dựng đứng lên, không biết từ khi nào, trong phòng của nàng lại có một hắc y nhân. Bản thân nàng vốn cảnh giác cực cao, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện người này đã vào đây từ lúc nào.....

Hắc y nhân ngồi ở bên giường, bịt kín miệng Hòa Linh, hai mắt khóa chặt trên người nàng, Hòa Linh vô cùng kinh ngạc, vội vàng nhắm mắt lại. Đập vào mắt hắc y nhân là dáng vẻ kích động đến đáng thương, lông mi run run, cánh môi mím lại đầy sợ hãi, so với vừa rồi tựa như ảo giác. Hắc y nhân biết đến tột cùng có phải là cùng một người hay không nhưng trong nháy mắt, hắc y nhân tức liền hiểu rõ, nàng ấy đang giả vờ!

Nàng ấy giả vờ sợ hãi! Giả vờ đáng thương!

Tam tiểu thư phủ Sở tướng quân thật đáng thương, trời xui đất khiến ăn phải cháo bị hạ độc, mạng sống không kéo dài được lâu, cả đời này không thể sinh con được nữa. Tuy rằng bên ngoài vẫn chưa lan truyền rộng rãi, nhưng hắc y nhân cũng thu được một số tin tức.

Một tiểu cô nương đáng thương từng ấy, lại có thể xem xét thời thế thật nhanh, làm bộ như sợ hãi! Hắc y nhân nhíu mày, chậm rãi cúi đầu, Hòa Linh nhận thấy hơi thở càng gần, lại càng thêm run rẩy, lần này, hoàn toàn không phải giả bộ mà là sợ thật. Không phải tinh thần sợ, mà là thân thể, đây là phản ứng bản năng của thân thể nàng. Miệng bị che lại, ngay cả cầu xin bỏ qua cũng không thể! Hắc y nhân muốn làm cái gì? Hôn..... hôn nàng sao?

Lúc môi của hắc y nhân chuẩn bị tiếp xúc với hai má Hòa Linh, rốt cuộc cũng ngừng lại. Hắc y nhân làm gì, cũng không hề lên tiếng, chỉ dựa sát vào nàng. Cảm giác của Hòa Linh lúc này chẳng khác nào con mồi đang trong tầm ngắm của mãnh xà, âm trầm khủng bố vô cùng.

Hòa Linh tuy run rẩy nhưng thần trí lại dần dần bình tĩnh lại, bàn tay đang che miệng nàng có đầy vết chai, chắc chắn là người tập võ, hơn thế nữa xuất thân vô cùng tốt, tập võ, có vết chai, dù vậy da thịt vẫn không hề thô ráp, thấp phần hiểm ác.

Hòa Linh đang cân nhắc, đột nhiên lại lạnh hết toàn thân, tay hắc y nhân vừa trượt xuống môi của nàng.....

Tên biến thái đáng chết! Nếu như ta biết người là ai, về sau rơi vào trong tay của ta, nhất định sẽ chém người thành trăm mảnh, sau đó ném vào động rắn, để cho người cảm thụ một chút tâm tình bị rắn lạnh như băng nhìn chằm chằm là như thế nào! Khốn kiếp! Tên khốn kiếp!

Hòa Linh tuy mắng thầm trong lòng, nhưng cũng không dám ngẩng mắt lên, không nhìn hắc y nhân, sẽ tăng thêm một tầng bảo đảm, nàng sẽ không để bản thân phải rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như vậy.

Mặc kệ có như thế nào, đầu tiên, nàng muốn sống.

Mà lúc này, bàn tay kia từ từ trượt xuống cổ của nàng, dần dần tăng thêm sức lực, Hòa Linh căng thẳng nắm chặt chân.

Hòa Linh không biết có phải là ảo giác hay không mà nàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt càng ngày càng nặng trĩu, thần trí càng ngày càng không rõ ràng, nàng đây là đã chết, hay là muốn ngủ?

Mơ mơ màng màng, dường như lại thấy bóng đen kia buông lỏng tay ra, hắc y nhân đứng ở bên giường, cứ thế nhìn nàng chằm chằm, tựa như đang cân nhắc, giết hay là tha...

“Đừng, đừng giết ta, đừng..., đừng mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Đừng mà!” , Hòa Linh choàng tỉnh ngồi bật dậy, Xảo Âm, Xảo Nguyệt lập tức đi đến hỏi: “Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?”.

Hòa Linh kinh ngạc tìm kiếm khắp xung quanh, làm gì còn hắc y nhân nào. Lúc này trời đã sáng trắng, nàng sờ sờ lên cổ, vội vàng nói: “Lấy gương đến đây cho ta!”.

Trong gương, cổ nàng vẫn trắng nõn như thường, thậm chí ngay cả một dấu tay cũng không có, tựa như hết thấy mọi chuyện đêm qua đều là ác mộng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, Hòa Linh vung tay ném chiếc gương đi.

Gương ‘Lạch cạch’ rơi xuống đất, vỡ tan.

“Hòa Linh, con làm cái gì vậy!” , Lan thị đến thăm nữ nhi vừa bước qua cửa, hoảng sợ vén rèm lên. Vỗ ngực nhú mầy, trách cứ.

Tinh thần Hòa Linh đã dịu đi phần nào, ủy khuất nhìn Lan thị nói: “Nương, người nói xem, đến tội cùng con có thể khỏe lên hay không!”.

Lan thị lấp bắp kinh hãi, bà không thể tin nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Con, con nói bậy bạ gì đấy?”.

Hòa Linh đặt chân trần xuống đất, hắt mặt lên đáp: “Con biết cả rồi!”. Tuy đã cố gắng kìm chế, nhưng nước mắt vẫn dâng lên, cuối cùng vẫn rơi xuống.

Lan thị nắm chặt khăn tay, vẻ mặt bàng hoàng không thể tin, hôm qua bà đã cảm thấy Hòa Linh có chút kỳ lạ, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, nhưng hiện tại nhìn biểu tình kia của nữ nhi, rõ ràng là đã biết tất cả. Lan thị cố làm bộ như không có gì quái: “Con nói bậy bạ gì thế! Biết cái gì chứ?”.

Hòa Linh cúi thấp đầu xuống, nước mắt của nàng từng giọt từng giọt rơi trên bàn chân trắng nõn: “Con biết mình bị trúng độc rất nặng, sẽ không thể nào khỏe lên được, có lẽ chỉ sống được 10 năm nữa, lại còn không thể sinh con, mọi chuyện con đều biết hết!”.

Hòa Linh nói ra hết thấy, rồi ôm đầu gối ngồi xuống: “Vì sao, vì sao nương lại gạt con chứ, vì sao chứ?”. Tiểu cô nương khóc nức lên cực kỳ bi thảm.

Lan thị cũng vội vàng ngồi xuống theo, ôm Hòa Linh vào trong ngực, roi lệ trấn an: “Linh nhi, con nghe ai nói bậy thế, làm gì có chuyện như vậy, con vẫn rất tốt mà! Chỉ cần chịu khó uống thuốc, tĩnh dưỡng, sẽ không có việc gì!”

“Người gạt con!” , Hòa Linh kịch liệt ngắt đầu: “Chuyện này do phu nhân của Từ đại phu nói ra, chẳng lẽ lại là giả?”.

Lan thị không thể tin, hỏi lại: “Từ đại phu?”

Hòa Linh kích động: “Lúc Xảo Nguyệt về thăm nhà đã nghe người ta nói như thế, con nghĩ, hiện tại chuyện này đã ồn ào huyền ảo truyền đi khắp nơi rồi? Con.....”, Hòa Linh chưa nói xong đã ngắt đi.

.....

Phủ Tướng quân lúc này đã loạn hết cả lên, Ngũ tiểu thư vừa ngắt xiu nhưng Sở Phi lại không mời Từ đại phu, mà lại đi thỉnh người khác tới, Lão đại phu kia sau khi bắt mạch thế nhưng lại chẩn đoán khác hoàn toàn. Quả thật là bị trúng độc, nhưng không hề trầm trọng như bọn họ tưởng mà chẩn chính có độc lại là thứ thuốc trị bệnh kia.

Thật sự là một kích dậy lên ngàn tầng sóng.

Sở lão tướng quân sai người không chế phu thê Từ đại phu, hơn nữa còn sai người tìm thái y hỗ trợ, thế nhưng kết quả vẫn giống nhau. Có thể thấy được, Từ đại phu đã lừa bọn họ, vì thế Sở lão tướng quân cực kỳ tức giận.

Từ đại phu ở Sở gia đã gần mười năm, cũng vì như thế mới được Sở lão tướng quân tín nhiệm, nhưng hiện tại lại làm ra chuyện như vậy, quả nhiên là làm người ta kinh ngạc không thôi. Hơn thế nữa, tuy lời Từ đại phu nói Ngũ tiểu thư sống không quá 10 năm cũng không thể sinh con là giả. Nhưng người ngoài vẫn không chịu tin, ai nấy cũng đều cho rằng Phủ tướng quân vì muốn che lấp chuyện này nên mới làm thế. Kỳ thật ngầm lại cũng đúng, nếu như con nhà người khác cũng xảy ra chuyện như vậy, đại để tất cả cũng đều nghĩ như thế cả.

Bên ngoài huyền ảo ồn ào, mà người khởi xướng lại đang thanh thoi uống cháo tổ yến, phân phó Xảo Âm: “Đi hỏi thăm giúp ta, xem tối hôm qua đã có chuyện gì đáng ngờ không? Ví dụ như có nhà ai bị giết hoặc là nhà ai có trộm chẳng hạn!”. Hắc y nhân tối hôm qua vẫn luôn khiến Hòa Linh canh cánh trong lòng, nàng tin chắc bản thân không hề nằm mơ, cũng không phải choáng váng hồ đồ đến mức không phân biệt rõ đâu là mơ đâu là thực.

Tối hôm qua không phải mơ, người kia cũng không phải là tên cầm đầu, hẳn ta không nói lời nào, hoàn toàn là vì sợ lộ giọng nói của mình, mà bản thân nàng sờ sờ bảo hắc ta cầm đầu, chính là muốn tạo cho hắc ta một ảo giác tâm lý.

Xảo Âm linh mệnh rồi đi, Xảo Nguyệt khẽ thưa: “Tiểu thư, nô tỳ nhìn lên thấy tam gia nhốt phu thê Từ đại phu ở hậu viện. Có lẽ ngài ấy sẽ không bỏ qua cho bọn họ đâu!”.

Hòa Linh nhướn mày: “Đã có lá gan hại người thì phải có gan gánh vác hậu quả. Người không cần nhìn nữa, Từ đại phu sống không quá đêm nay đâu, tối thiểu, tở phụ sẽ không để cho lão ta sống!”.

Xảo Nguyệt khó hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ Lão gia không muốn tìm hiểu người chân chính hạ độc phía sau là ai sao?”. Nàng ta càng nghĩ càng tức giận: “Hạ độc hại người, chắc chắn sẽ không phải tự lão ta ra tay? Chuyện này tất nhiên có người sai khiến đằng sau. Không tìm ra loại tiểu nhân tâm địa ác độc kia, về sau nếu như họ lại tiếp tục hại người nữa thì phải làm sao! Hơn nữa, hơn nữa chuyện này bắt đầu là vì bát cháo có độc kia, cho dù không quan tâm đến người thì vì Tam gia cũng phải tra cho rõ chứ!”.

Hòa Linh như có như không mỉm cười nói: “Người không hiểu đâu, lui xuống đi!”

Xảo Nguyệt làm sao biết được, bát cháo kia, không hề chuẩn bị cho phụ thân nàng mà kỳ thật vẫn luôn nhằm bản thân Hòa Linh! Phụ thân nàng không thích ăn đồ ngọt, cho dù có đưa đến, chưa chắc sẽ uống, nhưng nàng thì không như vậy. Từ nhỏ đã thích cháo ngọt, hơn nữa canh giờ đến thư phòng cũng được tính toán tỉ mỉ. Phụ thân không thích cháo ngọt nên sẽ cho nàng, chắc chắn sẽ như thế. Cho nên, người chân chính bị người ta nhằm vào chính là nàng, nàng mà trúng độc, mới có thể tiếp tục ra tay hạ độc.

Hơn nữa Hòa Linh nghĩ, cùng với sự kiện trúng độc kia họ còn muốn mọi chuyện huyền ảo lớn hơn nữa. Từ đại phu cũng hy vọng lấy có “Trị liệu” này mà vơ vét tiền bạc từ nương nàng, một mũi tên trúng hai con nhạn. Chỉ tiếc, có đôi khi người quá tự tin sẽ chỉ khiến mình chết không có chỗ chôn.

Đời trước, nàng cũng không biết người sai khiến hạ độc lần này là ai, sự tình mãi đến hai năm sau mới sáng tỏ, sau đó Tở phụ của nàng giết chết Từ đại phu, rồi nói với người ngoài là ông ta vì muốn đạt được càng nhiều tiền bạc mới nảy ra chủ ý này.

Giải thích như thế Hòa Linh sao có thể tin được. Khi đó nàng liền hiểu, người muốn giết chết mình, nhất định đang ở trong phủ. Sống lại lần nữa, cái gì cũng đều không thay đổi nhưng tựa như lại đang thay đổi tất cả, Hòa Linh vừa ăn tổ yến, vừa mỉm cười ngọt ngào.

Kiếp trước nàng lấy đại cục làm trọng cuối cùng cũng không đi điều tra, nhưng đời này sẽ không như thế nữa!

“Xảo Nguyệt!”

“Tiểu thư có gì phân phó?”

Hòa Linh ngẩng đầu nói: “Người đi gặp Thôi tổng quản, nói với ông ấy rằng ta muốn biết người phía sau sai khiến Từ đại phu kia là ai!”.

Xảo Nguyệt kinh ngạc, Thôi tổng quản là tâm phúc của Lão gia, từ khi còn trẻ đã đi theo bên cạnh, sao có thể giúp bọn họ được chứ!

Hòa Linh: “Nghe nói, năm Chính Đức 15, ở ngoại ô Vĩnh An khai hoang vô cùng tốt!”

Xảo Nguyệt càng ngày càng hiểu tiểu thư nhà bọn họ, nhưng nghĩ đến những lời mà nàng từng nói trước đây, cắn cắn môi, lập tức xuất môn. Tiểu thư có thể biết được bí mật của nàng ta, thì rất có khả năng biết được chuyện người khác.

.....

Phủ Túc Thành Hầu.

Phủ Túc Thành Hầu tọa lạc tại trung tâm thành Vĩnh An vô cùng phồn hoa, cổng lớn trang nghiêm, nhớ năm đó Hoàng thượng còn chưa đăng cơ thì nơi này chính là Tứ vương phủ, sau khi Hoàng thượng lên ngôi, lại bị bỏ không. Người người đều nói, đất này có phong thủy cực tốt, nhưng cũng chính vì phong thủy tốt như vậy, vào năm Chính Đức thứ tám Hoàng thượng liền ban cho Trương công chúa Vĩnh Hoa.

Sau này, Phò mã cũng đặc biệt được phong làm Túc Thành hầu, điều này chưa bao giờ có trong lịch sử.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có gì không đúng, ai mà không biết, Hoàng thượng thương yêu nhất nữ nhi này. Mà năm đó, cũng bởi vì Trương công chúa này, Hoàng thượng mới có thể thuận lợi đăng cơ. Quả thật là “cân quốc không nung tu mi”* (Nữ nhân không kém gì trượng phu).

Mà Trương công chúa Vĩnh Hoa chỉ có duy nhất một nam nhi, danh chấn kinh thành, Hàn Mộc công tử - Lục Hàn. Lục Hàn, tự Hàn Mộc.

Lúc này, Cao Chí Tân vội vàng xuyên qua rừng trúc xanh mướt, chủ nhân phủ Túc Thành hầu lịch sự tạo nhã, thích nhất là trồng hoa cỏ, mặc dù bề ngoài nhìn trang nghiêm tráng lệ, nhưng bên trong chỉ có cây cối chim chóc đan xen giữa những đình viện chẳng chút toát ra hương vị thanh nhã không ngờ.

“Công tử các người đâu!”, người kia dừng lại hỏi.

Vừa dứt lời, không đợi người hầu đáp lại đã thấy cách đó không xa Lục Hàn đang chăm chú tu bổ hoa cỏ, cực kỳ chuyên tâm.

Hắn ta bước đến, cười ngây ngô: “Biểu ca tia cây, thật đúng là bất phàm”

Tay Lục Hàn vẫn chưa ngừng động tác, thản nhiên nói: “Điều tra thế nào rồi!”.

Cao Chí Tân “khụ” một tiếng, mới nói: “Sở Hòa Linh, Ngũ tiểu thư tam phòng, nữ nhi của Sở Phi. Xinh đẹp như hoa, tính cách thông tuệ, đối với tỷ muội dịu dàng nhường nhịn, là một người không tệ. Gần đây bởi vì ăn nhầm đồ ngọt mà trúng độc. Tính cách có chút biến hóa, nhưng nói tóm lại, vẫn là một tiểu cô nương đơn thuần khiến người thương yêu.”. Bấm báo xong, hắn ta thoáng chần chừ: “Sao huynh lại muốn điều tra nàng ấy?”.

Lục Hàn buông kéo, cười như không cười nhìn về phía Cao Chí Tân khiến người nào đó thâm mặc cảm, cho dù là biểu huynh đệ nhưng sao lại khác nhau một trời một vực thế này. Phong thái ung dung, phảng phất như trích tiên sao lại có thể tồn tại trên cùng một người.

“Dịu ngoan? Nhường nhịn? Đơn thuần?”, Lục Hàn hơi nheo mắt lại, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ gõ lên mặt bàn: “Ta nhớ rõ, mình đã từng nói, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!”.

Cao Chí Tân buồn bực, đáp: “Nhưng đây quả thật là một tiểu cô nương thật sự khiến cho người ta thương tiếc! Đệ cảm thấy nàng ấy rất đáng thương. Tựa như lần này, không biết tiểu cô nương kia về sau phải làm gì bây giờ!”

Lục Hàn không nói lời nào, hắn chợt nghĩ đến tiểu cô nương âm trầm cười lạnh đêm qua, mi liền nhú lại.

“Tôi hôm qua huynh đến phủ tướng quân do thám phải không? Về sau chuyện như vậy cứ để đệ đi làm, nếu huynh thực sự gặp chuyện ngoài ý muốn, mọi người không lộ ra đệ mới lạ!”. Cao Chí Tân oán niệm.

Trong con người Lục Hàn chợt lóe lên tinh quang, tự tiểu phi tiểu nói: “Người đi? Nếu để người đi thì chuyện này liền nguy rồi. Không cẩn thận lại bị ai đó dọa sợ!”. Lục Hàn âm trầm cười lạnh, thật đúng là không phải ai cũng có thể chịu nổi!

Cao Chí Tân vô đầu khó hiểu: “Ý huynh là gì! Huynh cũng biết ta là người thô kệch đừng có mà vòng vo nữa!”.

Lục Hàn lắc đầu, nói: “Thông thả chờ xem đi! Có lẽ sẽ khá thú vị đây!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sau khi Xảo Âm hồi thăm trở về, vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường cả, Hòa Linh càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không hỏi ra miệng, chỉ thầm thắc mắc trong lòng mà thôi.

Quả nhiên, hệt như nàng đã đoán, Sở lão tướng quân sẽ không tha cho Từ đại phụ, biết được tin người nọ đã chết, Hòa Linh vẫn hết sức bình tĩnh. Lúc phụ thân Sở Phi lại đây thăm nàng, có nói vài lời trấn an, thì trong nháy mắt nàng liền hiểu.

Phụ thân nàng không hy vọng sự tình nháo lớn lên, kiếp trước ngại phụ thân khó xử, trên có ca ca, dưới có đệ đệ, ông đứng ở giữa đương nhiên ít được chú ý nhất. Bởi vậy lại càng chú trọng hài hòa, khi đó hiểu được điểm ấy cũng không truy cứu nữa, nhưng hiện tại lại cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Bạc đãi nữ nhi của chính mình để lấy lòng những người khác thật sự là một người quá mức vô năng. Kiếp trước nàng nghĩ phụ thân vì hòa thuận gia đình mà nuốt uất hận vào trong nhưng kiếp này để ý kỹ, ông ấy chưa hẳn đã đoán được mục tiêu cuối cùng vốn là nàng. Nếu đã như thế ắt hẳn cũng không để ý đến vụ độc sát vừa rồi!

Tuy rằng nội tâm chán ghét, nhưng ngoài mặt, Hòa Linh vẫn nhu thuận nghe theo.

“Tiểu thư, Thôi tổng quản đã tới!”

Hòa Linh phủ thêm áo choàng, dáng vẻ yếu đuối, bước ra bên ngoài, đã thấy Thôi tổng quản đứng chờ sẵn, thân hình vô cùng gầy yếu, hai má không một chút thịt, mái tóc hoa râm, cầm thì nhon hoắt nhưng bù lại rất cẩn thận tỉ mỉ.

“Nô tài ra mắt Ngũ tiểu thư!”.

Hòa Linh rụt rè ngồi vào ghế, ho khan vài tiếng, chớp chớp mắt nói: “Ta nghĩ, Thôi tổng quản ngài nhất định là đến thông báo cho ta tin tức tốt!”.

Thôi tổng quản nhìn về phía Xảo Nguyệt, Xảo Âm, Hòa Linh thấy thế liền thân nhiên nói: “Người cứ nói đi, không việc gì đâu!”.

Thôi tổng quản châm chọc cười lên tiếng: “Ngũ tiểu thư thật tín nhiệm hai nha đầu này!”

Hòa Linh khó hiểu nhìn ông ta, đáp: “Nếu không thích, thì xử lý là xong! Có vấn đề gì đâu chứ!”

Thôi tổng quản ngậy người, qua nửa ngày mới phản ứng lại, có thể nói ông ta đã nhìn Ngũ tiểu thư từng bước từng bước trưởng thành, nhưng hiện tại người trước mặt lại khiến ông ta nhìn không thấu. Ông ta vẫn đi theo Lão gia bao nhiêu năm, cũng thăm tự hào mình hiểu rõ mọi người trong phủ này, nhưng hiện tại, lại có chút hoài nghi đối với bản thân.

“Thời tiết lạnh thế này, ta không muốn ở lại đây lâu đâu, cũng không tâm tư nghe ông tán gẫu việc nhà. Nếu có tin tức tốt, thì mau nói, không có, liền lẩn! Có điều, bản thân ta vốn có lòng dạ hẹp hòi, lại thích gây huyền ảo, một khi đã biết chuyện gì sẽ đi ra ngoài nói một chút! Được rồi, ta đã quên nói cho ông biết, bởi vì chuyện kia mà tính tình của ta trở nên hi vọng vô thường, không chừng sẽ làm ra chuyện gì không hay đâu đấy!”. Hòa Linh chân thành bặc bạch.

Thôi tổng quản khẽ há miệng: “Kẻ sai khiến Từ đại phu là nhị phu nhân!”

Hòa Linh đột nhiên liền nở nụ cười: “Nhị phu nhân! Người đến viếng mồ mà thì phải đốt tiền vàng, còn muốn lừa quỷ hả!”.

Thôi tổng quản: “Ta chỉ biết hẩn khai ra như thế, cũng không thể phán đoán là thật hay giả!”.

“À, vậy sao?”, Hòa Linh đứng lên, sau đó đi đến bên cạnh Thôi tổng quản, gắt gao nhìn thẳng vào ông ta: “Là tổ phụ nói sao? Đây là đáp án mà người mong muốn đúng không? Cũng là đáp án thích hợp nhất?”. Trào phúng cười, Hòa Linh tiếp tục nói: “Thứ ta muốn, chính là câu trả lời của Từ đại phu, mà không phải cái gọi là đáp án thích hợp nhất. Ông đã không muốn nói, vậy thì đi đi!”. Vung tay áo, Hòa Linh liền đi thẳng.

Thôi tổng quản nhìn không được truy vấn: “Người biết chuyện năm ấy từ đâu?”

Hòa Linh quay đầu, ngây thơ cười cười: “Ông cứ chậm rãi chờ đi, chờ nhị tử của Phong nương.....”. Tạm dừng một chút, Hòa Linh tiếp tục nói: “Nhị tử của ông, trở về báo thù!”. Nàng gần từng tiếng, sau đó cười ngọt ngào: “Có lẽ, đây cũng là một sự kiện cực kỳ thú vị!”.

“Thôi Ngọc không chết?” Thôi tổng quản lúc này cực kỳ bàng hoàng sững sờ.

“Hắn đương nhiên sẽ không chết, bởi vì, người phải chết là ông!”

“Từ phu nhân, độc thủ phía sau màn là Từ phu nhân!”. Thôi tổng quản không hề chần chừ nói tiếp: “Thôi Ngọc, ta muốn biết tung tích của nó!”. Thôi tổng quản đột nhiên quỷ xuống: “Ta chỉ muốn hỏi tung tích của Thôi Ngọc. Nó muốn giết ta cũng không sao cả, ta chỉ cần được gặp mặt nó một lần!”.

Hòa Linh cười: “Như vậy mới phải chứ! Muốn lấy đáp án từ người khác thì phải xem chính mình có thể trả lại bao nhiêu!”. Cuối cùng cũng không mỉm cười nữa: “Thôi Ngọc được Thần Cơ Doanh Triệu Ninh thu dưỡng, hắn đã đổi tên thành Triệu Kỳ. Hiện tại đang ở biên cương!”.

Thôi tổng quản nỉ non: “Triệu Ninh, đúng rồi, lúc ấy quả thật Triệu Ninh có cơ hội mang hắn đi, quả thật là vậy!”. Ông ta ngẩng đầu, hết sức nghiêm túc: “Đa tạ ngũ tiểu thư đã báo cho!”.

Hòa Linh lắc đầu: “Muốn cảm ơn thì miễn đi. Ta rất ghét khách khí, chúng ta có qua có lại mà thôi. Ông giúp ta, ta tất nhiên sẽ giúp ông. Lần đầu tiên, hợp tác vui vẻ!”.

Thôi tổng quản nhảy bèn đáp: “Ngũ tiểu thư chẳng lẽ còn muốn có lần thứ hai!”

Hòa Linh: “Núi không chuyển thủy nước chuyển, ai có thể đoán trước được tương lai! Được rồi, ta cũng mệt mỏi, ông cũng biết thân thể này vốn yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt!”.

Thôi tổng quản rời đi, Hòa Linh nghĩ tới chuyện đời trước, Thôi Ngọc tới giết Thôi tổng quản, lúc đó mọi người mới biết hóa ra Thôi tổng quản còn có một nhị tử. Bọn họ ai cũng nghĩ rằng ông ta không thành thân, cô độc cả đời, nhưng nào ngờ trong quá khứ người này đã từng yêu một nữ tử tên là Phong nương, hơn nữa có cả nhị tử, có điều vạn không nghĩ tới, nữ nhân kia lại là mật thám của địch quốc. Sau đó ông ta đã tự tay giết chết Phong nương.

“Từ thăm!”, Hòa Linh vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay, mặt càng thêm lạnh lùng.

“Quả thật không thể nào ngờ được, Từ phu nhân lại là kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng Từ đại phu đã chết, lời Thôi tổng quản nói có thể tin tưởng được sao? Từ phu nhân bình thường vẫn ôn ôn nhu nhu thật sự không giống với loại người như vậy!”. Xảo Âm chần chừ một lúc, mới mở miệng nói.

Hòa Linh ở bên cạnh khẽ cười yếu ớt, cái gì cũng không nói, đi thẳng vào nội thất.

Xảo Nguyệt và Xảo Âm khó hiểu nhìn nhau, bọn họ càng ngày càng không hiểu tiểu thư, có điều không hiểu thì không hiểu, chỉ cần đi theo tiểu thư là được.

Gần đây Phủ tướng quân thật sự phát sinh rất nhiều chuyện, mà việc này, phần lớn đều phát sinh từ vụ hạ độc kia, nay Từ đại phu đã chết, hết thấy tựa hồ cũng đều tan thành mây khói.

Mười ngày sau, Hòa Linh dường như đã “khỏe lên”, cùng lúc đó, Hòa Tuyết cũng được bỏ lệnh cấm túc. Trong khoảng thời gian thân mình Hòa Linh không tốt này, cũng không hề tiếp xúc với các tỷ muội khác, đợi đến khi khỏe lên có thể đi thính an thì cũng đã nửa tháng không gặp mặt. Qua đợt tĩnh dưỡng này hai má Hòa Linh cũng đã nhiều hơn chút thịt, thoát nhìn càng đẹp mắt.

“Đại tỷ cũng đã trở lại!”. Hòa Linh thân thiết lại gần.

Hòa Mai là nữ nhi đại phòng, năm kia gả cho trưởng tôn nhà Vương Thượng thư, năm trước mới sinh được nhị tử, cũng xem như là cầm sắt cùng mình.

Đại phu nhân Chu thị cười vừa lòng, nói: “Mấy ngày nữa là đến sinh thần của phụ thân, Mai nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, nói là muốn lại đây xem có thể giúp đỡ được việc gì hay không. Đại thọ sáu mươi, không thể nào qua loa được. Con bé tuy đã già ra ngoài, nhưng phận con cháu, tất nhiên muốn góp chút thành ý!”.

Lời nói này rất thỏa đáng, Lão phu nhân vừa lòng mỉm cười: “Mai nhi có tâm. Nhưng mà, trong phủ nhiều người như vậy không khiến Mai nhi phải mệt nhọc làm gì. Có tâm như thế là được rồi!”.

Hòa Mai rụt rè cười, đáp: “Đây là việc cháu gái nên làm”

“Đại tỷ tỷ!”, Hòa Tuyết vừa vào cửa, đã nhanh chóng bỏ nhào vào trong lòng Hòa Mai: “Đại tỷ, tỷ đã trở lại. Tuyết Nhi nhớ tỷ muốn chết!”. Lại nói đến cũng lạ, Hòa Tuyết tuy không dễ chugn đụng với những tỷ muội khác nhưng lại rất thích vị đại tỷ này.

Hòa Linh ngồi ở bên cạnh Hòa Mai, bị Hòa Tuyết va vào, suýt nữa ngã sấp xuống, nàng phui phui chỗ vừa bị Hòa Tuyết chạm qua, tuy rằng trên mặt vẫn tươi cười, nhưng thái độ ghét bỏ vô cùng rõ ràng. Hòa Tuyết vẫn chưa phát hiện, nhưng những người khác sao có thể nhìn không ra chứ!

Tứ phu nhân thoáng lúng túng, có điều chỉ trong nháy mắt liền tiếp tục khôi phục vẻ ôn nhu tươi cười. Trừ bà ta ra, những người khác cũng cảm thấy khó xử, chỉ có Hòa Linh vẫn cứ hồn nhiên đơn thuần y như lúc đầu.

Nhị phu nhân Phương thị thấy thế, chỉ e thiên hạ không loạn, châm ngòi nói: “Ai ui, Linh nhi, thân mình của con đúng là vẫn còn yếu quá, không có việc gì chứ?”.

Lão phu nhân ghét bỏ trừng mắt nhìn Phương thị một cái, người kia thấy thế liền nhỏ giọng nói: “Ta cũng chỉ quan tâm đến Linh nhi mà thôi, xông mạnh như vậy, không đau chết mới lạ!”.

Về mặt Hòa Linh cảm động: “Vẫn là Nhị bá mẫu quan tâm đến ta!”

“Ngươi có ý gì!”, Hòa Tuyết ngay cả giả bộ cũng không thêm, vốn ít tuổi nhất nên từ trước tới nay vẫn luôn tùy hứng, cũng chỉ ở trước mặt tổ mẫu Vương thị mới ra vẻ một chút. Tuy nhiên sau khi bị cấm túc nửa tháng, oán niệm với Hòa Linh đã chất cao như núi. Nhất thời quên mất lời mẫu thân dặn dò, trực tiếp trở mặt.

Hòa Linh cũng không thêm đề ý, nghiêng đầu nói với Hòa Chân, Hòa Khánh ở bên cạnh: “Mấy ngày qua thân thể muội không tốt, chúng ta cũng đã lâu chưa hàn huyên với nhau, không bằng hôm nay tán gẫu một chút?”.

Hòa Chân cười trừ đáp: “Được thôi!”

Hòa Tuyết tức giận mắng: “Sở Hòa Linh, ngươi có nghe thấy ta nói hay không!”

Hòa Linh vô tội hỏi lại: “Muội đang nói chuyện với ta sao? Ta còn không biết đấy!”

Lão phu nhân nhìn chăm chăm Hòa Tuyết, quát: “Quy củ đâu rồi? Nữ nhi gia hô to gọi nhỏ, xúc động lỗ mãng, ngươi đây là đang làm gì. Trong nhà dạy ngươi như vậy hay sao?”

Hòa Tuyết ủy khuất dậm chân: “Tổ mẫu, đều là lỗi của Hòa Linh, tỷ ấy.....”

Tứ phu nhân nghiêm khắc lên tiếng: “Hòa Tuyết, bình thường ta dạy con hành xử như vậy sao?”.

Tứ phu nhân mở miệng, Hòa Tuyết lập tức an tĩnh lại, nhưng vẫn ủy khuất rơi nước mắt.

Hòa Linh ngồi ở một bên, nhàn nhả nói: “Hòa Tuyết thật nghe lời Tứ thẩm!”.

Sau đó cũng không nói thêm nữa, nhưng lời này nghe vào tai lại thấy có gì đó không đúng. Lão phu nhân trách cứ Hòa Tuyết, nàng ta còn muốn cãi lại, thế mà Tứ phu nhân vừa mở miệng liền ngoan ngoãn không nói câu nào, chỉ điểm ấy thôi đã làm cho người ta thấy không thoải mái.

Nhị phu nhân lập tức hòa vào: “Đúng vậy, thật sự là rất biết nghe lời! Mẫu thân, không phải ta muốn nói nàng không nghe lời của người đâu!”. Cuối cùng vẫn kéo lão phu nhân vào, kiểu giấu đầu lòi đuôi này thật đúng là làm cho người ta “Vui sướng”.

“Không nói thì không ai bảo ngươi cầm đâu!”. Lão phu nhân nhìn chăm chăm con dâu thứ hai, gần từng tiếng.

Nhị phu nhân bị ghét bỏ, co rúm lại một chỗ, mếu máo không nói nên lời.

Hòa Linh cũng không nói gì cả, chỉ xoay xoay vòng ngọc trên tay, cảm nhận được được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão phu nhân nàng liền ngẩng đầu, nhu thuận cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bầu không khí trong phòng vô cùng kỳ lạ, Hòa Mai vội vàng giảng hòa: “Lâu rồi không gặp, các muội muội càng ngày càng đẹp, khiến tỷ tỷ cảm thấy bản thân đã già đi rất nhiều!”.

“Ai cha Mai nhi, nếu đã như thế thì con nên giúp đỡ đám muội muội của con nhiều hơn mới phải. Có gia đình nào tốt thì nhớ lưu ý cho chúng ta!”. Nhị phu nhân quả nhiên tục khí. Hòa Mai cũng biết Nhị phu nhân là loại người nào, chỉ khẽ cười, không lên tiếng đáp lại. Còn mặt Hòa Chân chỉ thứ hai thì lại hồng rục lên ra chiều xấu hổ.

Hòa Linh liếc mắt sang chỗ Hòa Chân, cũng không có biểu tình dư thừa gì. Kỳ thật, luận về xuất thân lẫn khí độ kém cỏi nhất trong phủ này không phải là Lan thị mẫu thân của nàng, mà là người nào đó vừa lên tiếng kia. Đại phu nhân xuất thân hàn lâm, gả lại đây liền liên tiếp sinh hai nam hai nữ là Trí Tín, Trí An, Hòa Mai, Hòa Ngọc, giữ vững vị trí của mình. Mà Tứ phu nhân là tiểu thư con quan Lễ bộ, tuy rằng chỉ có một nữ nhi Hòa Tuyết, nhưng rất có thủ đoạn, cùng với Tứ thúc cầm sắt hòa mình, cũng không kém. Mẫu thân nàng xuất thân thương hộ, cũng vì điểm này mà Lão phu nhân có chút không vui; Nhưng chưa bao lâu, thì đối tượng không vui hơn liền chuyển sang Nhị bá mẫu này của nàng.

Nhị bá mẫu trước đây xuất thân vô cùng tốt, cũng là nữ tử quan gia, vừa vào cửa liền sinh một nam một nữ là Trí Viễn và Hòa Khánh. Bà cũng được Lão phu nhân ưa thích, nhưng có đôi khi vận mệnh của con người ta vẫn luôn khó nói, trải qua một cơn bạo bệnh, liền từ già cỗi đời. Vị Nhị bá mẫu hiện tại kỳ thật là thế tử tái giá, nổi danh là Tây Thi đậu hũ, nếu như không phải có chút mỹ mạo lẫn thủ đoạn đối với nam nhân cũng sẽ không gả được vào đây. Vì lúc bước qua cửa bà đã có thai hơn ba tháng, cũng chính vì vậy mà bà bị người trong phủ Tướng quân khinh thường ấy thế mà người này lại cứ mất điếc tai ngơ, coi như không thấy, cả ngày hoan hỉ phần chần.

Nhưng Hòa Linh lại nghĩ, Nhị bá mẫu cũng không phải là loại người ngực lớn não nhỏ như vẻ bề ngoài, nếu không có đầu óc thì sao có thể gả cho Nhị bá phụ. Chỉ có thể nói, khôn khéo của bà ta so với khôn khéo của bọn họ vẫn còn có chút khác biệt, tuy thế vẫn đủ dùng trên người Nhị lão gia là được rồi. Tuy rằng bà ta không quá khôn khéo, giọng điệu sắc mùi con buôn, nhưng trong nhà có một người như vậy, lúc nói chuyện không phải đau đầu.

“Được rồi, trong phòng này, chỉ toàn nghe thấy giọng của người thôi. Ai nói cũng đều xen mồm vào!”. Lão phu nhân ghét bỏ nói.

Nhị phu nhân thật sự ủy khuất vô cùng, lắc lắc khăn ngồi yên trong góc.

“Gần đây trong phủ đã xảy ra không ít chuyện, còn mấy ngày nữa là đến mười lăm, ta muốn đến chùa cúng bái cầu phúc. Mấy phòng các người cũng cùng đi đi!”. Tâm mắt Lão phu nhân có chút chần chừ đảo qua: “Hòa Linh vẫn chưa khỏe hẳn, không biết có đi được không?”

Hòa Linh cười yếu ớt, đáp: “Tất nhiên là có thể ạ!”

Lão phu nhân gật đầu, phản phó ma ma bên cạnh: “Người xuống sai người đi chuẩn bị!”.

Có lẽ là do Hòa Mai trở về, Lão phu nhân phá lệ cao hứng. Tuy rằng có xảy ra chút biến cố trong đó, nhưng tâm tình của bà không hề bị ảnh hưởng. Chờ đến lúc mọi người ai về phòng nấy đã là buổi trưa, Hòa Khánh, Hòa Chân tất nhiên cũng không đi đến chỗ Hòa Linh, chỉ có Lương ma ma của Ti y phòng đứng hẹn đến giao đồ.

Lương ma ma từ lần trước gặp qua vị Ngũ tiểu thư này đã cảm thấy âm trầm, hôm nay dưới ánh mặt trời ngược lại trông thật sáng sủa, không chỉ đáng người, mà nụ cười ngọt ngào như đóa phù dung cũng khiến cho người tuổi đã cao như Lão phu nhân cũng thán thán khen! Ngũ tiểu thư quả nhiên là tiểu thư xinh đẹp nhất Sở gia. Đứng nhìn Sở lão tướng quân bề ngoài bình thường mà nhăm, mấy vị tôn nữ này, thật sự là một người lại hơn một người!

“Ai ui, Tam phu nhân, Ngũ tiểu thư, đã về, chúng ta phải làm việc suốt đêm mới may xong y phục mà ngài đặt lần trước, mau nhìn xem!”. Bà ta cười như gió xuân nghiêng đón từ xa.

Lan thị mỉm cười, đáp: “Linh nhi nhìn xem có thích hay không.”

Hòa Linh vào cửa, đập vào mắt là hai bộ y phục đỏ rục được gấp chỉnh tề, gật đầu nói: “Không tệ, cứ như vậy đi!”.

Hả? Cứ như vậy? Không thêm thử? Lương ma ma thật khó hiểu.

Nàng ngẩng đầu, mắt thoáng cong cong: “Chẳng lẽ, còn muốn ta mặc cho bà xem?”, khẽ trêu ghẹo nói.

Lương ma ma vội vàng cùng cười đáp: “Tiểu thư làm ta hết cả hồn. Ta cũng rất tin tưởng tay nghề của chính mình, ngài yên tâm, tất nhiên không thể không đẹp được!”.

Đồng y phục màu đỏ kia nhìn thế nào cũng như là đang chuẩn bị cho tân nương tử, mà ngay cả những tiểu tức phụ mới thành thân gần đây cũng không hề mặc như vậy. Tuy nghĩ vậy nhưng Lương ma ma cũng không nhiều lời, tiểu cô nương người ta đã thán như thế nếu bà ta còn nói nữa thì thật sự quá thiếu đạo đức rồi. Làm nữ nhân, không thể sinh con, thì sao có thể gả ra ngoài được! Nghĩ đến đây trong lòng cũng thán thán tỏ vì sao người kia lại chọn may toàn màu đỏ như thế.

Hòa Linh cũng không nói nhiều với Lương ma ma, phản phó Xảo Âm mang hết y phục đi. Trở về phòng thay quần áo, Hòa Linh đứng ở trước gương, thời tiết vẫn hơi se lạnh, nàng một thân váy áo đỏ thắm trông lại càng diễm lệ.

Tự đáy lòng Xảo Nguyệt cũng thán khen: “Tiểu thư thật hợp với màu này!”

Diện mạo của Hòa Linh vốn không phải là một đoá bách hợp thanh thuần nhát nhẽo, mà chính là một đoá hoa phú quý trong chốn nhân gian. Một thân đỏ thắm, rực rỡ chói mắt xán lạn đoạt hết ánh mắt của người khác.

Hôm sau, Hòa Linh khoác nguyên một bộ như thế đến thính an, tất nhiên Lão phu nhân cũng có nghe nói nàng đặt may y phục toàn màu đỏ, nhưng thật ra vẫn chưa nhìn thấy kiêu dáng ra sao, những việc nhỏ như thế này cho tới bây giờ bà cũng không để trong lòng. Nhưng vừa nhìn thấy Hòa Linh, lập tức liền ngây người, hơi hơi nheo mắt lại, đánh giá một lượt.

Hòa Linh hơi hơi phúc thân: “Hòa Linh gặp qua Tô mẫu.”

Lão phu nhân gật đầu, Hòa Linh đến trẻ nhất, vài tỷ muội khác đều đã đến từ lâu, thấy nàng như vậy, trong lòng cũng sùng sốt không thôi, nàng mặc như vậy thật đẹp, nhưng có mấy người dám mặc như vậy đâu!

Hòa Tuyết đã được Từ phu nhân dẫn dò qua nên cũng không gây sự, thành thật ngồi ở bên cạnh, liếc Hòa Linh một cái, vừa chán ghét lại vừa ghen tị.

Nhị phu nhân tấm tắc nói: “Linh nhi mặc bộ này so với tân nương tử còn đẹp hơn nhiều!”

Một thân đỏ rực, áo choàng cũng đỏ, đẹp dễ quý giá. Nữ tử tầm thường mà ăn mặc như vậy e là sẽ tục khí vô cùng, nhưng mà nàng lại hoàn toàn không như thế, hơn thế nữa còn rực rỡ khiến mắt người ta phải đui mù.

“Nhị bá mẫu, nếu người thích, chờ thêm mấy ngày trong phủ làm trang phục hè, cũng may một bộ như thế đi cho may mắn hoan hi!”. Hòa Linh cười nói.

Nhị phu nhân vội vàng xua tay: “Thế thì sao được, màu rực rỡ quá ta mặc cũng không đẹp. Chỉ có tiểu cô nương các người mặc mới hợp thôi!”. Sau đó lại thâm nghĩ, đừng nói là ta, cho dù là tiểu cô nương khác, cũng không thể mặc màu này! Người mặc lên đẹp như thế, người khác học theo, tư sắc lại không bằng người thì chẳng phải xấu mất lắm sao? Nếu như thế thì không bằng mặc màu hoàn toàn tương phản mới tốt! Nghĩ vậy bà ta liền âm thầm cân nhắc, không thể để cho Hòa Khánh, Hòa Chân mặc màu đỏ được, một khi mang ra so sánh không phải nữ nhi nhà mình sẽ kém hơn sao!

Hòa Linh làm sao không biết tâm tư của Nhị phu nhân, nàng cúi đầu cười yếu ớt, dịu dàng, màu đỏ sắc bén điểm lệ cũng được nụ cười ôn nhu kia hóa giải vô tung vô ảnh.

“Khởi bẩm lão phu nhân, Đại thiếu gia đang lại đây!”. Tiểu nha hoàn bên người Lão phu nhân vào cửa bẩm báo, người nào đó vừa nghe thấy thế trên mặt tràn đầy ý cười: “Trí Tín đã trở lại?”

“Tô mẫu!”, giọng nam vang lên, Hòa Linh vừa nhìn sang, quả đúng là đại đường ca Trí Tín của nàng. Sở Trí Tín vén rèm lên vào cửa, hành lễ nói: “Trí Tín gặp qua Tô mẫu.”

Triều đại này chú trọng khoa cử, trọng văn khinh võ, thái bình thịnh thế, đã thành tục lệ. Nam tử cho dù gia cảnh ưu việt cỡ nào, cứ thông qua khoa cử xuất sĩ thì luôn được người ta xem trọng ba phần, cũng chính vì thế mà chỉ cần vừa độ tuổi, nam tử đều đã gia nhập học đường, để thuận lợi cho việc đọc sách mấy tôn tử Sở gia đều ở luôn tại học đường.

Lão phu nhân không hề nghiêm túc như ngày thường, mặt mày đều là ý cười: “Mau tới đây ngồi, sao đã trở lại rồi? Có chuyện gì không?”.

Trí Tín vội vàng trấn an nói: “Tô mẫu đừng lo lắng, cũng không có chuyện đại sự gì cả. Lần này xuống núi, là cùng đi với Tà công tử.”

Lão phu nhân vui vẻ hỏi lại: “Là Cẩn Chi công tử, nhi tử Tà tướng?”

Trí Tín gật đầu, đáp: “Vâng!”

Trưởng tử Tà tướng, Tà Du Văn, tự Cẩn Chi, chín tuổi đã đề tên trên bảng thám hoa, trong vòng một trăm năm qua chỉ có duy nhất một người làm được như vậy. Cao nhĩ tuấn mỹ, ngọc thụ chi lan, là nhân tuyển tốt nhất trong lòng các nữ nhi gia tại kinh thành, đồng thời, cũng là đối tượng tôn quý mà các nam tử tranh nhau kết giao.

Vĩnh An có câu tục ngữ, nam Hàn Mộc, bắc Cẩn Chi. Phía nam có Lục Hàn Mộc là nhi tử độc nhất của Túc Thành hầu cùng trưởng công chúa, mà phía bắc đứng đầu là trưởng tử Tà Cẩn Chi của Tà thừa tướng. Hai người một nam một bắc này nổi tiếng khắp Vĩnh An, bởi vậy mới có lời đồn đãi như vậy. Lục Hàn Mộc là hoàng thân quốc thích, thân phận tôn quý, tính cách cao ngạo, lạnh lùng, làm việc chưa bao giờ lưu tình không dễ tiếp xúc. Còn Tà Cẩn Chi công tử tuy rằng lạnh nhạt, nhưng thật ra thân cận hơn rất nhiều, trừ việc đó ra, hần tài hoa hơn người, có thể trở thành bằng hữu của hắn, đối với sự nghiệp học hành của bản thân sẽ có trợ giúp rất lớn.

“Có thể kết bạn với Tà công tử, cũng đủ chứng minh Trí Tín ưu tú thế nào. Tình nghĩa học đường là trân quý nhất, cháu phải cố gắng quý trọng!”. Lão phu nhân vừa lòng nói.

Trí Tín: “Tôn nhi biết.”

“Hôm nào rảnh, Tín nhi nhớ mời Cẩn Chi công tử về nhà chúng ta làm khách. Các cô nương của Sở tướng quân phủ đều bắt phàm, nói không chừng còn có thể tác thành một mối hôn sự tốt, đến lúc ấy từ bằng hữu lại biến thành muội phu, không phải lại càng dệt hoa trên gấm sao!”. Nhị phu nhân a dua nịnh hót.

“Đúng là nói vậy!” Lão phu nhân cười trách mắng, tuy rằng như thế, nhưng nội tâm lại chưa hẳn không nghĩ như vậy. Lời này của Nhị phu nhân kỳ thật

cũng nói trúng tâm tư của mấy người khác, sắc mặt ai nấy đều nhu hòa, bầu không khí cũng hòa thuận không thôi.

Hòa Linh cúi đầu cười lạnh một tiếng, nội tâm lại khó nén kinh hãi, cơ hồ vò nát chiếc khăn trong tay.

Tạ công tử, thật tốt cho một Tạ công tử!

Những người đang ngồi đây làm sao đoán được, Tạ công tử mà họ vẫn luôn ngưỡng mộ, ở kiếp trước thiếu chút nữa đã cưới Sở Hòa Linh nàng. Mà người này cũng chính trong ngày thành thân lại đến hỏi hôn, người như thế có khác gì một tên đạo đức giả đầu cơ chứ, ha ha, quá đạo đức giả!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhớ đến chuyện cũ giữa mình và Tạ Cẩm Chi, Hòa Linh cảm thấy, thật ra ít nhiều có liên quan đến vị đường ca Trí Tín này, nếu như không phải hắn ta giao hảo với Tạ Cẩm Chi thì người kia sao lại chọn trúng nàng. Hắn mãi vương vấn đến người đã chết, lại bị trong nhà bức hôn, nên mới lấy Sở Hòa Linh nàng thành tâm bìa đỡ nạn?

Hắn đăng môn cầu hôn, lại trở mặt hỏi hôn ngay trong ngày thành thân, Hòa Linh không thích Tạ Cẩm Chi, nhưng lại hết sức oán hận người này. Thẻ diện vốn đã ít ỏi đến đáng thương nhờ “trợ giúp” của hắn mà không xót lại chút gì.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, đời trước nàng nhắm vào phủ Thừa tướng cũng không phải vì Tạ Cẩm Chi hỏi hôn. Tân hoàng đăng cơ, xem phủ Thừa tướng và phủ Tướng quân đều cái đỉnh trong mắt! Dưới tình huống như vậy, chỉ có khi phủ Tướng quân bọn họ đứng đối lập với phủ Thừa tướng, mới có thể tồn tại lâu dài. Nhưng không ai tin nàng, hoàn toàn không có ai! Nàng đã chết, phủ Tướng quân và phủ Thừa tướng kết thành đồng minh, thật sự là ngu xuẩn nhìn không ra một chút hy vọng. Sở gia như vậy sao có thể không bị diệt vong.

Hòa Linh không kìm được nở nụ cười, Xảo Nguyệt không biết tiểu thư đang nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ đến thế liền thắc mắc hỏi: “Tiểu thư, từ lúc ở viện Lão phu nhân quay về người cứ nhủ mi suốt làm bọn em lo lắng gần chết! Hiện tại thấy người đã thoải mái hơn thì an tâm rồi!”

Hòa Linh vận vẹo người nói: “Lần này đi chùa thấp hương, hai người các người cũng đi cùng đi!”

“Vâng!”

“Linh nhi!”. Người chưa tới, nhưng tiếng đã vào đến cửa, Hòa Linh đứng dậy, nghênh đón: “Nương, sao người lại tới đây?”

Lan thị cười ha ha ngồi vào bên cạnh, trong mắt đều là vui sướng: “Linh nhi mặc thế này thật là đẹp mắt.”

Hòa Linh chu môi nói: “Mẫu thân sẽ không tới đây chỉ vì để khen con đẹp thôi đấy chứ?”

Lan thị liếc mắt nhìn sang, khẽ đáp: “Ta làm nương mà không thể khích lệ con một câu sao?” Nghĩ nghĩ một lát, Lan thị mới tiếp tục: “Có điều, một nữ hài tử mà cứ suốt ngày mặc màu đỏ tươi thế này cũng không phải tốt lắm. Ngày mai đến chùa, con nên mặc nhẹ nhàng một chút. Nữ nhi gia đáng đáp có đẹp thế nào cũng không được lòng người, ôn nhu điềm đạm thì tốt hơn!”

Hòa Linh ngưng cười, thân nhiên lên tiếng: “Hiện tại ngay cả ăn mặc thế nào con cũng không có thể tùy ý một chút hay sao?”. Rồi nàng lại cắn môi nói: “Sắc mặt con tái nhợt, nếu như không mặc rực rỡ một chút, thì có khác gì quỷ giữa ban ngày đâu!”

“Con đấy, nói bậy bạ gì vậy. Thôi được, nếu con muốn mặc cái gì thì mặc cái ấy! Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, thế mà nha đầu con lại còn không cảm kích. Ta nói này, ngày mai, đại ca người sẽ đích thân hộ tống chúng ta đến chùa. Nghe ý tứ thì có vẻ như Cẩm Chi công tử Tạ gia cũng sẽ đến đó. Một cơ hội tốt như vậy, không thừa dịp chớp lấy, còn chờ đến khi nào? Nương đều là vì tốt cho con thôi, cao cao tại thượng như công tử Tạ gia sao có thể thích hình mẫu như thế này?”. Lan thị cảm thấy nữ nhi thật sự không hiểu lòng mình chút nào.

Hòa Linh nở nụ cười, ngọt ngào nói: “Chẳng lẽ, con mặc trùng với tâm ý của hắn thì hắn sẽ để ý đến con hay sao? Nương, đừng uổng phí tinh lực làm gì, Tạ công tử kia, người mà hắn thật sự để ý chính là vị biểu muội Dương Châu ốm yếu cơ!”

Vị biểu muội này mà hắn thậm chí còn muốn xuất gia làm tăng! Cho dù bao nhiêu người có ý ăn mặc như Triệu Uyển Như thì không phải vẫn cứ là không phải.

Lan thị giật mình hỏi: “Sao con lại biết được?”. Trầm mặc một lát, bà lại nhíu mày thắc mắc: “Gi Dương Châu ốm yếu! Con đang nói đến cái gì vậy! Đường đường là một tiểu thư thế gia mà sao nói chuyện lại khó nghe như vậy, nếu người ngoài mà nghe thấy thì biết làm thế nào cho phải? Nhìn thử xem con có chỗ nào kém người ta chút!”

“Sức khỏe con không tốt chính là khuyết điểm lớn nhất!”. Hòa Linh cảm thán: “Nương, con cũng không biết mình có thể sống được bao lâu, cũng biết bản thân không phải chỉ còn có 10 năm nữa thôi, nhưng xác thực là đã trúng độc hai lần, đến tột cùng sẽ để lại di chứng gì, ai cũng không nói trước

được. Thái y cũng không dám nói, đúng không? Con biết mẫu thân đối xử rất tốt với con, nhưng thân thể con như thế, cho dù có gả cho người trong sạch cũng chưa chắc sẽ có kết quả tốt. Gương mặt xinh đẹp, nếu về lâu dài, sợ là đều bị thân thể đổ nát này cùng với hiện thực không thể sinh con đánh bại. Chúng ta có thể không kết thiện duyên, nhưng cũng không thể kết ác duyên được. Lời nói khó nghe, nếu đã không thể tăng thêm trợ lực cho Trí Ninh thì thôi, đừng mang đến kẻ thù cho đệ ấy nữa. Chỉ như thế mới thỏa đáng nhất!”

Về mặt Hòa Linh thoáng cô đơn, nhưng nội tâm lại cười lạnh không thôi, nàng rất hiểu nên uy hiếp Lan thị ở điểm nào, quả nhiên, vừa nghe được có khả năng sẽ gây thêm phiền toái cho nhi tử, Lan thị lập tức nói: “Nương đúng là còn không hiểu biết bằng con, thôi không nói nhiều nữa tất cả đều nghe theo con!”

Đồng ý nhanh đến nỗi suýt chút nữa làm cho Hòa Linh bật cười, nàng gật đầu: “Đề mấy người kia thích làm gì thì làm thôi. Chúng ta đứng một bên, nói không chừng còn có thể kiếm được chút lợi!”.

Sao Hòa Linh không nhìn ra, đối với miếng thịt béo Tạ Căn Chi này, tiểu thư mấy phòng kia đều nóng lòng muốn thử. Kỳ thật hiện tại nghĩ lại, kiếp trước quả nhiên mình đã xem nhẹ Sở Trí Tín này, muội muội Hòa Ngọc của hắn vẫn chưa thành thân, lại vẫn luôn ái mộ Tạ Căn Chi, dưới tình huống như vậy lại cực lực tác hợp mình với Tạ Căn Chi, từ đó có thể thấy được, người này biết rõ chân tướng. Vì thế Trí Tín mới không đành lòng để muội muội mình nhảy vào hố lửa, trở mặt nhìn đường muội bị lừa, thật đúng là ca ca quá tốt!

“Căn Chi công tử trẻ tuổi khí khái như vậy, tất nhiên là ai cũng đều yêu thích!”. Lan thị vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, trong giọng nói mang theo buồn bã nồng đậm. Nhưng dù là như thế, rốt cuộc cũng không nhắc tới chuyện ăn mặc của Hòa Linh nữa.

Hòa Linh nghĩ, bị nàng đá kích như thế, phỏng chừng nương nàng sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện lập gia đình với mình nữa, cũng sẽ không lo liệu cho nàng, kể cả có người cầu thân thì cũng sẽ sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của nhi tử. Cũng không phải thế sao? Chỉ cần thân thể này vẫn gầy yếu, thì mẫu thân tuyệt đối sẽ không để cho nàng thành thân! Nghĩ đến đây, Hòa Linh thật sự thấy cao hứng vô cùng, mong muốn của nàng đã thành công rồi.

“Ai cũng đều ái mộ hắn, nhưng không phải ai hắn cũng đều yêu.”

Lan thị nghĩ đến câu vừa rồi, tò mò hỏi: “Sao con biết Căn Chi công tử thích biểu muội hắn?”

Hòa Linh khẽ đáp: “Nghe lén được!”. Sau đó cũng không nhiều lời nữa, nàng dùng khăn che miệng ngáp một cái, tựa như mệt mỏi lắm rồi, Lan thị thấy thế liền nói: “Thân thể của con vẫn còn yếu lắm!”. Nói xong liền rời đi.

Hòa Linh chuẩn bị ngủ trưa, dặn: “Về sau phu nhân lại đây, phải nhớ báo cho ta biết.”

Xảo Âm liền vâng một tiếng.

Ngẫm lại thật đúng là có ý tứ, mỗi người đều muốn Tạ Căn Chi làm lang quân như ý, sao lại không nghĩ ngược lại rằng người này có đáng giá để mình trao thân gửi phận hay không.

.....

Sáng hôm sau, Hòa Linh thức dậy thật sớm, tùy ý để cho Xảo Nguyệt trang điểm thay y phục cho mình. Ngày thường ở nhà, Hòa Linh chỉ đơn giản buộc tóc đuôi sam, lần này xuất môn cần phải chuẩn bị cho thỏa đáng một chút. Xảo Nguyệt khéo tay, búi hai búi tóc nhỏ hai bên, còn lại bện đuôi sam, Hòa Linh thấy thế cũng vừa lòng gật đầu.

Nàng mặc bộ váy đỏ thắm, áo choàng cùng màu trên mũ hai quả cầu màu trắng trông càng kiều diễm động lòng người.

Tuy rằng Hòa Linh coi như là dậy sớm, nhưng cũng vẫn đến chậm. Chờ nàng thu thập thỏa đáng, Lan thị đã cho người thúc dục hai lần, lúc ra cửa, những người khác đã ngồi lên xe hết rồi, Lan thị liếc nàng một cái, thâm oán: “Sao lại lè nhè như vậy, bình thường con đều là người đến sớm nhất mà!”.

Hòa Linh nhướng mày, Xảo Nguyệt vội vàng đưa ghế tới bên cạnh, Hòa Linh nắm tay Xảo Âm bước lên xe, cười châm chọc: “Mẫu thân, không mau lên, tổ mẫu sẽ mất hứng!”.

Lan thị luống cuống, lập tức lên xe ngựa.

Trong lúc nhất thời, hai mẹ con không có lời nào để nói. Tuy nhiên Hòa Linh cũng không vì Lan thị khó chịu mà không vui, nàng khẽ ngâm nga điệu hát dân gian, xuyên qua tấm rèm che nhìn ra bên ngoài tựa hồ thích thú vô cùng.

“Toàn tiếng kỳ quái, con đang ngâm bài gì đấy?”

Hòa Linh cười hi hi, đáp: “Đồng dao!”

“Sao ta chưa từng nghe bao giờ!”

Hòa Linh không trả lời mà đột nhiên chuyển đề tài: “Nương, có lẽ Trí Ninh sắp về rồi nhỉ?”

Lan thị lập tức vui vẻ ra mặt: “Đúng vậy, Trí Ninh cũng sắp về rồi, thoáng cái, mà thằng bé đã đi được ba tháng, cũng không biết chuyến đi này như thế nào!”.

Hòa Linh nghịch nghịch ngón tay, cười đáp: “Đi theo đại nho như Triệu tiên sinh, tất nhiên là thành tựu phải khác rồi!”.

“Cũng không hẳn vậy, nhưng mà con nói cũng có phần đúng. Có điều từ nhỏ đệ đệ con đã thông minh hơn người, bằng không, Triệu tiên sinh cũng sẽ không thích thằng bé như vậy. Lại nói, hai đứa con đều thừa hưởng điểm tốt của phụ mẫu, dung mạo của con giống ta, còn đệ đệ con thì lại tài hoa giống phụ thân, không thể tốt hơn!”. Lan thị thật đắc ý lại vừa kiêu ngạo vì có một nhi tử như thế.

Hòa Linh kéo dài ngữ điệu: “Triệu tiên sinh ấy.....”

Lan thị vẫn không phát hiện hàm nghĩa của câu kia, vẫn đắc ý dào dạt.

Hòa Linh cười: “Triệu tiên sinh có hai nữ nhi thì phải? Nghe nói còn là hoa tỷ muội song sinh nữa cơ đấy!”

“Đúng vậy. Nhưng đệ đệ con thật ra rất ít khi nhắc các nàng ấy. Sao con lại nói đến bọn họ làm gì?”. Lan thị hiểu kỳ hỏi. Kỳ thật mẫu thân của nàng cũng không có nhiều tâm cơ lắm.

Hòa Linh sáng giọng đáp: “Ta hơi thất vọng thôi, Triệu tiên sinh đối tốt với đệ đệ như vậy, nói không chừng là nhìn trúng đệ ấy, muốn hẳn trở thành hiền tể của mình cũng nên!”. Nói xong, Hòa Linh lập tức đánh giá biểu tình của Lan thị, quả nhiên bà liền đen mặt, mắng: “Đệ đệ con có con đường riêng của nó, sao lại phải làm hiền tể của hân ta. Con đừng có nói bậy bạ!”.

Hòa Linh cúi đầu, khẽ nhếch mép cười, hóa ra, từ đầu nương nàng quả nhiên là không muốn. Ai có thể ngờ được, đời trước thế mà bà lại thương nhi tức kìa còn hơn cả nữ nhi ruột của mình! Không biết là vì bà quá ngốc hay là Triệu thị rất có thủ đoạn. Có lẽ, cái sau vẫn có khả năng hơn!

Hòa Linh không nói chuyện nữa, một lần nữa khẽ ngâm điệu hát dân gian.....

“Con cứ con thỏ gì gi thế, ta nghe mãi mà vẫn chưa hiểu gì!”. Lan thị hỏi.

Hòa Linh nói: “Đề con hát lại cho nương nghe nhé!..... thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai chăm sóc, con thỏ thứ ba mua thuốc, con thỏ thứ tư sắc thuốc, con thỏ thứ năm chết, con thỏ thứ sáu khiêng, con thỏ thứ bảy đào hố, con thỏ thứ tám chôn, con thỏ thứ chín ngồi dưới đất khóc, con thỏ thứ mười hỏi con kia vì sao lại khóc? Con thỏ thứ chín nói, con thỏ thứ năm đã đi rồi không bao giờ trở lại!.....”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12

Nói chuyện một lúc cũng đã tới nơi, Lan thị chẳng thèm quan tâm đến thỏ thỏ gì đó, lập tức bước xuống xe. Hòa Linh nhướng mày, Xảo Nguyệt vội vàng xốc mành lên: “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, thân thể người yếu đuối, vẫn nên đội mũ lên thôi!”.

Hòa Linh gật đầu, nàng thận trọng dẫm lên ghế bước xuống xe ngựa. Trong nháy mắt Xảo Nguyệt loáng thoáng nghe được tiếng hít khí truyền vào tai.

Lão phu nhân Vương thị nhíu mi nhìn Hòa Linh, nàng cười tủm tỉm, hành lễ: “Tổ mẫu.”

Người phủ Tướng quân đều mặc xiêm áo trắng trong thuần khiết, chỉ có Hòa Linh trái ngược hoàn toàn. Tuy mới 12 tuổi, nhưng nàng đã cực kỳ xinh đẹp, hơn thế nữa còn khoác lên người bộ váy đỏ rực lại làm chói hết cả mắt người xung quanh.

Lão phu nhân thật không vừa lòng chút nào, phàm là người lớn tuổi thì thường thích khiêm tốn ngoan ngoãn, đương nhiên, cũng không phải không thích thể hiện, nhưng thể hiện ở đây là chỉ về phương diện tài hoa chứ không phải dung mạo. Thấy Hòa Linh như vậy, lại càng không vui. Lãnh đạm gật gật đầu, Lão phu nhân liền mang theo nữ quyến tiến vào đại điện tham bái. Từ kiếp trước trúng độc, Hòa Linh đã không còn tin tưởng vào thần linh. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng làm chuyện xấu gì, nhưng vẫn không hề được lão thiên gia hậu đãi, cũng chính vì vậy mà phải hơn mười năm nàng chưa từng đặt chân đến chùa miếu, lần này đến, đúng là cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Hòa Linh đứng ở cuối cùng, đi theo mọi người cùng nhau tham bái, sau đó, Lão phu nhân mang sầm đi nhờ đại sư giải cho. Hòa Linh cũng không quan tâm Lão phu nhân cầu hỏi cái gì, việc đó với nàng chẳng có quan hệ gì. Người vào Đại điện nói liên không dứt, rất nhiều người đi qua chỗ Hòa Linh, đều phải ngoái lại nhìn, nhưng nàng cũng không thèm để ý. Giải đoán sấm văn xong, Lão phu nhân cùng với mấy người Đại phu nhân lại đi nghe đại sư giảng kinh pháp, lúc này Hòa Linh không chịu đi theo.

Giảng kinh vừa buồn tẻ vừa khó hiểu, các cô nương tất nhiên đều không thích, có Hòa Linh tiên phong, ai nấy cũng dựa theo đó không đi. Lão phu nhân cũng không miễn cưỡng, sai Trí Tín dẫn mấy người họ đến thiện phòng. Người đến bái phật không ít, bình thường các tiểu thư đều ở thiện phòng chờ, cũng không có gì không ổn.

Trí Tín dẫn mấy muội muội vào thiện phòng, mỉm cười nói: “Bọn muội muội ở chỗ này uống trà, chờ trong chốc lát, tổ mẫu có lẽ còn lâu mới ra!”.

Hòa Ngọc gật đầu, đáp: “Bọn muội biết rồi. Đại ca, huynh cũng ngồi đi!”.

Đối với người muội muội này, từ trước đến nay Trí Tín vẫn nhất mực yêu thương, Hòa Ngọc nói thế, hẳn cũng thuận thế ngồi xuống. Trí Tín vừa ngồi chưa ấm chỗ, Hòa Tuyết đã hỏi thẳng: “Đại ca, ta nghe nói, hôm nay Cẩn Chi công tử kia cũng tới đây bái Phật, huynh không phải tiếp đón sao?”. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đến thời điểm hôn phối, nhưng nàng ta cũng biết, người nọ là đối tượng rất tốt, cũng không phải muốn lập tức gả cho người ta, chẳng qua là thấy mọi người đều đổ xô vào đó, nàng ta không thể chậm chân được.

Trí Tín mỉm cười: “Tiểu nha đầu!”, cũng không nói là đi hay là không đi.

Hòa Linh không để ý tới bọn họ, cầm lấy trà quả trên bàn, nói là trà quả, kỳ thật chính là điểm tâm trong chùa. Hòa Linh chỉ cầm lên ngắm nghía chứ không ăn.

Hòa Tuyết thấy thế, hừ lạnh: “Kiểu cách!”. Sau đó cao thấp đánh giá Hòa Linh một lượt, ghen tị nói: “Mọi người đến bái Phật đều thanh lịch ưu nhã, không giống người nào đó ăn mặc đầy yêu khí, chẳng biết là đang muốn quyến rũ ai!”.

Hòa Linh nhìn cũng không nhìn, thiên chân vô tà nói: “Đã sớm nghe câu suy bụng ta ra bụng người. Hiện tại xem ra, lời này quả nhiên có đạo lý.”

Hòa Tuyết thay đổi sắc mặt, phẫn nộ nói: “Người có ý gì!”

Hòa Linh ngẩng đầu, gắt gao nhìn nàng ta chăm chăm: “Người nói thử xem ta có ý gì?”

Trí Tín liền đứng ra giải hòa: “Được rồi, hai tiểu nha đầu các muội đều quy củ chút đi. Nơi này là chùa chiền, chú ý đúng mực!”.

Hòa Linh cũng không phải là tiểu cô nương trước đây, nàng tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Trí Tín, mềm mại hỏi: “Lời này của Đại ca không đúng rồi. Ta không hề không biết quy củ, cũng không hề không đúng mực. Tuổi còn tuổi đã tư xuân cũng không phải là ta!”.

“Người!”, Hòa Tuyết đỏ mặt, tức giận thở dốc, Trí Tín lớn tiếng quát: “Hòa Linh!”.

Hòa Linh cũng không sợ Trí Tín, hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khoe miệng vẫn tươi cười: “Đại ca có gì dạy bảo?”. Tuy đang cười, nhưng nụ cười kia của nàng lại lạnh như băng, âm trầm đến mức làm cho Trí Tín đứng là không biết nói thế nào.

“Thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai chăm sóc, con thỏ thứ ba……”. Hòa Linh nói xong liền cúi ngậm nga, đùa nghịch trà bánh trong tay, phảng phất như chơi rất vui!

Hòa Ngọc, Hòa Khánh cùng Hòa Chân vẫn không lên tiếng, bầu không khí có chút quái dị. Hòa Tuyết oán hận nhìn chăm chăm Hòa Linh. Trước kia Hòa Mai chưa gả ra ngoài, Hòa Linh cũng không chấp nhận với Hòa Tuyết, bởi vậy cho tới bây giờ đều là một mình nàng ta nháo loạn. Nhưng từ khi Hòa Mai thành thân, tính tình Hòa Linh lại đột nhiên thay đổi, lần này ôn ào như thế mọi người không biết làm thế nào mới tốt.

Trí Tín thân là nam tử, tuổi lại không lớn, cũng không có kinh nghiệm trong việc xử lý hậu trạch, hẳn hòa hoãn lại, nói: “Hôm nay thời tiết không tệ, Hòa Ngọc, muội dẫn các muội ấy ra ngoài đi dạo đi!”. Hắn tưởng rằng thân thể Hòa Linh không tốt, tất nhiên sẽ không đi ra ngoài, nhưng vừa dứt lời, liền thấy Hòa Linh đứng dậy, đáp: “Đi thôi!”

Hắn hơi hơi nhíu mày, thật sự không biết như thế nào cho phải.

Hòa Linh làm sao không hiểu ý Trí Tín, nhưng nàng là thế đấy, cứ thích nhìn người khác không thoải mái, đặc biệt là những người thích giả tạo thì từ trước đến nay lại càng không khách khí.

Hòa Linh vừa hát vừa thản nhiên ra cửa, khiến Hòa Tuyết tức tối đến dậm chân.

Ba mặt xung quanh ngôi chùa đều là núi, khí hậu vô cùng trong lành, ánh mặt trời ngày xuân chiếu lên trên người thật ấm áp, ngôi chùa lâu năm, tuy rằng hương khói cường thịnh, nhưng cũng không trùng tu sửa chữa quá lớn, rất nhiều chỗ chỉ cải tạo đôi chút, nên vẫn giữ nguyên phong cách cổ xưa. Buổi chiều có rất ít người đến thắp hương bái Phật, lúc này người đã từ từ ít đi, gió xuân mơn man trên má, sợi tóc khẽ bay bay khiến Hòa Linh cảm thấy ngứa ngáy.

Thật sự là đã lâu lắm rồi nàng chưa đặt chân tới nơi này, hiện tại đến đây đúng là cảm thấy có vài phần mới lạ, rất muốn dạo chơi một vòng. Hòa Linh cứ thế đi theo ý mình, không quản đám người Hòa Ngọc có theo ở phía sau hay không.

Hòa Tuyết cắn môi, nói: “Nhị tỷ, chúng ta đi sang bên kia đi, ở đó nhiều hoa, nếu muốn ngắm cảnh, đương nhiên là phải đến chỗ nào đẹp đẹp mới được!”.

Hòa Ngọc khẽ ho một tiếng, nói: “Linh nhi thân mình không tốt, nếu chúng ta đã ra đây, nên ở cùng một chỗ. Bằng không có chuyện gì, ta biết ăn nói với tổ mẫu thế nào?”. Nàng ta nhìn theo bóng dáng Hòa Linh, chỉ thấy tiểu cô nương đỏ rục phía trước hoàn toàn ngó lơ bọn họ, thờ dãi nói: “Phía trước có một cái đình, chúng ta đến đó nghỉ tạm một chút, lúc ấy nhị tỷ sẽ cùng muội đi ngắm hoa nhé?”.

Hòa Tuyết gật đầu, rồi lập tức trào phúng: “Tứ tỷ tỷ, không phải quan hệ giữa tỷ và Ngũ tỷ tỷ rất tốt sao? Sao mà muội thấy tỷ ấy chẳng quan tâm đến tỷ gì cả! Ha ha ha!”. Đối với vị tỷ tỷ ở chi thứ hai này, cho tới bây giờ Hòa Tuyết vẫn chưa từng khách khí.

Hòa Chân cắn môi, đáng thương đáp: “Lục muội muội, ta đối với muội và Ngũ muội muội, đều như nhau mà. Sao muội lại hiểu lầm ta như thế?”.

Hòa Tuyết cười lạnh: “Ai ôi, hiểu lầm? Tỷ thật đúng là thích nói đùa!”. Hòa Tuyết không thích Hòa Linh, cũng không thích Hòa Chân, các nàng có thân phận gì mà có thể xưng tỷ gọi muội với mình, ngấm lại đều vô cùng ghê tởm. Mẫu thân nàng ta là thư hương môn đệ, còn bọn họ thì sao, mẫu thân các nàng một thì là nữ nhi thương hộ nữ, một người khác lại là Tây Thi đậu hũ, thân phận như thế, nói ra đúng là dọa người, cũng không biết năm đó tổ phụ tổ mẫu nghĩ như thế nào lại đi đáp ứng mối hôn sự như vậy.

“Được rồi. Ở bên ngoài, chú ý đứng mực!”, Trí Tín mở miệng, hẳn cũng không thích mấy vị muội muội này cho lắm, trong số đó chỉ có Hòa Mai và Hòa Ngọc là biết điều, có tri thức hiểu lễ nghĩa lại rất tài hoa, quả nhiên là nữ nhi do mẫu thân giáo dục. Chỉ thứ hai tam phòng thì không cần nói, tứ phòng..... Tứ thâm ôn nhu khéo léo nhưng thật sự lại quá mức mềm yếu nên mới dạy dỗ ra nữ nhi không hiểu chuyện như Hòa Tuyết.

“Đại ca, ta.....”, Hòa Tuyết đang muốn cãi lại, lại đột nhiên ngưng bật, nàng ta không thể tin nhìn về phía trước, cả người đều ngây dại. Theo tầm mắt đó nhìn sang, Trí Tín tiến lên từng bước mỉm cười tiếp đón, người kia không phải là Tạ công tử sao.

Mấy tiểu thư Sở gia đều giật mình, vốn thấy Sở công tử đã xuất sắc hơn người, nhưng hiện tại xem ra, không bằng một phần vạn của người kia. Tạ công tử một thân áo trắng, búi tóc gọn gàng, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan anh tuấn quả thực không giống người phàm, khí chất quanh thân làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Mà cô nương bên cạnh Tạ công tử cũng mực xiêm y trắng tinh, trong veo như nước.

Cũng không biết Trí Tín nói gì mà Tạ công tử lại quay sang hơi hơi gật gật đầu với mấy tiểu thư Sở gia.

Hòa Linh vừa quay đầu, đập vào mắt là cảnh tượng như vậy, Tạ công tử và biểu muội mà hẳn tâm tâm niệm niệm đang đứng chung một chỗ, chẳng khác nào một đôi bích nhân. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Hòa Linh, Tạ công tử liền hướng mắt sang, Hòa Linh nhướng mày, lập tức..... Tiếp tục đi về phía tropes. Nàng cũng không có tâm tình chào hỏi người này.

Trí Tín đứng ở bên cạnh Tạ Cẩn Chi, xấu hổ giải thích: “Ngũ muội muội từ khi gặp chuyện không may, tính cách có chút cổ quái, Cẩn Chi huynh đừng chấp với muội ấy!”.

Tạ Cẩn Chi nhìn bóng dáng đỏ rực đã mất dạng, liền cất giọng ôn nhuận trong sáng: “Không đâu!”. Lời tuy như thế, nhưng Tạ Cẩn Chi lại cảm thấy, dường như trong nụ cười vừa rồi của nàng ấy tràn đầy trào phúng. Bọn họ cũng có quen biết nhau đâu nhỉ?

“Biểu ca, ta có chút mệt mỏi, không bằng, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi!”. Triệu Uyển Oánh ôn nhu mở miệng.

“Được”, Tạ Cẩn Chi mỉm cười, khẽ nói.

Sau khi từ biệt Tạ Cẩn Chi, tỷ muội Sở gia tụ lại trong đình, Hòa Tuyết lên tiếng hỏi: “Đại ca, nữ nhân bên cạnh Tạ công tử là ai vậy ạ!”.

“Là biểu muội của Tạ công tử, Triệu tiểu thư Kì Châu!”. Trí Tín giọng điệu thần nhiên tựa hồ không muốn nói thêm.

Hòa Linh vốn ngồi ở ven đình, đưa lưng về phía mọi người ngắm cảnh, vừa nghe Trí Tín nói thế, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn. Trí Tín gặp phải tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng mặt liền đỏ rần lên.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Bản về số tuổi, Trí Tín còn không lớn bằng Hòa Linh, rất nhanh nàng đã phát hiện có gì đó không ổn lắm, giọng điệu kia của Trí Tín..... trong giọng nói của hắn, có chút tình cảm mà người ngoài không thể phát hiện.

Hòa Linh đột nhiên mỉm cười, không biết vì sao, ngay cả bản thân cũng cảm thấy nực cười đến vậy, hóa ra, Sở Trí Tín thích Triệu Uyển Oánh, khó trách hắn lại đối xử với đại tẩu như vậy.

“Đang yên đang lành, tỷ cười cái gì!”. Hòa Tuyết thắc mắc hỏi.

Hòa Chân tự cho là đứng lên tiếng: “Có lẽ Linh nhi nhìn thấy Tạ công tử, đột nhiên nhận ra bản thân trước kia đã nghĩ sai nên mới cười như thế đúng không?”.

Hòa Linh cầm chặt khăn tay, vung qua vung lại, trừng mắt đáp: “Tỷ đang nói đến bản thân mình đấy à?”. Thật đúng là một chút cũng không lưu tình, nếu như để Xảo Nguyệt, Xảo Âm nhìn thấy, tiểu thư bọn họ lần lượt đắc tội với mọi người trong nhà, ai cũng đều không khách khí thế này thế nào cũng nhay dựng lên cho xem.

Hốc mắt Hòa Chân lập tức liền đỏ bừng, mẫu thân nàng ta lúc vào cửa cũng đã có thai, cũng đang vì có mình bà mới được bước vào cửa Sở gia, bởi vậy mà mọi người mới không có thiện cảm với bản thân. Chỉ có Hòa Linh đối tốt với nàng ta một chút, tuy nhiên sau một thời gian không gặp Hòa Linh đã hoàn toàn khác với trước đây.

“Sao muội lại nói như vậy chứ, Chân tỷ cũng đừng khó chịu, Linh nhi không có ác ý đâu!”. Hòa Ngọc vội vàng trấn an, nàng ta hôm nay mặc một bộ váy xanh nhạt, phía trên còn điểm xuyết những bông hoa màu xanh da trời nhỏ nhỏ, trông càng thêm mát mắt. Giai nhân lịch sự, tao nhã lại thức thời như thế, Hòa Linh thầm thán phục, vì cái gì mà Tạ Căn Chi lại cố sống cố chết mà không thích chứ!

“Được rồi, ta không hiểu chuyện, ta có mắt không trông nhưng những gì ta nói đều là sự thật cả, mấy người các người dám khẳng định là mình không thích Tạ Căn Chi kia sao?”. Hòa Linh đưa mắt đánh giá từng người, Hòa Tuyết dù còn nhỏ như vậy mà còn đỏ mặt, nhìn xem, dáng dấp đẹp mắt không ngờ lại có sức hút như vậy. Người ta còn chưa nói câu nào mà đã khiến mấy cô nương hoa tâm nở rộ, đây là còn chưa kể đến những tiểu thư quyền quý trong kinh đầu.

“Muội nói bậy bạ gì thế!”. Trí Tín cũng có chút lúng túng, Hòa Tuyết lại quay sang chất vấn Hòa Linh: “Tỷ chỉ biết nói chúng ta, chẳng lẽ tỷ lại không thích sao? Làm bộ làm tịch, hừ!”.

Hòa Linh đột nhiên đứng lên đáp: “Ta làm sao phải thích hẳn. Đối với tiểu bạch kiểm yếu ớt đó, ta một chút cũng không thấy hứng thú. Có điều thật ra ta lại cảm thấy, mấy người không có bao nhiêu hy vọng đâu. Không phát hiện bên cạnh hẳn còn có biểu tiểu muội như hoa như ngọc kia sao. À..... các tỷ muội cũng đừng quá thất vọng, nếu Tạ Căn Chi thích biểu muội của hẳn, thì mấy người có thể nhờ đại ca Trí Tín giúp một tay, huynh ấy anh tuấn nho nhã, cũng là một nam tử bất phàm, nếu theo đuổi vị Từ tiểu thư kia, nói không chừng nàng ấy sẽ không để ý đến Căn Chi công tử nữa. Đến lúc đó biểu muội Từ gia từ bỏ Căn Chi công tử, Căn Chi công tử lại quay sang cưới muội muội của đại ca. Như thế tốt quá còn gì, vẹn cả đôi đường!”.

Lời này của Hòa Linh nồng đậm ác ý, nhưng mấy người còn lại vẫn hoàn toàn chưa phản ứng kịp, ngay cả Sở Trí Tín cũng hoảng hốt không thôi, tuy chưa hẳn không phát hiện được ác ý của nàng nhưng lại bị chính những lời nói ấy mê hoặc. Hôm qua cùng đi đón biểu muội của Căn Chi, lần đầu tiên gặp Triệu tiểu thư, cũng chỉ một cái liếc mắt thôi mà toàn thân như cảm thấy đã trải qua một vạn năm. Dung nhan thanh thoát trong veo như nước đã khắc sâu trong lòng của hắn.

Hòa Linh không coi ai ra gì vờn vai, nói: “Các người ngồi chơi đi, ta đi dạo chung quanh một lát!”.

Hòa Ngọc nhủ thầm: “Một mình muội đi chỉ e không được an toàn.”

“Nhị tỷ suy nghĩ nhiều, nơi này là thánh địa phạt môn, chẳng lẽ kẻ xấu còn dám tới bắt người vợ vét tài sản? Thứ đáng giá cũng không phải không có, nhưng sẽ không có ai đến bắt một người như muội đâu, vừa không đối được vài phân tiền, còn phải gánh phiêu lưu thật lớn!”. Nói xong, Hòa Linh đi thẳng ra khỏi đình: “Chốc nữa muội sẽ về thẳng thiện phòng, mọi người không cần phải chờ đâu!”.

Thật ra thì nàng vẫn còn thích ở đây chiêm bích thêm vài câu, người khác không thoải mái thì lại càng thấy vui vẻ, dù sao thì bản thân cũng sẽ không thua thiệt. Có điều, cơ hội như thế này trong phủ rất hiếm, khó có khi được xuất môn, nên đi dạo thăm thú còn hơn. Hòa Linh một thân đỏ rực từ đầu đến chân, nhìn từ xa trông rất giống một tiểu cô nương nhỏ.

“Mọi người có cảm thấy, Ngũ muội muội có gì đó..... kỳ lạ hay không?”. Hòa Khánh cân nhắc một chút, mới nói.

Hòa Ngọc nhìn ra xa xa, thoáng trầm tư rồi nói: “Có lẽ là chuyện trúng độc đã đủ kích quá lớn đến muội ấy!”.

“Điên à, chẳng lẽ tỷ ấy trúng độc là do chúng ta gây ra sao!”. Hòa Tuyết tròn mắt nói tiếp: “Tỷ ấy đi rồi càng tốt. Tốt nhất là những người đáng ghét đều đi hết đi!”

Hòa Chân cắn môi không nói gì.

Hòa Tuyết hừ một tiếng, dựa gần vào Trí Tín, thủ thi: “Đại ca, huynh kể cho bọn muội nghe chuyện về Tạ công tử đi?”. Nếu như không phải tuổi còn nhỏ, thì hành động này của nàng ta có thể phạm vào tội kiêu kỳ, nhưng vì chưa trưởng thành tuy không ổn, nhưng thật ra có thể lập lời cho qua.

Trí Tín vẫn còn đang đắm chìm trong nụ cười của Triệu Uyển Oánh, trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại lời Hòa Linh nói vừa nãy, đúng là..... Có một chút động tâm. Hẳn, hẳn cũng là vì muội muội của mình thôi không phải sao!

.....

Hòa Linh vuốt ve mặt tường cũ kỹ, khẽ ngâm nga điệu hát dân gian, tâm tình không tệ chút nào.

Nhưng chưa đi được bao lâu, lại thấy một nam tử đang lẳng lặng đứng dưới tàng cây, mà bên cạnh là nữ tử dịu dàng như nước đang ngược lên nhìn hắn, hình ảnh này đẹp không cách nào tả xiết.

Hòa Linh cảm thấy, lão thiên gia đang muốn trêu đùa với mình đây, bằng không sao lại để nàng bắt gặp cảnh này! Tuy nhiên nàng thật không muốn tránh ra, cứ thế nhìn chằm chằm hai người kia. Tạ Căn Chi cảm nhận được có người đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn lại, hơi hơi nhíu mày, sao lại là tiểu cô nương kia.

Triệu Uyển Oánh động lòng người nói: “Biểu ca. Chúng ta trở về được không? Tiểu thư Sở gia kia, có chút kỳ quái!”. Triệu Uyển Oánh nắm khăn tay, gọi: “Biểu ca.....”

Tạ Cẩn Chi trầm mặc một chút, rồi ôn nhu cười: “Được!”

Hòa Linh đứng khá xa nên không thể nghe thấy bọn họ nói gì, có điều nàng vẫn nhìn chăm chăm về phía đó, thấy hai người họ rời đi, liền thông thả bước tiếp về phía trước.

Xảo Nguyệt không nhịn được hỏi: “Tiểu thư, sao người lại chán ghét Tạ công tử đến vậy, rõ ràng dáng dấp của ngài ấy không hề tầm thường!”

Tiểu thư biểu hiện sự chán ghét của mình rõ ràng như vậy, thật sự là không bình thường!

“Đẹp mắt có thể ăn có thể uống không?”. Hòa Linh xem như không có gì xảy ra, vẫn tiếp tục đi. Nàng vừa vuốt tường, vừa ghéu ngao: “Con thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai trông nom...”

“Mấy tiểu thư xem ra đều ái mộ Tạ công tử. Có điều em thấy, Triệu gia tiểu thư vừa đẹp lại vừa chiếm ưu thế hơn, sợ là người khác không thể chen vào!”. Xảo Nguyệt nói.

Hòa Linh dừng bước, nhìn thẳng Xảo Nguyệt, nàng ta mơ hồ hiểu ra, lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ không nên hồ ngôn loạn ngữ!”.

Hòa Linh từ trên cao nhìn xuống, lên tiếng: “Nói cũng không sao. Dù gì.....”

“Dù gì?”, Xảo Nguyệt khó hiểu.

Hòa Linh cười lạnh đáp: “Dù gì..... a miêu xứng đôi với a cẩu, thiên trường địa cửu.”

Hả..... bầu không khí nhất thời lạnh đi vài phần làm cho người ta cảm thấy rét run, Xảo Nguyệt Xảo Âm đưa mắt nhìn chung quanh, thấy không có người, cuối cùng mới yên tâm phần nào.

“Con thỏ lớn đã chết, con thỏ thứ hai trông nom.....” Hòa Linh tiếp tục đi.

Cao Chí Tân xoa xoa cánh tay, nhìn theo thân ảnh tiểu thư Sở gia đã đi xa, nhìn không được mở miệng hỏi: “Biểu, biểu ca, nàng ta..... đang ngâm gì vậy? Sao cứ thấy âm trầm thế nào ấy?”.

Đứng ở bên cạnh Cao Chí Tân không phải ai khác mà chính là Lục Hàn, người nổi danh khắp chốn sánh ngang Tạ Cẩn Chi. Lục Hàn một thân áo xanh, hai tay chấp sau lưng, trên mặt biểu tình âm trầm khó đoán. Hai người họ đều đứng ở bức tường thật cao: “Con thỏ chết!”

Cao Chí Tân ngạc nhiên, bản thân hắn ta thật sự chưa từng nghe qua cái tên này, giai điệu tựa như một bài đồng dao, nhưng ngâm lên thì cứ thấy rờn rợn! “Đệ tưởng là đồng dao chứ!”.

“Chính là đồng dao. Nhưng là một bài đồng dao hắc ám thôi!”. Ngờ kị Lục Hàn lạnh nhạt, hắn cảm thấy hứng thú nhìn bóng dáng đỏ rực đang dần xa, nói tiếp: “Thật thú vị!”.

Cao Chí Tân dùng sức xoa xoa cánh tay: “Thú vị gì chứ. Có mà dọa chết người thì có. Huynh xem nàng ấy, mới có mười hai tuổi thôi sao mà lại âm trầm như thế! Cơ mà..... Không phải nói là người ôn nhu sao? Không phải nói đáng yêu sao? Không phải nói thiên chân vô tà sao? Vừa rồi gì gì mà miêu xứng cẩu chứ! Thật sự là..... Thật sự là, thật sự bị lừa rồi!”. Hắn ta cảm thấy bản thân như vừa mở một cánh cửa mới. Vạn vạn không thể tin được, đánh giá một tiểu cô nương không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Lục Hàn trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn người bên cạnh. Cao Chí Tân bị nhìn nổi hết cả da gà lên, khó hiểu nói: “Đệ, đệ làm sao chứ?”

Lục Hàn hơi hơi cúi đầu, lập tức lại ngẩng lên, khóe miệng mang theo ý cười: “Đệ không thấy như vậy mới thú vị sao? Hơn nữa, ta nhớ rõ đã từng nhắc đệ. Làm việc..... Không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài!”.

Cao Chí Tân cảm khái: “Cho dù biết như thế nhưng tiểu cô nương này cũng quá hai mặt rồi! Có điều, mắt rất sáng khoải. Đệ cũng không quen nhìn Tạ Du Vân kia cứ mãi thanh cao đạm bạc như vậy!”.

Lục Hàn cũng không nói nhiều, lập tức nhảy xuống.

Cao Chí Tân truy vấn: “Biểu ca, huynh định đi đâu! Chẳng phải muốn theo dõi tên Tạ Cẩn Chi kia sao?”

“Ta chưa bao giờ nói là muốn nhìn chăm chăm Tạ Cẩn Chi nên mới đến!”. Lục Hàn đi theo con đường mà Hòa Linh đã đi lúc trước.

“Huynh đang hoài nghi nàng ấy?”, Cao Chí Tân rất nhanh đã hiểu. Đúng là phúc hắc gặp nhau, người bình thường sao có thể kỳ quái như thế. Cũng không phải người mù.

Lục Hàn chưa nói gì, chuyên chú vuốt tường, học theo động tác của Hòa Linh: “Đi thôi, chúng ta đi tìm cô bé quàng khăn đỏ!”.

Cao Chí Tân vò đầu: “Huynh nói vậy khiến đệ cảm thấy mình chẳng khác nào lang sói cả!”. Trong hai người họ, với phong thái của Lục Hàn khẳng định không có ai nói huynh ấy là sói cả, như vậy, cũng chỉ có thể là hắn ta. Ai bảo dáng dấp của mình không đẹp bằng người ta! Thật sự chua xót vô cùng.

“Tìm được cái gì rồi sao?”

Lục Hàn vẫn chưa dừng lại, chỉ khẽ nói: “Ta chưa bao giờ cảm thấy nàng ấy đang tìm cái gì. Ta chỉ đang suy đoán xem vì sao nàng ấy lại muốn làm như vậy! Nhưng thực đáng tiếc, ở cái tuổi này rồi, ta không tài nào đoán được tâm tư của tiểu cô nương!”.

Phụt, Cao Chí Tân muốn phun ra máu!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Kỳ thật Hòa Linh vượt vách tường đi như thế chẳng hề có chút ý nghĩa đặc biệt nào, chẳng qua chỉ là “trò nữ nhi” thú vị mà thôi. Nàng cảm thấy “tiếp xúc với mặt tường” làm cho bản thân bình tâm tĩnh trí suy nghĩ đến chuyện kế tiếp sẽ phát sinh. Tìm kiếm sự vui vẻ cho chính mình!

Nhưng cảm giác này lần thứ hai bị phá vỡ, lần đầu tiên là gặp Tạ Cảnh Chi. Mà lúc này đây, Hòa Linh dừng bước lại, quay đầu nhìn nam nhân nào đó đang học theo động tác của mình kia. Một nam nhân vô cùng tuấn tú, ngũ quan tinh tế, ánh mắt sắc bén, sống mũi cao, khóe môi khẽ nhếch lên cười như không cười. Tầm mắt Hòa Linh chuyển qua bàn tay đang khẽ lướt qua vách tường, so với những ngón tay trắng nõn non mịn còn chút trẻ con thì tay của người kia lại thon dài như ngọc. Kể cả khi nam nhân này mỉm cười thì vẫn cảm thấy nghiêm túc lẫn lạnh lùng hà khắc.

Lục Hàn cứ thế nhìn nàng, người nào đó đang mở to mắt nhìn thẳng vào mình không chớp, khẽ nhếch môi cười.

Hòa Linh thoáng híp mắt lại, nam nhân này..... Nam tử xuất sắc ở Kinh đô tuy không ít nhưng có khí chất như vậy thì chỉ có một người, tuy rằng kiếp trước nàng vẫn chưa từng gặp qua người này, nhưng hiện tại, nàng cảm thấy mình sẽ không nhận sai.

Nam Hàn Mặc bắc Cảnh Chi, thật sự không ngờ, vận khí của nàng hôm nay không tệ. Liên tiếp gặp được hai công tử nổi danh Kinh thành, không biết có nên quay lại thấp một nén nhang cảm tạ Phật tổ đã ban cho nàng cơ hội này hay không.

Hai tay giao lại đặt ở trước người, nàng khẽ phúc thân, khéo léo mỉm cười.

Lục Hàn cũng không động, chỉ đứng đó nhìn nàng, Hòa Linh tự nhận là mình đã chào hỏi, mặc kệ hắn ta có phản ứng gì liền xoay người tiếp tục..... làm chuyện của mình!

Lục Hàn mỉm cười, xoay người, rồi đi!

Chờ Cao Chí Tân lấy lại tinh thần, thì người đã ngồi trong xe ngựa cùng với Lục Hàn tự bao giờ. Đúng là kỳ lạ, người này rõ ràng cực kỳ chú trọng hưởng thụ, cuộc sống cũng đặc biệt tinh tế, nhưng mỗi khi mọi người nhắc tới hắn, đều cảm thấy người này cực kỳ thâm trầm. Cũng không thấy hắn đặc biệt ham thích cái gì, trái lại còn cực kỳ nghiêm khắc với bản thân, tham công tiếc việc đến mất ăn mất ngủ.

Có thể thấy được một người nếu đã đạt được thành tựu trên một phương diện, thì những phương diện khác sẽ bị mờ nhạt cơ hồ không nhìn thấy.

Ví như hiện tại, hắn đang lười biếng tựa lên tấm đệm bằng da hổ, cực kỳ ung dung.

“Biểu ca, đệ thật không hiểu đến vừa rồi tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Hay là...”. Cao Chí Tân hoài nghi đánh giá Lục Hàn, mặt đầy khiếp sợ: “Hay là, huynh đã nhìn trúng nàng ta! Trời ạ! Huynh cũng quá đói bụng ăn quàng rồi, người ta vẫn còn là một tiểu cô nương đấy!”.

Cao Chí Tân nhìn Lục Hàn khiển trách, kỳ thật 12 tuổi có chút hơi sớm, nhưng cũng không phải không thể nghị thân, dù sao, từ lúc đó đến khi chân chính thành hôn, ít nhất cũng cần hai năm, mười bốn tuổi thành thân, cũng không coi là sớm. Nhưng, nhưng đó là với người bình thường, mà không phải Sở Hòa Linh! Cũng không phải nàng ấy! Sở Hòa Linh làm cho người ta cảm giác quá nhỏ. Nếu như coi trọng một tiểu cô nương như vậy, Cao Chí Tân chỉ cảm thấy thật biến thái.

Ngón tay thon dài của Lục Hàn chỉ lướt qua chén trà, hắn nhíu mày lại, môi mím mấp máy: “Đệ cảm thấy, ta biến thái?”. Quả nhiên có thể đọc được suy nghĩ của Cao Chí Tân.

Cao Chí Tân thoáng ngập ngừng, xấu hổ cười giải thích: “Không, không phải! Có điều..... hôm nay hai người đã xảy ra chuyện gì!”

“Ta đã bảo đệ điều tra Sở Hòa Linh!”. Ngữ khí Lục Hàn lạnh nhạt, nhưng trong đó lại hàm chứa ý chỉ trích. Cao Chí Tân vò đầu, đáp: “Đúng vậy!”

Lục Hàn nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng: “Đệ đã nói với ta rằng nàng ấy dịu dàng, ngây thơ, đáng thương vô cùng!”.

“Đúng, đúng vậy!”. Cao Chí Tân khẽ dời mắt, hắn ta cũng biết, kết quả mà mình tra được, thực ra chỉ là bề ngoài mà ai ai cũng biết, đúng là hắn ta đã làm việc sai lầm: “Biểu ca, đệ sai rồi, đệ đi điều tra một lần nữa. Ai ngờ được tiểu cô nương gia bây giờ lại thích giả trang như vậy! Thật sự là khó

đoán!”.

“Không cần!”. Lục Hàn mỉm cười nói: “Đệ sẽ không tra ra cái gì đâu. Ta sẽ tự đi thám thính!”

Cao Chí Tân hết ý kiến, nhưng ngay sau đó lại bát quái hỏi: “Aiz, không phải huynh coi trọng nàng ta đấy chứ?”.

Lục Hàn hỏi: “Sở Hòa Linh đã từng gặp qua ta rồi sao?”

Cao Chí Tân: “Có lẽ là chưa?”

“Vậy nàng ấy đã từng gặp Tạ Căn Chi cùng với Triệu Uyển Oánh rồi sao?”

Cao Chí Tân khẳng định: “Nhất định là chưa gặp bao giờ, cái này thì đệ đã điều tra rồi!”

Lục Hàn nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Được, bọn ta đã chẳng nhận thức nhau. Vậy đệ nói cho ta biết, dáng vẻ vừa rồi của nàng ấy giống như không biết ta là ai sao? Nếu như không biết, thì tại sao nàng ấy lại bình luận về Tạ Căn Chi và Triệu Uyển Oánh như thế?”.

Cho tới bây giờ Lục Hàn không hề chỉ suy xét bề ngoài, cũng không phải vô duyên vô cớ học theo động tác của Sở Hòa Linh, hẳn chỉ đang phán đoán mục đích của nàng là gì.

“Đúng vậy!”, Cao Chí Tân vỗ một phát lên chân, cẩn thận nghĩ lại: “Huynh nói đúng. Có lẽ nàng ấy đã vô tình gặp huynh, gặp qua Tạ Căn Chi, nhưng Triệu Uyển Oánh này vừa mới đến kinh thành ngày hôm qua, sao nàng ấy lại biết mà nói như thế! Dù sao, chuyện Triệu Uyển Oánh hoàn toàn không có ai biết mới phải!”.

Bọn họ biết được là vì cẩn thận điều tra Triệu Uyển Oánh, nhưng nàng ấy làm sao lại biết được chứ! Cao Chí Tân đột nhiên liền cảm thấy toàn thân lạnh buốt, nàng ấy sao có thể biết được hết thấy mọi chuyện như vậy?

“Một tiểu cô nương, tất nhiên không có nhân thủ điều tra được nhiều như vậy. Nhưng rõ ràng là hình như nàng ta đã biết được cái gì đó, nếu nàng thật sự biết được, vậy thì cũng chỉ có thể nghe ngóng được từ Sở gia, trừ ở đó ra, không có khả năng biết được chuyện này từ nơi khác. Một tiểu cô nương cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, lẽ ra không nên biết được nhiều như vậy. Cũng có thể..... là do nàng ấy thông minh, đã phát hiện ra gì đó ở phủ tướng quân, ở đó có người đang hoạt động!”. Cao Chí Tân phân tích.

Lục Hàn tuy rằng cảm thấy chưa hẳn đúng toàn bộ, nhưng phỏng đoán này có lẽ hợp lý hơn cả.

“Trông coi phủ tướng quân thật sát sao. Ta không muốn bắt luận kẻ nào thoát khỏi lòng bàn tay của mình!”. Tay Lục Hàn vuốt qua chén trà, nói tiếp: “Tuy rằng của suy đoán của đệ tương đối hợp lý, nhưng tiểu cô nương Sở Hòa Linh này vẫn khiến ta cảm thấy rất kỳ lạ. Đệ cứ nhìn chăm chăm những người khác. Sở Hòa Linh, thì không cần quan!”.

Lục Hàn vốn không phải là người yêu thích nữ sắc, điểm ấy Cao Chí Tân vẫn hiểu được, hẳn ta nghiêm cẩn đáp: “Đệ biết rồi!”.

Lục Hàn không nói thêm gì nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu lại truyền đến tiếng ngâm nga đồng dao đầy trong trẻo của nàng. Thỏ từ, hay là thỏ bị bệnh.

Sở Hòa Linh vì sao lại thích hát bài đồng dao này?

Lục Hàn đang nghĩ về chuyện đã xảy ra, mà lúc này Hòa Linh cũng đã ngồi trên xe ngựa hồi phủ, tựa hồ từ khi gặp được Tạ Du Vân, mọi người liền có chút thay đổi, nghĩ đến cũng đúng, tỷ muội bọn họ đều yêu cái đẹp, động tâm cũng là đương nhiên.

Nhưng không biết, nếu như Lục Hàn Mọc xuất hiện, bọn họ sẽ thích người nào hơn? Đương nhiên, trên thực tế, có muốn cũng vô dụng. Hai người kia, chưa hẳn sẽ để ý cô nương Sở gia bọn họ. Triều đại này trọng văn khinh võ, ngay cả tổ phụ bọn họ là tướng quân, e là cũng lọt vào nỗi mắt hai nhà này.

Xe ngựa chậm rãi đi, đến lúc trở về Sở gia, Hòa Linh liền quay trở về phòng nghỉ ngơi, nàng có chút mệt mỏi, cũng không muốn chơi cùng bọn họ. Hiện tại Hòa Linh vô cùng quan tâm đến thân thể của mình, nếu như đi đòi nhà ma, thì làm gì còn có cơ hội quay lại lần nữa!

“Phân phó phòng bếp làm chút đồ mà ta thích ăn, chủ yếu là rau quả. Mặt khác đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa!”.

Ngày xuân tuy không lạnh lắm, nhưng từ bên ngoài trở về tắm rửa sạch sẽ cũng sẽ sáng khoái hơn. Không lâu sau, Xảo Âm đã chuẩn bị tốt hết thấy, sau đó nhỏ vài giọt tinh dầu hoa hồng vào trong nước, mùi hương hoa thơm ngát lập tức lan tỏa khắp nội thất. Hòa Linh vui mừng vào trong nước, nhắm mắt lại, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái vô cùng.

“Tiểu thư, phu nhân nghe nói gần nhất người thích hương hoa hồng nên đã sai người tặng một loại hương liệu mới lại đây. Nô tỳ vừa mới kiểm tra qua, cũng không có gì, người cứ yên tâm!”. Xảo Âm lập tức bẩm báo.

Hòa Linh: “Bà ấy sẽ không hại ta!”. Tồi thiểu hiện tại, trong hoàn cảnh không ảnh hưởng đến Trí Ninh này, bà sẽ không ra tay hại chính nữ nhi của mình. Mặc kệ là phụ thân hay phụ mẫu, từ khi trùng sinh trở về nàng liền hiểu, chỉ cần bản thân không đề cập đến lợi ích của đệ đệ thì bọn họ sẽ không làm gì với mình. Hơn nữa, tựa hồ còn có thể lấy được đôi chút ôn nhu từ họ.

Cho dù là kiếp trước, đến tận hai mươi lăm tuổi nàng vẫn còn ở nhà, bọn họ vẫn không để nàng thua thiệt bất cứ thứ gì, ít nhất thì trên phương diện vật

chất cho tới bây giờ đều thỏa mãn. Có điều, đây là trên cơ sở không liên lụy đến Trí Ninh. Nàng cũng biết rõ nhi tử còn lớn hơn trời. Cho nên đời này trở về, tuy rằng trong lòng ghi hận, nhưng cũng không nghĩ làm gì bọn họ cả. Tương kính như băng là được rồi! Bọn họ có tốt thì bản thân nàng mới tốt được.

“Tiểu thư!”, Xảo Âm chần chờ một lát mới nói: “Nô tỳ và Trần ma ma ở phòng bếp có quan hệ vô cùng tốt!”.

Hòa Linh gật đầu, điểm ấy nàng cũng biết.

Ổn định lại tinh thần, Xảo Âm tiếp tục nói: “Trần ma ma nói với nô tỳ là Xảo Liên trong phòng phu nhân vụng trộm qua lại với Nhị gia!”. Nàng ta nhú mi lại: “Người xem chuyện này, chúng ta có cần bẩm với phu nhân hay không?”.

Xảo Liên? Hòa Linh ngẩng đầu, trên mặt có chút nghi hoặc: “Trong phòng mẫu thân có người tên Xảo Liên sao?”.

Xảo Âm cũng không nghĩ tiểu thư biết người này, liền giải thích: “Xảo Liên là nha hoàn tứ đẳng, vốn không thể lại gần phòng của phu nhân. Người này chuyên làm chút việc nặng, cũng không biết tại sao, lại quyến rũ Nhị gia. Ừm.....” Xảo Âm cắn môi, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói ra: “Trần ma ma nhìn thấy hai người họ ở sau núi giả tiểu viện!”.

Hòa Linh cười lạnh lên tiếng: “Thật sự là cậu không dối được tính hay ăn...”

Xảo Âm không biết nói gì cho phải, cúi đầu, gần đây tiểu thư nói chuyện càng không kiêng nể gì. Có điều, Nhị lão gia quả thật chính là một người không kiêng kị như vậy, nếu như không ham mê nữ sắc thì năm đó cũng sẽ chẳng cưới Tây Thi đậu hũ kia làm kế thê.

“Bọn họ không chịu có kị, có ngày cũng sẽ bị phát hiện thôi. Nếu như sự tình truyền ra ngoài, tất nhiên Nhị phu nhân liền muốn tới nháo loạn, phu nhân cũng sẽ bị mất mặt.”

Hòa Linh cười lạnh: “Xảo Liên!”.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Hòa Linh cũng không có ấn tượng gì với Xảo Liên này, cẩn thận nghĩ lại, kiếp trước chưa hẳn không phát sinh, nhưng làm gì có ai rồi hơi mà chạy tới nói với một tiểu cô nương mới mười hai tuổi những chuyện thế này. Kỳ thật Nhị phu nhân chăm sóc Nhị lão gia rất cẩn thận chu đáo, hết thầy đều chưa từng lơ là chậm trễ, Hòa Linh bĩu môi, hỏi: “Xảo Liên này đến phòng chúng ta bao lâu rồi!”.

Xảo Âm vội vàng trả lời: “Cũng không lâu, ước chừng mới được hai ba tháng.”

Hòa Linh gõ gõ lên thùng nước, phân phó: “Đi nói với Thôi tổng quản, điều Xảo Liên đi chỗ khác, ta không muốn thấy nàng ta ở Tam phòng!”.

Xảo Âm trả lời: “Vâng!”

Không lâu sau, Xảo Âm rất nhanh đã trở về, lúc này Hòa Linh đang nằm dưỡng nhan, nhu thuận để Xảo Nguyệt bôi hương cao lên mặt. Lúc chăm sóc da mặt không thể nói chuyện, Xảo Âm liền bẩm: “Tiểu thư, đã xong rồi ạ!”.

Hòa Linh liền phát phát tay ra hiệu, Xảo Âm hiểu ý vội vàng đi làm việc khác.

Từ lúc trùng sinh, Hòa Linh vô cùng chú trọng dưỡng sinh chăm sóc bồi bổ cơ thể, bản thân nàng thật vất vả mới trở lại một lần nữa nên không thể tùy tiện như trước đây. Bằng không sẽ thật có lỗi với chính mình, cho dù đây chỉ là một giấc mộng thì nàng cũng phải có một giấc mộng thật đẹp. Sau khi đắp mặt xong, rửa mặt thật sạch sẽ, Hòa Linh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương, khẽ thốt lên: “Thật mềm mại mịn màng!”.

“Phụt!”, hai nha hoàn đều nở nụ cười: “Tiểu thư vẫn còn nhỏ đương nhiên là trắng trẻo mịn màng rồi!”.

Hòa Linh cảm thấy mấy người họ thật ngốc, hiện tại không nhân lúc còn trẻ mà dưỡng nhan, mai này lớn tuổi có muốn chăm sóc thế nào cũng đều vô dụng!

Hòa Linh cũng lười trả lời, chỉ trưng ra vẻ mặt “các người thật ngốc”, sau đó quay sang uống thuốc bổ.

“Thôi tổng quản không hỏi nhiều?”, nàng điểm nhiên hỏi.

Xảo Âm lắc đầu: “Không có. Thôi tổng quản lập tức đáp ứng. Có điều nô tỳ nghe người khác nói, Thôi tổng quản xin Lão tướng quân nghỉ vài ngày để ra biên ngoại một chuyến. Chắc mấy ngày nữa sẽ khởi hành, có điều ông ấy lại không hề nhắc nửa chữ với nô tỳ!”.

Hòa Linh biết, chắc chắn là ông ta muốn đi tìm Thôi Ngọc, nghỉ ngơi một lát, đặt chén thuốc xuống, nói: “Mài mực cho ta!”.

“Vâng!”, từ khi trúng độc, tiểu thư đã thật lâu không viết chữ, Xảo Âm vội vàng đi làm, đợi đến lúc mài mực xong, Hòa Linh mới ngồi xuống bắt đầu viết, không bao lâu liền viết xong, nàng dán kín thư rồi đưa cho Xảo Âm, dặn: “Ngươi giao cái này cho Thôi tổng quản, nói với ông ấy rằng, ta cũng không phải là người keo kiệt, ông ấy đã phóng khoáng đáp ứng thì đây là quà đáp lễ của ta!”.

Xảo Âm tuy khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo.

“Nô tỳ đã biết thưa tiểu thư, có cần làm gì nữa không ạ?”

Hòa Linh cười: “Nói với Thôi tổng quản, thuận buồm xuôi gió!”

Xảo Âm lĩnh mệnh rồi đi, Xảo Nguyệt khó hiểu, hỏi: “Tiểu thư, người viết thư cho Thôi tổng quản, nếu như ông ta giao cho Tướng quân, vậy thì...”. Nói xong liền lo lắng không thôi.

Khoe môi Hòa Linh khẽ giương lên: “Ta có gì phải sợ chứ! Xảo Nguyệt, ngươi phải tin rằng, ta sẽ không đại gì mà trung nhược điểm của mình cho bất kỳ kẻ nào thấy được, phàm là tặng vật thì phải đưa thôi, hơn nữa, ta cũng không sợ. Làm sao ngươi biết ta sẽ không tính toán bước tiếp theo chứ!”.

Xảo Nguyệt vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ đã quá phận!”

“Không sao cả, ta biết ngươi muốn tốt cho ta, nhưng ta không thích người khác nghi ngờ quyết định của mình!”. Hòa Linh đánh giá Xảo Nguyệt. Xảo Âm và Xảo Nguyệt đều tự nàng làm chủ mưa trở về, bởi vậy, bọn họ trung thành hơn những người khác nhiều. Nhìn dáng vẻ kia của Xảo Nguyệt, Hòa Linh liền nói: “Ba năm!”

Xảo Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu.

“Ba năm, ngươi toàn tâm toàn ý để đổi lấy tiền đồ cho đệ đệ ngươi!”.

Trong nháy mắt Xảo Nguyệt liền hiểu được, nàng ta mở to hai mắt, môi khẽ run run không thể tin nhìn tiểu thư nhà mình, không dám tin mở miệng: “Tiểu thư.....”

“Ba năm đổi lấy tiền đồ cho đệ đệ ngươi, ta sẽ cho hẳn ta một thân phận của một người bình thường rồi đi. Còn ngươi, đến lúc ấy, có lẽ cũng biết được nhiều thứ, ta sẽ không để ngươi đi đâu, trừ phi...”, Hòa Linh cười khẽ: “Trừ phi ngươi chết!”.

Xảo Nguyệt kiên định: “Nô tỳ không đi, nô tỳ dù có thế nào cũng không đi, chăm sóc cho tiểu thư cả đời này. Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư! Ta sẽ biểu hiện thật tốt!”. Nàng ta không ngừng dập đầu.

Kỳ thật không có ai biết, mẫu thân Xảo Nguyệt là ngoại thất của một tội thần, có điều còn chưa chờ được Phạm đại nhân đưa về nhà làm thiếp thì người nọ vì dính líu đến một vụ án tham ô mà bị xử trảm. Cả Phạm gia chỉ có nhi tử độc nhất của Phạm đại nhân được mẫu thân Xảo Nguyệt vụng trộm dẫn theo. Còn những người khác đều bị sung quân. Không bao lâu mẫu thân Xảo Nguyệt qua đời, nàng ấy liền dẫn “Đệ đệ” cùng nhau bán mình vào phủ Tướng quân.

“Ta thích thoả thuận giữa hai bên như thế này. Xảo Nguyệt, ngươi đừng khiến ta thất vọng!”. Hòa Linh nhẹ nhàng nói, Xảo Nguyệt vội vàng gật đầu: “Nô tỳ thề, cả đời này sẽ không phản bội lại tiểu thư!”.

Hòa Linh nhếch môi: “Không cần phải nói như thế. Không có gì gọi là cả đời cả!”. Hơn nữa, có lẽ, ta cũng không có cái gọi là cả đời này.

Hòa Linh đứng ở bên cửa sổ, vươn tay mở cửa ra, trăng non đã dần lên cao, nàng thì thào: “Ta là con chó thứ năm, nhưng vậy thì sao chứ!”. Cảm xúc yếu ớt cô đơn chỉ trong nháy mắt liền bị kiêu ngạo lấn át.

Hôm sau, Hòa Linh liền biết tin, Xảo Liên bị điều đến Tứ phòng, một tứ đẳng nha hoàn nhỏ nên tất nhiên không có ai chú ý đến cả nhưng cũng đủ để cho Hòa Linh vừa lòng. Tội thiếu, điều này cũng đã chứng minh được thành ý của Thôi tổng quản, mà Hòa Linh nàng lại là người rất thích làm giao dịch với những người như thế.

Hiện tại thứ mà nàng có thể làm tốt nhất đó chính là lấy lực đã lực.

Lúc đến thỉnh an, Hòa Linh vẫn một thân đồ rực như cũ, tuy biết mọi người không thích mình ăn mặc thế này nhưng chính mình vẫn còn nhỏ, thích mặc cái gì thì mặc cái ấy thôi. Hơn nữa, người khác không thoải mái, thì nàng lại càng vui vẻ!

“Ái chà, Linh nhi mặc bộ này thật là đẹp mắt!”. Nhị phu nhân vốn thấy ai cũng đều khen, đứng giữa châm ngòi, nhưng chẳng lần nào thành công.

Mắt Hòa Linh long lanh vui sướng đáp: “Đẹp mắt không ạ! Nếu vậy, mỗi ngày ta đều mặc y như thế này!”.

Nhị phu nhân:“.....”

Lão phu nhân oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân một cái, làm bà ta ủy khuất không thôi. Không cần ta nhắc thì chẳng phải ngày nào ngươi cũng mặc bộ váy kia sao! Huyền nào như thế làm gì để cho ta lại bị xem thường.

“Muội muội đẹp như vậy, mặc cái gì cũng đều là dệt hoa trên gấm cả!”. Hòa Ngọc mỉm cười nói.

Lão phu nhân gật đầu, nói thế nào thì nói, những đứa nhỏ của Đại phòng vẫn biết điều nhất. Lễ chúc thọ của Lão tướng quân tất sẽ có rất nhiều khách nhân, bà thầm hạ quyết tâm muốn nhân cơ hội này tìm một mối hôn sự thích hợp cho tôn nữ này. Tất nhiên, nhìn khắp xung quanh, thí sinh tốt nhất chính là công tử Tạ gia, nhưng nhà bọn họ lại thua kém nhà người ta rất nhiều, chỉ có thể dựa vào ưu thế duy nhất là mối quan hệ giữa Trí Tín và công tử Tạ gia. Nhưng mối quan hệ này vốn vô cùng mong manh!

“Quá mấy ngày nữa là đến sinh thần của Tổ phụ các cháu, hôm ấy sẽ có không ít khách nhân lui tới, tất cả đều là tiểu thư quan gia, không thể quá mức tùy ý, ta đã phân phó xuống dưới, mời Ti y phòng chiều nay đến làm cho mỗi người hai bộ y phục!”. Tầm mắt đảo qua xiêm y đồ thẩm của Hòa Linh, tiếp tục nói: “Đã là nữ tử phải cao nhã trang trọng mới là thích hợp nhất!”. Trong lời nói ám chỉ rất rõ ràng.

Hòa Linh không hề bị lời của Lão phu nhân ảnh hưởng, còn bật cười ha ha trêu ghẹo: “Nhưng không phải nam nhân đều thích xinh đẹp sao?”

“Phụt!”, Nhị phu nhân vừa uống được miệng trà trực tiếp phun thẳng ra. Vài vị phu nhân khác cũng đều xấu hổ nhìn trời, Lan thị vội lên tiếng trách mắng: “Con nói bậy bạ gì đó!”.

Hòa Linh vô tội nhướn mày: “Con còn nhỏ mà, đồng ngôn vô kỵ! À, mà hôm qua chẳng phải Lục muội muội còn hỏi Đại ca về nam nhân nữa cơ, Đại ca cũng có nói gì đâu!”.

Thật sự là ngây thơ vô cùng, nhưng lời này lập tức lại được không ít người vào cuộc!

Đại phu nhân vội vàng nói: “Trí Tín này đúng là đọc sách nhiều đến ngấy người, lúc về ta phải dạy lại nó mới được, các muội muội còn nhỏ, mặc kệ có thể nào thì thảo luận về nam nhân khác cũng không tốt lắm!”. Bà vừa cười vừa nói, sau đó nhìn về phía Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân cũng ôn nhu lên tiếng: “Mẫu thân, thật sự là lỗi của nhi tử, Hòa Tuyết càng lớn thì lại càng cần quấy. Cho dù kia công tử Tạ gia có xuất sắc thế nào cũng không thể hỏi như vậy, có điều Hòa Tuyết mới chín tuổi, sao đã đến tuổi nghị thân được, nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như thế, kỳ thật, đều là vì nghĩ cho các tỷ tỷ thôi!”.

Khéo léo đưa đẩy liền hóa giải được vấn đề. Hòa Linh vốn cũng không cảm thấy chuyện này có thể làm gì được bọn họ. Cũng chỉ vì nhân rồi không có việc gì nên mới trêu đùa một chút! Dù sao nán lại đây cũng chẳng có chuyện gì làm, nhấp một ngụm trà, Hòa Linh lại mở miệng: “Trà này thật ngon, so với trong phòng con thì tốt hơn nhiều. Quả thật chẳng muốn đi đâu nữa, chỉ muốn ở lý chỗ này của Tổ mẫu uống trà thôi!”.

Nghe thử xem, vốn chuyện này do chính nàng khơi mào, mà hiện tại lại chẳng khác nào người đứng ngoài xem cuộc vui, không khiến cho Đại phu nhân và Tứ phu nhân uất nghẹn mới là lạ. Hòa Tuyết vừa muốn phát hỏa, lập tức bị Tứ phu nhân giữ chặt tay, liền cắn môi, cúi đầu không nói gì nữa.

Hòa Linh làm sao không thấy được động tác nhỏ này của Tứ phu nhân, đừng nói là nàng mà ai ai ở trong phòng này đều nhìn ra. Quả nhiên, Nhị phu nhân lại mở miệng: “Ai cha, thế tử lão Tứ, đang êm đẹp, người siết đứa nhỏ làm gì!”. Đã không biết ăn nói lại tự cho là thông minh, cảm thấy có thể nhìn thấu hết thảy, nhất nhất đều phải nói ra miệng mới được!

Hòa Linh cười sung sướng, bày ra dáng vẻ tiểu nữ nhi ngây thơ: “Đúng đấy, Tứ thẩm, người mau buông tay ra, đừng làm đau Hòa Tuyết muội muội!”.

Hai người phối hợp thật sự ăn ý, chẳng qua là tâm nhãn tiểu nhân, đẩy một cái mà đã ngã ngửa, Hòa Tuyết rốt cuộc cũng chỉ là nữ hài tử chín tuổi, tức giận nghẹn đỏ mặt.

“Hòa Linh, con ít nói đi một hai câu. Sao mà lúc nào cũng thích chen vào thế!”.

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, không phục: “Con chỉ muốn tốt cho muội muội thôi mà! Tứ thẩm nặng tay như vậy, lần trước kéo con, thiếu chút nữa gãy cả ngón tay rồi. Không phải con đang lo lắng cho muội ấy sao?”

Phụt! Lại có người phun trà ra!

Lan thị đỏ mặt, mắng: “Con cầm miệng cho ta.”

Hòa Linh ủy khuất gật đầu, than thở: “Vốn có lòng tốt thôi mà!”

“Linh nhi đúng là thích bênh vực lẽ phải!”. Một giọng nam hùng hậu đột ngột vọng đến, rền được xóc lên, từ trong nội thất đi ra, chính là Sở lão gia, Sở tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Từ khi Hòa Linh tỉnh lại, chưa từng gặp qua vị tổ phụ này, hiện tại vừa nhìn thấy người, lại cảm thấy như đã trải qua mấy đời, người đã chết vẫn còn sống sờ sờ trước mặt, Hòa Linh không muốn cảm khái cũng không được! Ai có thể ngờ được, chỉ trong mười ba năm ngắn ngủi, rất nhiều người đều đã không còn, quả thật là thế sự vô thường.

Tuy rằng vị Tổ phụ này không quá quan tâm tới nàng, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy đây chính là người hiểu biết nhất Sở gia, chỉ tiếc, lại chết sớm!

“Gặp qua Tổ phụ!”. Mọi người đứng dậy thỉnh an, Hòa Linh cũng hành lễ theo. Hôm nay, Sở lão tướng quân có chút không khỏe nên ở bên trong nội thất nghỉ ngơi, không ngờ lại nghe được một vở kịch hay như vậy. Liên tưởng đến chuyện lúc trước, Sở tướng quân đánh giá Hòa Linh, bên ngoài ông cũng đã nghe không ít người nghị luận về vị tôn nữ này của mình, trừ thân thể hơi yếu ớt ra, một thân đồ rực rỡ kia quả nhiên là chói mắt vô cùng.

“Trước đây rất ít khi thấy cháu mặc đồ đỏ!”

Hòa Linh ngẩng đầu đáp: “Trước kia cháu cảm thấy làm người nên khiêm tốn một chút, nên ăn mặc đơn giản mộc mạc một chút để không làm chói mắt người khác. Có điều hiện tại cháu đột nhiên lại hiểu được, nếu người khác đã chú ý đến mình thì dù có làm thế nào cũng đều như thế cả, cho nên mặc cái gì họ cũng sẽ chán ghét mình kể cả mình có khiêm tốn đến thế nào đi chăng nữa. Vì thế cháu mới thích những màu rực rỡ sáng lạn như thế này. Bản thân càng xinh đẹp thì càng khiến cho những người không thích mình càng tức đến hộc máu!”

Những lời thẳng thắn như thế có thể nghe lọt tai được sao? Lúc này Lan thị chỉ hận không thể đào một cái kẻ hở mà chui xuống. Chỉ có Hòa Linh vẫn an nhiên đứng đó, nàng nắm chặt khăn tay, sống lưng thẳng tắp.

Sở tướng quân thoáng xấu hổ, rồi lập tức gạt đầu nói: “Không quan tâm đến ánh mắt người bên ngoài cũng có cái tốt!”

Hòa Linh: “Cháu để ý chứ! Nhìn người khác mặt hửng thì cháu liền vui vẻ!”

Tiểu cô nương ngây thơ đúng lý hợp tình nói thẳng ra như vậy, quả nhiên là khác biệt, Sở tướng quân không thể không thờ dài, sau đó lên tiếng: “Thái độ này đừng dùng với người trong nhà thì tốt rồi!”

“Tổ phụ nói gì thế. Cháu đâu phải là người như vậy! Ha ha!”. Tiếng cười này vừa ra quả nhiên là lạnh đến tận xương tủy.

“Cháu tới thư phòng, ta có vài lời muốn nói!”. Sở tướng quân cân nhắc một lúc liền dẫn đầu đi ra cửa, Hòa Linh vẫn thản nhiên cười, chớp chớp mắt nhìn Lão phu nhân, làm bà tức giận cười mắng: “Con bé muốn ta tức chết đây mà!”. Có lẽ đã bị cái nháy mắt kia của Hòa Linh tác động, Lão phu nhân bỗng thay đổi suy nghĩ, rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ mới mười hai tuổi. Rơi vào tình huống thập tử nhất sinh như thế, tâm lý có chút phản nghịch cũng là chuyện bình thường đi.

Lan thị vội vàng nói: “Mẫu thân, là con dâu đã không dạy bảo tốt Hòa Linh.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn sang, đúng là nữ nhi nhà thương họ không biết nhìn sắc mặt của người khác.

Hòa Linh lộc cộc đi theo Sở tướng quân, thấy ông nhíu mày quay đầu lại liền nhe răng cười. Sở tướng quân vừa bước tiếp, bên tai lại vang lên tiếng lộc cộc lộc cộc.

Sở tướng quân vốn là quân nhân, sao chấp nhận nổi hành động này, giọng điệu có vài phần nghiêm khắc: “Cháu có thể nhắc chân lên đi hay không?”

Hòa Linh vô tội nhướn mày: “Cháu vẫn đi thế mà!”

Sở tướng quân tức giận đến nghiến răng, con bé lại còn trả treo mình cơ đấy!

“Dưới đây có gì đáng giá mà cháu cứ lạch cạch mãi như vậy. Trên chân đạp phải cút chó sao?” Sở tướng quân gắt gao nhìn Hòa Linh chăm chăm. Nàng liền thận trọng nhắc chân lên, mặt đầy ủy khuất: “Đã thô tục lại còn muốn yêu cầu cao!”.

Sở tướng quân giận đến dựng râu tròng mắt.

Đi theo Tổ phụ vào thư phòng, Sở tướng quân nhíu mày nghiêm khắc quan sát Hòa Linh. Nàng cũng không động, cúi đầu nhìn khăn tay, không hề lên tiếng.

“Về chuyện cháu trúng độc.....”, Sở tướng quân chỉ vừa cất lời liền phát hiện có gì đó không đúng, Hòa Linh đột nhiên mỉm cười làm cho ông không thể nói được câu kế tiếp, nụ cười kia tuy rằng hồn nhiên, nhưng lại thấp thoáng vẻ trào phúng, tựa như đã sớm biết được hết thảy. Ông nhanh chóng điều chỉnh nội dung: “Cháu đã nói chuyện với Thôi tổng quản!”

Hòa Linh tội nghiệp mở miệng: “Cháu mệt.....”

Sở tướng quân lập tức cứng đờ người: “Được được, nếu mệt, thì mau ngồi đi!”

Hòa Linh nhu thuận ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối, bày ra tư thế nhất mực nghe lời, tuy nhiên, Sở tướng quân cũng không cho rằng tôn nữ này của mình hiền lành ngoan ngoãn đến mức độ ấy.

“Cháu vẫn chưa trả lời!”

Hòa Linh cắn môi: “Cháu chưa nói gì cả! Một đứa trẻ như cháu thì tán gẫu được gì với một ông lão chứ!”, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Sở tướng quân gắt gao nhìn thẳng: “Nếu như chưa nói cái gì, thì vì sao hắn ta lại đòi ra biên ngoại. Hắn ta.....sao lại biết Thôi Ngọc đang ở đó chứ?”. Ông nhìn Hòa Linh chăm chú, Ngữ khí lại càng thêm nghiêm khắc: “Là cháu nói cho hắn ta rằng Thôi Ngọc không chết mà đang ở biên ngoại. Đúng không?”

Hòa Linh ngẩng đầu, giọng đầy bình thản: “Không phải! Cháu không biết, thậm chí cháu còn không biết Thôi Ngọc là ai! Tổ phụ, sao những câu mà người nói, một câu cháu đều nghe không hiểu! Chẳng lẽ Thôi tổng quản xuất môn đi biên ngoại sao? Thôi Ngọc là ai vậy? Một tiểu cô nương xinh đẹp sao? Cháu còn nghĩ Thôi tổng quản sẽ sống cô độc cả đời ấy chứ!”

Biểu tình của nàng không nhìn ra một chút sơ hở nào, Sở lão tướng quân đi vào trước bàn ngồi xuống, hai người cứ thế nhìn thẳng đối phương.

“Sao cháu lại biết chuyện đó?”. Chuyện này, hoàn toàn không có người biết mới đúng.

Hòa Linh vẫn cười đáp: “Cháu biết gì chứ! Tổ phụ, hình như người rất để ý đến cháu thì phải?”

Sở lão tướng quân đột nhiên phát hiện, bàn thân ông nhìn không thấu tôn nữ này của mình, con bé nói, cái gì cũng không biết, biểu tình kia rõ ràng như không biết gì cả sao?

“Hòa Linh, cháu phải biết rằng, một khi ta đã ra quyết định gì thì chắc chắn đều là quyết định tốt nhất đối với cái nhà này. Chuyện cháu bị người ta hạ độc cũng đã qua, chẳng lẽ cứ muốn giữ chặt lấy không tha? Hơn nữa, thật thật giả giả, cháu xác định mình có thể thật sự tìm được người kia hay sao!”

Hòa Linh cười lạnh đứng lên: “Nếu tìm không được, vậy thì cứ mạng hết những người có hiềm nghi ra tra tấn đến chết!”. Cho tới bây giờ, nàng vẫn không hoàn toàn tin lời Thôi tổng quản, chính nàng muốn nhắm vào Tử phụ nhân, chứ không phải bởi vì sự kiện lần này, cũng không nói đến Thôi tổng quản chưa chắc đã nói sự thật. Tử đại phụ nói không phải sự thật, thì ai có thể chứng minh được ông ta không bị người ta lừa gạt chứ! Hết thầy đều có khả năng!

Sở tướng quân lớn tiếng quát: “Ồ nháo, người mà cháu gọi là hiềm nghi, đều là người thân của cháu cả đấy!”

Hòa Linh cũng lạnh lùng đáp lại: “Thế thì lúc bọn họ hại cháu có nghĩ cháu là người nhà của bọn họ không? Nếu cháu đã không chết thì người hại cháu nhất định phải chết. Hoặc là, Tổ phụ phải giết cháu trước đã?”. Hòa Linh đứng lên, nàng ngạo mạn nhìn Sở lão tướng quân: “Cháu có thể biết được chuyện Thôi Ngọc, thì tất nhiên có thể biết được những chuyện khác. Giết cháu, các người ai cũng đừng mong sống tốt!”.

“Sở Hòa Linh!”, Sở tướng quân vỗ bàn: “Cháu có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Hòa Linh đột nhiên cười khê: “Chính bởi vì biết, nên cháu mới có thể nói như vậy, nếu như là người bên ngoài, cháu sẽ không nói một câu. Hiện tại cháu chịu nói là vì Tổ phụ ngài vẫn là người hiểu biết. Không bằng, chúng ta thực hiện trao đổi, cháu giúp người, còn người giao hung thủ cho cháu!”.

Sở tướng quân cứ thế nhìn chằm chằm Hòa Linh, nàng cũng không yếu thế nhìn lại, không biết qua bao lâu, Sở tướng quân mới lạnh lùng lên tiếng: “Nếu như ta không chịu thì sao! Cháu định uy hiếp ta sao? Sở Hòa Linh, cháu lại dám uy hiếp ta? Nếu như cháu dám làm loạn cái nhà này lên, ta sẽ không giết cháu. Nhưng ta cũng không ngại nhốt cháu ở trong phòng cả đời!”. Giờ khắc này, Sở tướng quân đã hoàn toàn bốc hỏa, ông hung hăng vỗ bàn, làm vỡ mất một miếng.....

Hòa Linh cong môi: “Tổ phụ, người đừng làm cháu sợ!”

Sở tướng quân vốn tức giận ngập trời đột nhiên như quả bóng bị xì hơi.

Nhưng trong nháy mắt, một con tức nữa lại trào lên: “Người đã từng này tuổi, nếu cứ nổi giận như thế đối với thân thể không tốt. Cho dù thế nào, còn sống mới là tốt nhất!”.

Sở tướng quân bị chọc tức đến ngã ngửa, nhìn hai mắt ông sắp phun ra tia lửa. Hòa Linh đột nhiên liền bật cười “khanh khách” không ngừng.

Sở tướng quân:“.....”

Cũng không biết cười bao lâu, Hòa Linh rốt cuộc cũng dừng lại, ngón tay di di vệt nước trên bàn, nhẹ nhàng viết một chữ “Sở”, viết xong, liền ung dung cất lời: “Cháu nói đều là thật sự mà, người cũng đừng nên tức giận. Ngắm lại mà xem, nếu như người tức giận quá mà sinh bệnh thì hiện tại ai có thể cheo chống Sở gia. Là Đại bá phụ nóng vội luôn cúi, không nhìn rõ tình thế, là Nhị bá phụ háo sắc không biết xấu hổ, hay là một người không quả quyết, bần nhão không chắt nổi tường như phụ thân cháu? À quên mất, còn phải kể đến một Tử thúc không có tài hoa lại chỉ yêu mỹ nhân nữa chứ, bọn họ ai có thể chống đỡ được cái nhà này? Làm gì có ai chứ? Cho nên, người vẫn nên giữ gìn sức khỏe thật tốt. Về phần cháu, người có thể giết, cũng có thể bắt nhốt, nhưng vậy thì thế nào? Tổ phụ, người cảm thấy, cháu sẽ để ý sao? Cháu đã chết qua một lần, hiện tại, còn gì phải sợ nữa chứ, cháu cũng sẽ không để cho người khác được như ý!”.

Tạm dừng một chút, Hòa Linh nhìn Sở Tự, tìm tìm nói tiếp: “Cháu viết không sai chứ? Một nét bút, không thể viết ra được hai chữ Sở, cháu tin người hại mình không phải bá phụ hay thúc thúc, hiện tại, cháu chỉ cần biết, một trong ba người Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu hay Tử thẩm, là ai đã làm!”.

Lúc này, sắc mặt Sở tướng quân cũng dịu đi nhiều, liền hỏi: “Cháu liên kết luận là một trong ba người bọn họ?”.

Hòa Linh cười lạnh: “Bọn họ hoàn toàn không nhắm vào phụ thân mà nhắm vào cháu. Nhắm vào một tiểu chất nữ không có năng lực, chuyện không có

đầu óc như vậy, nhất định là vì nữ nhân ghen tị, chỉ có bọn họ mới có động cơ, đúng không?”

Biểu tình Sở tướng quân trong nháy mắt liền kinh ngạc, bị Hòa Linh bắt được rất nhanh, nàng mỉm cười: “Cháu nói đúng rồi.”

Sở tướng quân xoa mi tâm: “Trước kia, cháu quả nhiên giấu mình rất tốt!”

Hòa Linh khiêm tốn: “Cháu chỉ là một tiểu nữ nhi mà thôi!”

Sở tướng quân tiếp tục vỗ bàn: “Tiểu nữ nhi cái gì mà tiểu nữ nhi, có tiểu nữ nhi mười hai tuổi nhà ai lại dám chọc tức Tổ phụ như vậy! Có tiểu hài nhi mười hai tuổi nhà ai lại giỏi tính kế như thế này chứ!”. Mặt bàn lại tiếp tục rạn nứt.

Hòa Linh xấu hổ cười: “Mọi việc luôn cần phải trải nghiệm qua một chút có như vậy cuộc sống mới đặc sắc. Được rồi, được rồi, Tổ phụ, cháu không truy vấn là ai làm nữa vẫn không được sao! Chuyện này, coi như là bị chó cắn một phát thôi!”

Chuyển biến cực nhanh, quả thực làm cho Sở tướng quân rửa mắt mà nhìn, ông đỡ trán: “Đang êm đẹp, như thế nào liền biến thành ra như vậy?”

Hòa Linh chớp mắt: “Tổ phụ, người đừng nóng giận, đối với thân thể thật sự không tốt! Cháu đã nói không truy cứu là không truy cứu? Cháu đã rộng lượng như thế rồi, người nhượng lại cửa hàng hương liệu ở phố Tây cho cháu nhé?”

Lúc này miệng của Sở tướng quân đã..... méo xệch!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, chân thành nhìn Tổ phụ của mình: “Cháu thích cửa hàng may y phục ở phố Tây!”.

Quả nhiên, Sở tướng quân tức đến rung rẩy, quang minh chính đại đòi cái nợ cái kia như vậy, thật đúng là “Cháu! gái! Ngoan!”, người nào đó cố gắng xoa dịu tâm tình, rồi nói: “Cháu còn thể diện nữa không đấy?”

Hòa Linh thờ ơ đáp: “Nếu cho cháu cửa hàng kia thì không cần cũng được. Nói cho cùng thì là trao đổi bằng tiền không phải sao? Cháu thề, vĩnh viễn sẽ không truy cứu chuyện hạ độc, cũng sẽ không ở dùng chuyện này để bôi lông tìm vết. Chỉ với một cửa hàng may y phục đã có thể khiến cháu yên lặng ngậm miệng. Không phải quá hời rồi sao? Người cũng biết, bởi vì chuyện hạ độc kia mà cháu đã phải trả giá rất nhiều, nói không chừng về sau còn không gả đi được. Tuy rằng các người đều nói độc này không nguy hiểm, nhưng ai có thể cam đoan, nó sẽ không để lại di chứng gì? Hiện tại có ngày nào mà cháu chẳng phải uống thuốc đâu!”. Hòa Linh bình thản nói, cũng không nhìn Sở tướng quân, bắt đầu từ lúc ông vỗ nứt cái bàn kia.

Sở tướng quân trầm mặc, ông chần chờ một lúc mới nói: “Nào có cô nương nhà ai chưa xuất giá mà đã được cấp cửa hàng, nói ra cũng không dễ nghe!”.

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu tiếp tục phản bác: “Nếu như cả đời này cháu không thể gả thì sao! Tâm trí của mẫu thân lại luôn hướng về đệ đệ, vì thế bản thân cháu phải chừa cho mình một đường lui chứ. Bằng không đến lúc đệ đệ thành thân, ngài lại mất rồi, không biết bọn họ sẽ đuổi cháu đi đâu! Cũng không phải là không có khả năng. Nếu có một cửa hàng, tối thiểu sẽ không bị đói chết! Hơn nữa, cháu cũng không truy cứu người hại mình rồi còn gì!”

Sở tướng quân lẳng lặng nhìn Hòa Linh, còn người nào đó thì không hề khản trương chút nào, nàng biết, Tổ phụ nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Sở tướng quân cũng không suy nghĩ lâu, rốt cuộc mở miệng: “Cửa hàng hương liệu sẽ cho cháu!”.

Hòa Linh vui mừng ngẩng đầu, cười híp cả mắt, sung sướng biểu hiện rõ trên mặt, nàng kéo góc áo Sở tướng quân: “Cháu biết Tổ phụ tốt nhất mà. Ngài hiểu cháu rõ nhất, cuối cùng cháu cũng đã có tài sản riêng của mình rồi, thật tốt quá!”

Sở tướng quân bị vẻ tươi tắn của nàng cuốn hút, sắc mặt cũng nhu hòa hơn vài phần, còn nói thêm một câu: “Ta sẽ không để cho cháu không gả đi được, sức khỏe của cháu nhất định sẽ tốt lên, cửa hàng cũng đã cho cháu rồi về sau đừng có đề cập đến chuyện hạ độc nữa đấy!”.

Hòa Linh gật đầu: “Biết biết, cháu là người nói không giữ lời như vậy sao? Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!”.

Sở tướng quân bị câu nói kia chọc cười: “Cháu là một tiểu cô nương, đại trưởng phu gì chứ. Có điều..... Hòa Linh, vì sao cháu lại biết được chuyện Thôi Ngọc?”. Nói tới đây, ông lại nghiêm túc đứng lên.

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Tổ phụ, cháu nói gì người cũng sẽ tin sao! Vừa rồi cháu chỉ nói hươu nói vượn, phô trương thanh thế thôi, kỳ thật cháu không hề biết Thôi Ngọc gì gì đó! Cả ngày cháu không xuất môn, thì sao có thể biết được nhiều chuyện như vậy, người nói đúng không?”

Sở tướng quân cảm thấy thật sự không thể nhìn thấu tôn nữ này của mình, nhìn có vẻ thông minh lanh lợi, nhưng có lúc lại ngây thơ vô cùng, thật thật giả

giả, thật sự không biết đến tốt cùng là như thế nào.

Ông nhìn chằm chằm Hòa Linh, thấy nàng cứ gõ gõ lên bàn, bắt đầu nói: “Cháu không thể ngồi yên hay sao?”

Hòa Linh ngẩng đầu, ngơ ngẩn “à” một tiếng, rồi còn đáp: “Có thể!”, sau đó lại liếc mắt ngắm cái bàn kia, tựa hồ cực kỳ tiếc rẻ.

Sở tướng quân cảm thấy cổ họng như có vật gì đó chặn lại, không biết phải mở lời thế nào mới là tốt nhất, nghĩ nghĩ một lát, mới hỏi: “Đến tốt cùng là cháu có biết hay không?”

Hòa Linh lập tức lắc đầu.

Sở tướng quân quan sát biểu tình của nàng, rốt cuộc thờ dài nói: “Được rồi, cháu trở về đi.”

Hòa Linh nhu thuận hỏi: “Cái bàn của Tổ phụ đã nứt thành mấy chỗ, dù sao cũng không thể dùng, cho cháu được không? Cháu rất thích nó. Để ở chỗ này cũng không có giá trị gì, có lẽ còn có thể tái sử dụng!”

Sở tướng quân không kiên nhẫn xua tay: “Cho cháu đấy!”

Hòa Linh cao hứng: “Tổ phụ đối với cháu vẫn là tốt nhất!”

Hòa Linh vui vui về ra cửa, rồi quay đầu nhìn cánh cửa đã được khép lại, khẽ nở nụ cười bí hiểm. Kỳ thật, nàng cũng không muốn điều ra người hạ độc chân chính, kẻ thù dễ xử lý quá có vẻ không được thú vị cho lắm, mục tiêu của nàng ngay từ đầu đã là cửa hàng ở phố Tây kia. Có tiền bạc, thì mới có thể làm chuyện mình muốn. Mà hiện tại cửa hàng may y phục này mới chỉ là điểm khởi đầu thôi. Ngoài việc kiếm được sinh ý thì cửa hàng này còn có một tầng dụng ý khác, là con đường mà nàng có thể tiếp xúc gần nhất với các nữ quyền, có rất nhiều nhà cũng không thể tự may y phục, cho nên chỉ có cửa hàng này là thích hợp nhất.

Cho tới tận bây giờ nữ nhân đều không phải là người đơn giản, có thêm một con đường này, thì nàng sẽ càng như cá gặp nước. Về phần người hạ độc, xung quanh đã có vài đối tượng tiềm ẩn, có chạy cũng chạy không thoát, nàng có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn không bôi lông tìm vết, nhưng có thể tìm đường chết một lần, thì vẫn có thể tìm đường chết lần thứ hai, không thể đoán trước được điều gì. Nhưng nàng tin, người kia nhất định còn chưa chết tâm, chuyện này không truy cứu thì có thể lấy chuyện khác bù vào. Ban đầu phản ứng kịch liệt như vậy vì muốn đòi bằng được cửa hàng này, lùi một bước, Tổ phụ cũng sẽ dễ dàng nhân nhượng hơn. Quả nhiên hết như dự đoán, Tổ phụ của nàng đã đồng ý.

Hòa Linh vừa lòng ngâm nga bài đồng dao trở về phòng.

Biểu hiện của Tổ phụ không thoát khỏi suy đoán của nàng, tất cả mọi phản ứng của ông nàng đều nắm chắc trong lòng bàn tay, Hòa Linh cũng tin rằng lúc này dù có náo loạn thế nào cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. Cho nên mới có câu, đừng nên tạo cho người đối diện cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ nếu như muốn thương thuyết thành công. Hơn nữa, đối một võ tướng như Tổ phụ nàng, vừa đánh vừa xoa, tiến hành từng bước mới là phương pháp xử lý tốt nhất. Nghĩ lại, lúc nàng những lời kia người vẫn thực sự thương xót đứa cháu gái này như vậy là tốt rồi!

Cài lại mũ áo choàng, tâm tình của Hòa Linh vô cùng sung sướng.

Về đến phòng, Lan thị đã chờ sẵn ở đó, Hòa Linh lười phải vòng vo, trực tiếp nói: “Mẫu thân, con hơi mệt!”. Nói xong, ho khan vài tiếng, vô cùng yếu ớt.

Lan thị vội vàng: “Tổ phụ nói gì với con thế?”, bà chỉ sợ Hòa Linh lại chọc giận Sở tướng quân.

Hòa Linh hà hơi một cái mới đáp: “Tổ phụ nói, con còn nhỏ như vậy mà đã bị trúng độc, về sau chưa biết có gả ra ngoài hay không, mẫu thân lại bận lo cho đệ đệ, vì thế ngầm đi ngầm lại mới cho con gian hàng ở phố Tây làm tài sản riêng!”

Hòa Linh mặt không đổi sắc, vừa nói vừa nhìn chằm chằm Lan thị, quả nhiên, mẫu thân nàng có chút lúng túng không được tự nhiên, nhưng ngay sau đó liền nói: “Giữa con và đệ đệ con, ta đương nhiên phải đối xử bình đẳng. Chẳng qua, đệ đệ con vẫn còn nhỏ, cần chăm sóc nhiều hơn cũng là lẽ thường!”.

Hòa Linh khẽ nhếch môi, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân không cần giải thích, con thật sự mệt mỏi.”

Lan thị chần chờ một chút, rồi nói: “Tổ phụ con thật sự nói như vậy?”

Hòa Linh cũng không nhìn bà, để Xảo Nguyệt cởi áo choàng ra cho mình, đáp: “Con lừa người làm gì, tất nhiên là thật. Chờ đến lúc được phân cửa hàng, thì sẽ biết thôi!”.

Lan thị cắn cắn môi: “Gian hàng kia cũng không kiếm được bao nhiêu!”. Tuy kiến thức nông cạn, nhưng dù sao cũng xuất thân từ thương hộ, đối tiền bạc Lan thị vẫn hiểu biết hơn so với những người khác.

Hòa Linh nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

“Mẫu thân có một gian thư trai ngay bên cạnh cửa hàng y phục kia, thôi thì cho con trước, như vậy thì trong tay cũng dư được chút tiền!”. Lan thị cũng không phải quá quan tâm đến nữ nhi, nhưng chính những lời kia của Hòa Linh đã động, bà cảm thấy, nếu làm như vậy sẽ khiến cho lão gia tử càng thêm cao hứng.

Hòa Linh mở to hai mắt, hỏi lại: “Mẫu thân cho con?”

Lan thị thấy nữ nhi ngạc nhiên như thế, liền cười đáp: “Đúng vậy, cho con đây, để ta sai người đi làm!”.

Hòa Linh ôm chầm lấy Lan thị: “Đa tạ mẫu thân!”, sau đó nhảy nhót không ngừng.

Lan thị gật đầu, dặn dò: “Con phải nhu thuận một chút, đừng gây phiền toái cho chúng ta là tốt rồi! Lời của người ngoài, à, mà cũng không phải người ngoài, tuy rằng đều là người thân nhưng ý tưởng bất đồng, cách nhìn nhận sự việc cũng khác nhau, có lẽ sẽ dẫn đến một số bất công. Nhưng mặc kệ người khác nói với con cái gì, con cũng đừng tin, con là nữ nhi của ta, ta tất nhiên sẽ đau lòng, cũng sẽ đối tốt với con. Ta vất vả thế nào mới sinh ra con chẳng lẽ còn bạc đãi con hay sao?”. Lan thị tình thâm ý trọng nói.

Trong nháy mắt Hòa Linh liền ngơ ngẩn, nếu như không phải kiếp trước chính mình bị độc chết, chỉ sợ là hiện tại đã cảm động không thôi. Nhưng, sự thật chứng minh, đối mặt với rất nhiều chuyện, thậm chí còn không đến mức to tát như mất đi tính mạng thì người mẫu thân này đều có thể triệt triệt để để từ bỏ nữ nhi của mình, từ bỏ một nữ nhi không hề quan trọng với mình chút nào.

Bình tĩnh lại, Hòa Linh liền mỉm cười: “Con biết rồi, mẫu thân, con biết người rất khó xử.”

Lan thị vừa lòng gật đầu: “Con biết là tốt rồi!”

Hòa Linh nghĩ một lúc, chớp chớp mắt, vô tội hỏi: “Mẫu thân, tại sao người lại nói cửa hàng ở phố Tây kia không kiếm được tiền? Làm sao mà người biết được?”.

Lan thị đắc ý cười đáp: “Bọn họ đều khinh thường ta cái gì cũng không biết, tuy ta không đọc sách nhiều nhưng đối với phương diện này vẫn có chút hiểu biết. Mọi người đều khinh thường nữ nhi thương họ, mà không ngẫm lại, bất kể là ở thời đại nào, tiền đều đóng vai trò quan trọng cả? Không có tiền, còn chú ý gì đến ăn mặc lễ nghi chứ. Còn không phải vì có tiền, nên địa vị của Tam phòng chúng ta, ở trong phủ này không bị rơi xuống thế hạ phong? Chỉ phí ăn mặc của con, có bao giờ kém hơn những người khác chứ? Trong những tiểu thư của phủ này, không phải điều kiện của con vẫn luôn tốt nhất sao. Con cho rằng trong phủ hào phóng đấy chắc? Đại tâu mặc dù có kiến thức, cũng phân phát nhiều đồ tốt, nhưng sao có thể dùng một cách thoải mái. Tam phòng được như thế này chẳng phải lấy từ vốn riêng của ta?”.

Điểm ấy Hòa Linh cũng nắm được, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ Lan thị đối xử tệ với mình ở phương diện này, nói thật ra là còn có chút hào phóng. Nàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Con biết rồi! Mẫu thân, người vất vả như thế nào, con đều hiểu được.”

“Con hiểu được là tốt rồi, đừng tưởng rằng mẫu thân nặng bên này nhẹ bên kia, ta đối với các con vẫn luôn luôn bình đẳng.”

Hòa Linh gật đầu.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, chiều mai có thể đệ đệ con sẽ trở về, ta phải về chuẩn bị một chút!”

Hòa Linh vịn vịn khăn tay, khẽ đáp lại: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Con phải khóc thì mẹ mới cho bú, trước đây Hòa Linh còn chưa vận dụng tốt điểm này hiện tại xem như đã nắm được chân lý. Nàng biết được Tổ phụ ở bên trong nội thất, mới có tình xử sự như vậy quả nhiên là có thành quả, có điều nàng thật sự không ngờ, thế nhưng mẫu thân cũng sẽ cho mình một gian cửa hàng. Bình thường những cô nương chưa thành thân sẽ không có tài sản riêng, tuy rằng tình huống của nàng có chút đặc thù, nhưng cũng không đặc biệt đến mức có thể được phân tài sản riêng, lần này quả nhiên nàng đã đạt được không ít lợi ích.

“Tiểu thư, vừa rồi Tướng quân đã sai người đưa khế ước của hàng lại đây, ngài ấy còn nói.....”, Xảo Âm ngưng ngưng không dám nói tiếp.

Hòa Linh nhướng mày: “Nói cái gì, không cần phải ngại!”

“Nói là để cho người bớt đồng bóng đi!”, Xảo Âm xấu hổ không thôi, Hòa Linh cũng chẳng cảm thấy gì, chìa tay: “Đưa cho ta!”

Bọn họ ai cũng không biết giá trị của cửa hàng son phấn này, nhưng nàng thì ngược lại, cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì. Kiếp trước, tất cả các cửa hàng của Lan thị đều do nàng xử lý, hiện tại ngẫm lại, đây chắc hẳn là một trong những nguyên nhân khiến Triệu thị chán ghét mình.

“Nữ hài tử có được cửa hàng son phấn của riêng mình vô cùng quan trọng, càng như thế bản thân càng thêm chinh chu, xinh đẹp. Mà có xinh đẹp thì mới có thể nổi tiếng!”. Hòa Linh phân tích.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã sáng tỏ.

Hòa Linh chiếm được chút lợi ích nên tâm trạng cũng không còn quá buồn bực khi nghe tin Trí Ninh trở về. Tuy nhiên..... khi còn bé dường như Trí Ninh vẫn rất lệ thuộc vào nàng, không biết từ khi nào đã thay đổi? Hòa Linh nghĩ nghĩ, nhưng lại thấy rất bẽ tắc, bởi vì từ đầu đến cuối, Trí Ninh đối tỷ tỷ như nàng thực sự rất tốt. Năm đó nàng bị Tạ Du Vân từ hôn, cũng chỉ có Trí Ninh ra mặt bênh vực. Cho nên lúc biết được mình bị bọn họ độc sát nàng mới đau lòng như thế!

“Tỷ tỷ!”, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, tiếng của một nam hài đang bị vỡ giọng, Hòa Linh thoáng run lên, ngay lập tức liền nở nụ cười, xem đi, vừa nghĩ đến người đã xuất hiện.

Xảo Âm vội vàng đi ra ngoài, Trí Ninh là đứa bé nhỏ tuổi nhất Sở gia, năm nay mới 8 tuổi, tuy nhiên cũng có chút tài hoa, ngày trước tiên sinh mà thắng bé theo học là Triệu tiên sinh đại nho đương triều, mấy tháng trước cùng ra ngoài du ngoạn, hôm nay mới trở về.

Nhìn đáng vẻ phong trần mệt mỏi của đệ đệ, Hòa Linh liền biết, thằng bé vừa về đã chạy đến chỗ của mình trước tiên: “Đã trở lại?”, hỏi hột cười hỏi.

Trí Ninh vội vàng tiến lên kéo tay Hòa Linh: “Tỷ tỷ, đệ nghe nói tỷ bị trúng độc? Tỷ sao rồi? Có nặng lắm không?”. Nói xong liền cao thấp kiểm tra Hòa Linh một lượt, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt liền bốc hỏa: “Có tra ra ai làm chưa?”.

Hòa Linh ngồi xuống, hỏi: “Đệ vừa về tới đây?”

Trí Ninh không trả lời, cắn môi, gọi: “Tỷ!”. Không biết vì sao cậu lại cảm thấy tỷ tỷ của mình là lạ.

Xảo Âm lạnh lợi rút một ly trà lại đưa cho tiểu thư nhà mình, Hòa Linh nhận lấy, lại hỏi tiếp: “Đệ đã đến bái kiến Tổ phụ, Tổ mẫu chưa?”.

Trí Ninh lắc đầu, đáp: “Tỷ tỷ bị trúng độc, cho nên đệ phải đến đây trước xem tỷ thế nào!”.

Hòa Linh đột nhiên bật cười, cười đủ, liền thu hồi ý cười hỏi: “Ta muốn hỏi đệ, là ai đã nói cho đệ biết ta bị trúng độc, ta tin mẫu thân sẽ không phải là người nói chuyện này, đệ mau nói cho ta biết, là đã ai nói cho đệ!”.

Trí Ninh sững sốt một chút, mới đáp: “Là Trí Tín ca lúc đi đón đệ đã nói!”

Hòa Linh đứng phắt dậy: “Đi!”

“Đi đâu!”, Trí Ninh khó hiểu.

“Máng huynh ấy!”, Hòa Linh lạnh lùng đáp.

Trí Ninh ngây người, nhưng rất nhanh liền vội vàng giữ chặt Hòa Linh: “Tỷ, tỷ muốn làm gì! Trí Tín ca cũng chỉ có lòng tốt, biết đệ quan tâm sự tình trong nhà mới nói cho đệ. Tỷ làm thế, về sau huynh ấy sẽ không nói gì cho đệ biết đâu. Tỷ, tỷ đừng xúc động quá!”.

Hòa Linh cười lạnh nhìn Trí Ninh, nói: “Đệ đúng là gốc hết chỗ nói!”. Tuy có chút thành kiến với đệ đệ, nhưng hiện tại, thằng bé chưa làm gì có lỗi với mình, hơn nữa, còn thật lòng quan tâm đến người tỷ tỷ này, cho nên Sở Hòa Linh cũng không nở lợi dụng tính kè: “Nói cho đệ biết? Đệ nghĩ huynh ấy tốt như vậy sao? Đệ ra ngoài du ngoạn nửa năm, trở về trước tiên không phải đi gặp Tổ phụ, Tổ mẫu, không đến bái kiến phụ thân, mà tới gặp tỷ tỷ của mình, nếu truyền ra ngoài thì sẽ có hậu quả thế nào?”. Bỏ tay Trí Ninh ra, Hòa Linh không nói hai lời bước đến Đại phòng, đã nhiều ngày Trí Tín chưa quay lại học đường, rất nhanh đã tìm được thư phòng của hắn.

Gã sai vặt đang đứng canh ở cửa, thấy Ngũ tiểu thư và Tứ thiếu gia tới liền vội vàng thỉnh an, Hòa Linh cũng không vào cửa, chỉ tại cửa lớn tiếng: “Sở Trí Tín, huynh mau lên ra đây cho ta!”.

Mỹ nhân như hoa như ngọc lại buông lời thô tục làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, Trí Tín rất nhanh liền đi ra, hắn ta nhú mày hỏi: “Muội đang làm gì thế!”

Hòa Linh một thân váy áo đỏ rực, trông cực kỳ chói mắt, nàng nhìn chằm chằm Trí Tín, cười lạnh nói: “Sở Trí Tín, huynh thật đúng là từ tâm, đệ đệ còn nhỏ như vậy, đã muốn tính kế hắn sao? Ta nói cho huynh biết, đánh chó thì phải ngó mặt chủ, huynh muốn khi dễ đệ ấy không có cửa đâu!”

Đánh chó..... Còn phải ngó mặt chủ? Lời này..... là có ý gì?

Trí Tín lạnh lùng: “Muội nói bậy bạ gì đó? Ta tính kế Trí Ninh, ta tính kế Trí Ninh gì chứ!”. Hắn ta nhướng mày hỏi lại.

Hòa Linh hất đầu, đáp: “Huynh nói tính kế hắn cái gì sao? Vậy lúc vừa về phủ huynh cố ý nói với đệ ấy chuyện ta bị trúng độc, là vì cái gì! Không nói đến hiện tại ta đã khỏe hơn, cho dù ta không tốt thì huynh cố ý nói thế đến tột cùng là có ý gì. Đệ ấy biết ta trúng độc nhất định sẽ kinh ngạc mà chạy đến thăm ta trước tiên. Ra ngoài du ngoạn lâu như vậy một khi hỏi phủ trước tiên không bái kiến tổ phụ tổ mẫu, mà lại chạy thẳng đến viện của tỷ tỷ mình, người ngoài sẽ nói đệ ấy thế nào? Huynh còn nói là mình hảo tâm nữa chứ? Ta nhớ rõ chuyện đầu độc này đã được làm rõ, một người bị hại cũng đã không đề cập đến, thì một người ngoài như huynh có tư cách gì mà nhắc tới chứ?”.

Lúc Sở Trí Tín nói cho Trí Ninh quả thật là có chút tâm tư, muốn dọa người một chút mà thôi, hiện tại lại bị Hòa Linh đến cửa mắng té tát như vậy liền phần nộ không thôi.

“Sở Hòa Linh, muội là muội muội của ta, muội nói ai là người ngoài hả? Trí Ninh là đệ đệ, của muội, muội xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không nên nói

cho đệ ấy một tiếng sao? Một tiểu cô nương, không nên có suy nghĩ quá nhiều như vậy. Chúng ta là người một nhà, sao ta lại muốn hại đệ ấy được, thanh danh của đệ ấy không tốt thì ta được lợi gì chứ?”

“Được lợi gì sao? Chẳng lẽ huynh lại không rõ sao?”. Hòa Linh cười lạnh, đáp: “Cái lợi ở đây chính là thanh danh của đệ ấy có vết nhơ. Đừng có mà nói cái gì huynh muội tình thâm. Cho dù là Trí Ninh, ta cũng không nghĩ đệ ấy nhất định sẽ một lòng hướng về ta, chứ đừng nói đến một đường ca như huynh. Tiên sinh của đệ ấy là Đại nho đương triều, nói không chừng về sau càng thành tựu hơn huynh nhiều, nên hiện tại huynh liền động tâm tư, cũng không phải không có khả năng!”.

“Sở Hòa Linh, muội phát điên gì đấy, không phải trúng độc bị ngốc rồi đấy chứ, hiện tại lập tức trở về phòng cho ta, thu hồi hết mấy cái ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu muội lại!”. Trí Tín nghĩ đến Tạ công tử vẫn còn ở trong thư phòng, liền cảm thấy ong hết đầu, chứng kiến cảnh này chỉ sợ sẽ dọa người ta hỏng mất.

Vì thế lại dịu giọng đi một chút: “Ta nếu đã là Đại ca của bọn muội, vạn vạn sẽ không tính kế người trong nhà. Hòa Linh, muội hiểu lầm ta rồi, chuyện lần này ta không so đo với một tiểu cô nương như muội, mau trở về đi. Trí Ninh vừa về phủ, không phải còn phải đi bài kiến Tổ phụ, Tổ mẫu sao?”

Hòa Linh thấy thế liền hung hăng hơn: “Người một nhà tính kế lẫn nhau đầy rẫy ra đấy, Sở Trí Tín, huynh.....”

“Trí Tín, hần không có ý gì khác!”. Tiếng nói thanh nhã vang lên, người vừa từ thư phòng đi ra không ai khác mà chính là Tạ Du Vân. Hần một thân áo trắng, nho nhã tuấn tú, vừa thấy Hòa Linh, liền nghĩ lại là tiểu cô nương này, vì thế thân nhiên nói tiếp: “Tạ mẫu vốn không nên xen vào việc của người khác, nhưng Trí Tín là bằng hữu của ta, ta nghĩ, lần này hần không hề có ý. Xin tiểu thư rộng lượng bỏ qua!”.

Hần vốn không muốn đi ra, nhưng không biết vì sao, nghe tiếng người nào đó thanh thúy kêu gào như vậy lại không khống chế được chính mình, đột nhiên cũng rất muốn gấp mặt xem sao, quả nhiên, đúng là cô nương đỏ rục như lửa kia.

Hòa Linh đột nhiên mỉm cười, nàng không lạnh lùng giống lúc trước mà trong sáng thuần khiết nhìn Tạ Du Vân, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện này..... có liên quan tới người sao?”

.....

Bầu không khí nhất thời yên tĩnh lại, lúc này mọi người không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Bản thân Tạ Du Vân cũng không ngờ, Sở ngũ tiểu thư lại không nể mặt mình như vậy. Từ trước đến nay hần đều là đối tượng ngưỡng mộ của mọi người, chưa từng có ai không nể nang đến mức này. Hần cũng không muốn làm cái đĩnh trong mắt người ta. Kỳ thật từ lúc mới gặp Tạ Du Vân đã có cảm giác, dường như, Sở ngũ tiểu thư này vô cùng chán ghét mình.

Tuy nàng che giấu rất tốt nhưng dù là thế, hần vẫn có thể cảm nhận được vài phần, ai bảo hần là người trong cuộc chứ! Vì thế vẫn cứ thắc mắc mãi không biết mình đã đắc tội với tiểu cô nương này lúc nào.

“Quả thật, không có quan hệ gì với ta cả. Vậy không biết, Sở tiểu thư có thể nể mặt ta một chút được không, cứ âm ỉ như thế thật không ổn!”.

Đột nhiên Hòa Linh cảm thấy thật tức cười, tại sao Tạ công tử thanh cao không hỏi thế sự lại thay Sở Trí Tín nói chuyện chứ, theo nàng biết, quan hệ của bọn họ cũng không sâu nặng đến thế? Hoài nghi đánh giá Tạ Du Vân và Sở Trí Tín một lượt, trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Kỳ thật bản thân Tạ Du Vân cũng không hiểu vì sao mình lại nói như vậy, quan hệ giữa hần và Sở Trí Tín chỉ là tương giao mà thôi. Nói như vậy chính là muốn xem xem tiểu cô nương kia sẽ trả lời thế nào. Trong lúc bất chợt, hần cảm thấy bản thân thật buồn cười, nhưng dù là vậy, vẫn cứ nhìn chằm chằm Hòa Linh, chờ đợi đáp án của nàng.

“Tỷ, quên đi, đại ca không có ý gì khác đâu. Chúng ta trở về đi, như vậy..... Rất khó coi!”. Trí Ninh phát hiện không ít hạ nhân đều nhìn qua đây, liền thấy rất xấu hổ, tuy rằng tỷ tỷ vì muốn tốt cho mình, nhưng làm vậy khó tránh khỏi làm cho người ta khó xử.

Hòa Linh quay đầu, nhìn chằm chằm Trí Ninh gần từng tiếng: “Đệ xác định?”

Dù sao Trí Ninh cũng mới chỉ là đứa nhỏ 8 tuổi, trong lúc nhất thời liền ngây người không biết đáp thế nào cho phải.

Hòa Linh còn thật sự bồi thêm: “Nếu đệ cảm thấy như thế không sao, thì lần sau, ta vĩnh viễn sẽ không xen vào chuyện của đệ nữa!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hòa Linh đột nhiên nghiêm khắc dọa cho Trí Ninh giật mình, tuy rằng trước kia cũng không quá ôn nhu, nhưng cũng rất hòa nhã khác xa với hiện tại. Trí Ninh kinh hãi, nhưng cũng không ngốc, lập tức hiểu được đạo lý, cúi đầu, không nói.

Hòa Linh cười lạnh tiếp tục nói: “Tạ công tử, ta nghĩ, lệnh tôn cũng không hy vọng người can thiệp vào gia sự của người khác!”. Thử diện gì chứ? Sao ta phải cho người thể diện trong khi năm đó người đã vắt hết mặt mũi của ta đi! Hòa Linh lạnh lùng nhìn Tạ Căn Chi, không chớp mắt.

“Muội quá can quấy rồi đấy, Tạ công tử là khách của ta, như vậy quá không lễ phép rồi!”

“Huynh đừng nói lung tung nữa, ta cũng không muốn thảo luận với huynh về Tạ công tử gì gì đó, nên đi thẳng vào vấn đề tính kế đệ đệ của ta thì hơn!”.

“Đại công tử, Ngũ tiểu thư, Lão gia cho mời hai vị đến thư phòng!” Gã sai vặt vội vàng chạy tới, nom nớp lo sợ nói.

Sở Trí Tín tạm thời thu xếp cho Tạ Du Vân, sau đó cùng mấy người đi vào thư phòng, lúc này bên trong đã thay một cái bàn học khác, nhìn tôn nữ kia của mình, trên khuôn mặt sắc bén của Sở lão tướng quân thoáng qua một tia bất đắc dĩ, ông xoa mi tâm hỏi: “Không phải ta đã bảo cháu đừng làm loạn nữa sao?”

Hòa Linh cảm thấy bản thân thật vô tội, nàng chỉ chỉ Trí Ninh, đáp: “Cháu có muốn thế đâu nhưng cũng không thể để Sở Trí Ninh làm như thế được? Hơn nữa, trong chuyện này quả thực là đại ca không đúng, Tổ phụ, Trí Ninh vẫn còn nhỏ, nếu như biết cháu bị bệnh, nhất định sẽ đến thăm cháu trước tiên, nhưng làm vậy sẽ bị người khác xem thường là không có quy củ!”

Sở Trí Tín đang muốn giải thích, lại bị Lão tướng quân khoát khoát tay, dĩ nhiên là ông đã nắm rõ được hết thái độ sự tình, cũng không để Trí Tín giải thích nhiều, chỉ nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Trí Ninh làm vậy thật ra không có gì là không tốt, nhưng bản thân cháu..... Cùng với Trí Tín, hai đứa các cháu sẽ bị người ta lên án. Cháu cảm thấy, đích trưởng tôn bị người ta lên án sẽ có lợi cho Trí Ninh sao? Không nói đến Trí Tín nghĩ như thế nào nhưng cháu cứ nháo lên như thế là không sai rồi!”.

Hòa Linh cũng không sợ hãi cao giọng đáp: “Dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì!”

Sở tướng quân thiếu chút nữa tức đến bốc khói, ngày hôm nay, con bé đã náo loạn hai lần rồi, phiền não nói: “Đừng cào nữa, cái bàn vẫn còn tốt, cháu mò mẫm cái gì, có thể thành thật một chút hay không!”.

Hòa Linh ngẩng đầu: “Khi ra cửa cháu có thể giải thích thay cho Trí Tín ca, là lỗi của cháu, là do cháu đã hiểu lầm huynh ấy. Như vậy mọi người sẽ không sẽ nói gì nữa, có điều, vì có gì mà cháu phải làm như vậy chứ? Cháu có lợi gì trong chuyện này đâu?”.

“Không lẽ cháu còn muốn đòi thêm một gian cửa hàng nữa đấy chứ? Sở Hòa Linh, đừng quá tham lam!”. Sở lão tướng quân lạnh mặt nói tiếp: “Ta biết, nể thân cháu cũng đã tặng cho cháu một gian cửa hàng rồi!”. Hơn nữa, còn mang ông ra làm bậc thang, nghĩ đến chuyện này, Sở lão tướng quân liền cảm thấy con bé xảo trá vô cùng.

Hòa Linh khanh khách nở nụ cười, xinh đẹp nói: “Ăn một hơi no quá cũng không tốt. Cháu cũng chẳng có yêu cầu gì, có điều, nương cháu cho cháu cái gì có quan hệ gì tới Sở gia đâu, đó là đồ cưới của bà mà? Nương cháu đã tặng một gian cửa hàng, thì sao cháu lại không nhanh chóng biểu hiện, bảo vệ nhi tử bảo bối của bà một chút chứ?”

Sở tướng quân bị Hòa Linh chặn họng không thốt nên lời, bản thân ông chưa từng cẩn thận xem xét qua tôn nữ này, hôm nay quả thật đã được mở rộng tầm mắt. Tuy con bé không làm gì, nhưng tất cả hành vi đều lộ ra sự quật cường khó có thể diễn tả.

“Vậy cháu muốn thế nào!”

“Cũng không muốn thế nào, bởi vì cháu sẽ không giải thích giúp huynh ấy! Cháu nháo lớn chuyện này để cho Trí Ninh nhớ rõ, về sau phải cẩn thận hơn, không để người ta tính kế mình nữa!”. Hòa Linh nhìn trời khe khẽ lên tiếng.

Công phu trở mặt trong nháy mắt của nàng quả nhiên khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn. Sở lão tướng quân xoa mi tâm, nói: “Trí Tín, mau giải thích với Trí Ninh!”.

Sắc mặt Trí Tín lập tức thay đổi, hẳn ta không sao hiểu được, một sự kiện nhỏ như con kiến thế này lại bị nháo lớn đến thế, nhưng hiện tại xem ra, không quan trọng là lớn hay nhỏ, mà là Hòa Linh hoàn toàn không muốn buông tha, đúng vậy, vì thế cho nên, khi Tạ công tử mở miệng, muội ấy vẫn cứ khư khư giữ nguyên ý kiến.

“Trí Tín!”, giọng của Sở tướng quân đã lạnh đi vài phần.

Tuy rất bức nhưng Trí Tín vẫn phải mở miệng: “Trí Ninh, thực xin lỗi. Chuyện này, huynh không hề có ác ý, nhưng có lẽ ta đã quá xem nhẹ sức ảnh hưởng của nó. Kỳ thật, trong lòng ta cũng quan tâm đến Hòa Linh nên mới nhắc đến chuyện này với đệ!”.

Trí Ninh khẽ liếc mắt nhìn Hòa Linh, thấy tỷ tỷ không có ý kiến gì mới gạt đầu: “Đệ biết, đệ không để ý đâu, đại ca cũng đừng bận tâm làm gì!”.

Sở tướng quân chốt lại một câu: “Mặc kệ có như thế nào, ta hy vọng các cháu nhớ kỹ, gia hòa vạn sự hưng. Đừng có náo loạn lần nữa, đi xuống đi!”.

Trí Tín nắm chặt quyền, nhìn chằm chằm Hòa Linh: “Hòa Linh, vừa rồi muội nói.....”

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu, đáp: “Lúc đi ra ngoài, muội sẽ xin lỗi huynh trước mặt mọi người, có phải không? Đương nhiên, không có vấn đề gì. Nhưng đại ca này, về sau vẫn nên sử dụng đầu óc cho tốt, bằng không người làm muội muội như ta cũng cảm thấy rất mất mặt. Đích tôn trưởng tôn nhà ta, trí tuệ không minh mẫn, nói ra cũng quá dọa người đi!”.

“Đại ca, mẫu thân cho muội một thư trai, học đường các huynh đều là sĩ tử, tất nhiên cần dùng đến nhiều thứ, trở về nhớ quảng cáo giúp muội một chút nhé!”. Mặt Hòa Linh đầy ý cười, hai mắt cong cong như vầng trăng đáng yêu không thể tả. Trí Tín ngơ ngẩn nhìn, thật khó tưởng tượng, Ngũ muội muội mới vừa vẫn còn giương nanh múa vuốt với mình vừa đảo mắt đã ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

“Muội không làm trễ nãi đại ca nữa, về sau nếu buôn bán có lời, sẽ mời các huynh ra ngoài uống hoa tửu*!”.

*Hoa tửu: Vừa uống rượu vừa có kỹ nữ theo hầu.

Khụ! Trí Tín gào lên: “Ta không phải người như vậy!”.

Hòa Linh cười tủm tỉm, đáp: “Không uống hoa tửu, thì còn có cái khác, Đại ca cần phải nhớ rõ lời dặn của Tổ phụ, chúng ta đều là người một nhà đấy. Nếu mọi người trong thư viện không đến mua đồ thì muội nhất định sẽ đến chỗ của người cáo trạng rằng Đại ca không hề tận tâm!”.

Trí Tín nghẹn họng, mất nửa ngày, mới rầu rĩ nói: “Được, được được. Đi thôi!”

Đến khi ra cửa, tới gần Trí Tín, Hòa Linh khẽ nói: “Đại ca, về sau vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới tốt, bằng không chưa biết chừng muội lại nổi điên đấy!”. Nói xong, liền thật nhận sai: “Đại ca, thật xin lỗi, là muội đã hiểu lầm huynh!”.

Trí Tín còn chưa kịp phản ứng với khẩu khí âm trầm kia, lại thấy tiểu cô nương nào đó mỉm cười ngọt ngào giải thích với mình, liền bối rối không thôi.

“Đại ca thực quan tâm đến muội, đều là lỗi của muội cả. Huynh nhất định sẽ không trách muội đúng không?”

Trí Tín ho khan một tiếng, có chút lúng túng đáp: “Không, sẽ không!”

Hòa Linh cười: “Muội biết đại ca sẽ không trách muội mà!”

Trí Tín: “.....”

Trí Ninh không trở về cùng Hòa Linh, vừa mới quay về tất nhiên phải trò chuyện với Tổ phụ vài câu. Khi trở về phòng nàng đã thấy Lan thị ở đó, liền kể lại hai năm rở mười cho bà nghe, Lan thị chỉ mắng đồ tiểu nhân, đồng thời càng cảm thấy Hòa Linh biết điều. Nàng âm thầm cười lạnh, nhưng vẫn ôn nhu tiễn bước Lan thị.

Xảo Âm khó hiểu, buồn bực nói: “Tiểu thư, người ép buộc một vòng như vậy mà Đại thiếu gia chẳng bị trừng phạt gì! Hơn nữa, chuyện này lại càng khiến cho thanh danh của người không được tốt. Tính tình ương ngạnh truyền ra ngoài thật chẳng lọt tai tí nào!”.

Hòa Linh cũng không giải thích, thản nhiên lên tiếng: “Người chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi!”. Nàng vờn vai nói tiếp: “Kỳ thật mỗi ngày bối rối tìm vết đầu đá lẫn nhau cũng thú vị ra phết!”.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt: “.....”

Trí Tín trở về, thấy Tạ công tử đang im lặng đọc sách, người này vẫn luôn như vậy, mặc kệ sự tình ra sao đều không sợ hãi, tựa như hết thảy chẳng ảnh hưởng đến mình.

“Cẩn Chi.”

Tạ Du Vân ngẩng đầu, mỉm cười hỏi: “Xử lý xong rồi?”

Trí Tín ngượng ngùng thở dài: “Vừa rồi đã khiến huynh chê cười, muội muội ta còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Ta đã giải thích với muội ấy rồi, tiểu nha đầu cũng đã trở về. Quả thật đã khiến huynh chê cười rồi!”.

Tạ Du Vân thả sách xuống, trầm tư một chút, mới nho nhã hỏi: “Trí nhớ của Tạ mẫu không tốt lắm, ta luôn luôn nghĩ, có phải đã từng gặp qua lệnh muội ở nơi nào đó rồi chăng?”

Trí Tín vội vàng đáp: “Có lẽ không đâu, xá muội cực ít khi xuất môn.”

Tạ Du Vân trầm ngâm: “Không biết.....”

Không biết, lại biểu hiện chán ghét rõ ràng đến thế, Tạ Du Vân trầm nghĩ, trên đời này chẳng có ai vô duyên vô cớ chán ghét đối phương, tới tận bây giờ hẳn thật sự không nhận ra tiểu cô nương áo đỏ này, khả năng lớn là không có rồi? Hơn nữa, cô nương đặc biệt thế này nếu như đã từng gặp chắc chắn sẽ không quên.

“Hôm nay, đã thêm phiền toái cho huynh rồi. Các muội muội trong nhà ta...”, Trí Tín không biết nên nói thế nào, cũng không thể nói thẳng là trong số các tiểu thư nhà ta, chỉ có Sở Hòa Linh là độc nhất vô nhị.

Tạ Du Vân khì khái đáp: “Không sao cả. Kỳ thật, ta thấy sống tùy ý như thế cũng có cái hay của nó. Ta hâm mộ còn không kịp, về phần phiền toái, thì

không có vấn đề gì!”.

Trí Tín cười thở ra một hơi.

“Ngày mai sẽ hồi học đường rồi, không bằng chúng ta đi cùng nhau?”. Hấn đề nghị.

Tạ Du Vân gật đầu đáp ứng: “Cũng được!”

Rời Sở phủ, Tạ Du Vân ngoái đầu lại biển hiệu treo cao, trầm mặc hơn nửa ngày, ngay cả tùy tùng đi theo bên cạnh hấn cũng phải nghỉ hoặc tùy nhiên lại không dám lên tiếng đánh động.

“Tạ Nam, người thử nói xem, Sở gia này như thế nào?”

Tùy tùng Tạ Nam khó hiểu, có điều vẫn đáp: “Đại để cũng giống như các gia tộc bình thường khác, giữa các phòng thoạt nhìn không được hòa thuận như vẻ bề ngoài họ vẫn thể hiện!”

“Thật không?”, Tạ Du Vân thu hồi thần sắc, nói: “Đi thôi!”

Sau khi hai người rời đi, một nam tử từ trong bóng tối đi ra, Cao Chí Tân chà xát tay, xoay người đi về hướng ngược lại, vọt thẳng vào phủ Túc Thành hầu, nghe Cao Chí Tân bẩm báo xong, Lục Hấn cũng không nói gì.

Cao Chí Tân lại tiếp tục khoa tay múa chân: “Trời ạ! Biểu ca, huynh không biết đâu, sức chiến đấu của nha đầu áo đỏ kia thật sự cường hấn, có điều diễn biến về sau đệ vẫn có chút không hiểu, đệ tin, người khác có xem cũng chẳng hiểu được đâu”. Nha đầu áo đỏ cũng không làm gì mà lại đi xin lỗi Sở Trí Tín, chuyện này thật không tin được! Người khác thì dễ rồi nhưng còn nha đầu này, hấn ta không tin nàng ấy sẽ dễ dàng thỏa hiệp.

Lục Hấn mỉm cười, nói: “Chuyện hôm nay, không đơn giản như mấy người nghĩ đâu!”

Cao Chí Tân: “Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lục Hấn cười lạnh: “Ngay từ đầu nàng ấy đã không phải thật sự nhắm vào Sở Trí Tín. Nếu như thật sự có người tin nàng ấy đối đầu với Sở Trí Tín, thì ta chỉ có thể nói, Sở gia xong đời rồi, chỉ có ngu mới không nhìn ra điểm ấy!”.

Cao Chí Tân vò đầu, hấn ta cũng nằm trong số những người nghĩ như thế có được không.

“Vậy thì chuyện này...?”, người nào đó không nhìn được mà bật thốt hỏi. Lục Hấn đột nhiên nở nụ cười, không biết vì sao đột nhiên hấn lại không muốn chia sẻ chuyện xưa của nha đầu kia với người khác.

“Ta muốn yên tĩnh một lát!”. Khoát tay, Lục Hấn cầm lấy kiếm, một mình xuất môn, Cao Chí Tân ngẩn ngơ nhìn theo, không hiểu sao đang yên đang lành người này lại muốn đi luyện kiếm chứ? Chưa giải thích xong mà! Tuy nhiên, hấn ta lại không có gan chạy theo quấy nhiễu Lục Hấn, người này, người cũng như tên, rét lạnh từ trong xương. Trơ mắt nhìn Lục Hấn đi mất, người nào đó tuy rằng tò mò, nhưng dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Lục Hấn đi vào rừng trúc, những khi nhàn hạ vô sự hoặc khi cần suy nghĩ chuyện gì đó hấn đều thích luyện kiếm, mà hiện tại, hấn đang thắc mắc không hiểu nha đầu áo đỏ đã lớn lên như thế nào, nếu như không phải ngẫu nhiên tránh vào phòng của nàng, có lẽ hấn cũng sẽ không biết tiểu cô nương nào đó lại là kẻ hai mặt.

Bề ngoài ôn ôn nhu nhu lại có thể ác độc lệ thốt ra những lời sắc bén giết chết người không dao không kiếm.

Quan sát nàng một thời gian, lại đạt được “Kinh hĩ” vô hạn, là do chuyện trúng độc đã kích thích hoàn toàn sức chiến đấu của nàng hay sao? Lục Hấn đoán vậy.

“Áo choàng đỏ” hoàn toàn không nhắm vào Sở Trí Tín, chìa mũi nhọn vào Sở Trí Tín thì có ý nghĩa gì chứ, hấn ta là đích trường tôn, nàng không hề có lợi gì khi trở mặt với người này, cho dù khôn khéo thế nào thì cái được cũng thế bù cái mất. Huống chi nàng vốn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, hấn cũng không tin một tiểu cô nương mới mười hai tuổi có thể náo lật trời. Hơn thế nữa, hấn càng tin nàng làm vậy là có ý đồ riêng, không phải muốn cho Sở Trí Tín mất mặt.

“Một tiểu cô nương thông minh như vậy, có cái gì mà ta không biết chứ?”

“Ai ai, biểu ca, vừa rồi đệ quên mất không nói, lúc ấy Tạ Du Vân cũng ở đó, hấn ta còn muốn “Áo choàng đỏ” nê mặt mình mà bỏ qua nhưng nàng ấy

nhất quyết không cho hắn ta chút mặt mũi nào! Trời ạ, huynh không thấy đâu, sắc mặt Tạ Du Vân lúc ấy, thoát xanh thoát trắng, vô cùng dọa người, ha ha!”. Cao Chí Tân chợt nhớ ra mình chưa báo cáo chuyện này nên quay trở lại, mặt mày hớn hớn, nói tiếp: “Đây là lần đầu tiên đệ thấy Tạ Du Vân bị người ta vất hết mặt mũi như vậy đấy, ha ha ha ha! Huynh thấy, “Áo choàng đỏ” có tuyệt không cơ chứ, không phải nàng ấy không biết Tạ Du Vân, ngay cả khi như thế cũng không chừa cho hắn ta chút thể diện nào. Ha ha ha!”

“Tạ Du Vân ở đó!”, Lục Hàn nhướn mày, trầm tư một lát, hần thu kiếm, hỏi: “Lần này Sở tướng quân có mời chúng ta đến phủ tham gia thọ yến không?”

Cao Chí Tân gật đầu: “Tất nhiên là có mời, sao có thể không mời được. Nhưng những chuyện như vậy, không phải huynh đều không tham gia sao?”.

“Chuẩn bị một phần lễ, ta sẽ đi!”

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia không hề có chút biểu tình, cũng không có gì biến hóa, chỉ lạnh nhạt phân phó, Cao Chí Tân liền ngưng ý cười, đáp: “Đệ biết rồi!”.

“Sở Hòa Linh, ngươi mau ra đây cho ta, Sở Hòa Linh, ngươi.....”. Mới sáng sớm mà đã có người đến trước cửa sửa không ngừng, khiến cho người nào đó đang ngủ cảm thấy vô cùng khó chịu, từ khi sống lại, Hòa Linh phát hiện bản thân thật sự lười biếng đi nhiều, lại còn mắc tật ngủ nướng, không chịu rời giường.

Hòa Linh đứng dậy, tóc dài xõa xuống, Xảo Nguyệt vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, người dậy rồi. Quấy nhiễu người nghỉ ngơi là lỗi của nô tỳ!”.

Hòa Linh day day huyết thái dương: “Người quấy nhiễu ta đâu phải là ngươi, mau sửa soạn đi!”.

“Sở Hòa Linh, tiện nhân này, ngươi dựa vào cái gì mà dám khi dễ đại ca, đừng có mà quá phận, đừng tưởng rằng..... A!”, Hòa Tuyết đang mắng hăng say liền cảm thấy có thứ gì đó bay tới, lập tức né tránh, nhưng vẫn bị đập vào người, lập tức liền ngây dại.

Chờ phản ứng kịp, liền thấy Hòa Linh một thân đồ rực đứng bên cửa sổ, tóc dài tung bay trong gió, quý dị nói không nên lời, trong nháy mắt, nàng ta thoáng thấy chột dạ nhưng rất nhanh đã phản nộ hỏi: “Ngươi dám ném ta, ngươi dám ném ta!”

Hòa Linh đứng bên cửa sổ, không thèm quan tâm. Hòa Tuyết bị coi thường lại tức sôi máu, trực tiếp vọt vào, phản nộ mắng: “Đồ tiện nhân này, ngươi dám đánh ta, đừng tưởng rằng ngươi.....”

“Chát!”, một tiếng tát vang dội vang lên, bên trong lập tức im lặng, Hòa Linh đánh Hòa Tuyết xong, lại xem như không có việc gì chuẩn bị đi thay xiêm y. Hòa Tuyết nào đã bị đánh đau như thế bao giờ, giận điên lên: “Ta giết ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, ngươi lại dám đánh ta, hôm qua đã khi dễ đại ca, lại còn cố ý xuất hiện trước mặt Tạ công tử, ngươi, tiện nhân này..... đừng có ý vào nhan sắc của mình mà lên mặt!”

Hòa Linh nhin không được cười khế: “Hóa ra vẫn là tư xuân nhộn nhạo, có điều, ngươi xem trọng hắn ta, nhưng ta thì chưa hẳn đã để ý. Loại mặt hàng như Tạ Du Vân tự ngươi giữ mà dùng. Ta còn tạ ơn không hết ấy chứ!”.

Hòa Tuyết hỏn hển: “Ngươi nói ai tư xuân, cái đồ không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang tính toán cái gì. Tạ công tử anh tuấn như vậy, sao ngươi có thể không thích huynh ấy được!”.

“Ồ, hóa ra cứ anh tuấn thì sẽ thích, mà nam tử anh tuấn ở kinh thành lại nhiều như vậy, chẳng phải Lục muội muội phải bận rộn chết mất!”. Hòa Linh nhàn nhạt nói, quả nhiên lại khiến Hòa Tuyết tức giận không thôi, nàng ta gào khóc lên: “Ta mới không có, ta chỉ thích Tạ công tử!”.

Hòa Linh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Tạ công tử a! Chắc chắn! Còn ta thì lại thấy, nếu như thật sự thích, cũng sẽ thích người như Lục Hàn, Lục công tử mới phải? Ngươi xem, Lục công tử về ngoài tuần lễ, điều kiện lại tốt vô cùng. Nếu so sánh với Tạ Du Vân thì chỉ có hơn chứ không kém!”.

Hòa Tuyết phản nộ: “Ta mới không phải loại người thích thế lực như ngươi. Thảo nào mà ngươi lại không để Tạ công tử vào mắt, hóa ra là đã thâm ái mộ Lục công tử. Ngươi mới nên nhìn lại bản thân mình ấy, nhìn xem mình là mặt hàng gì, một con ma ốm thì có quyền gì mà thích người ta. E rách giày cho người ta, người ta còn không cần!”.

Hòa Linh mỉm cười, nhẹ nhàng đáp trả: “Ừm, rách giày cũng không cần sao! Ngươi mau tìm hắn đến đây, rồi xem xem ta rách giày cho hắn, hắn có cần không. Ta tự nhận thấy mình còn đẹp mắt hơn nhiều cái cọng giá đỗ như ngươi?”

Xảo Nguyệt và Xảo Âm ở một bên thời khắc đều nâng cao cảnh giác, chỉ sợ Lục tiểu thư vọt tới, dù sao, mỗi câu mà tiểu thư bọn họ thốt ra đều đâm trúng vào chỗ đau của Lục tiểu thư.

Hòa Tuyết rớt cuộc vẫn còn nhỏ, lại quen được nuông chiều, thật sự là tức đến mức oa oa khóc lớn.

Nàng ta xông lên đánh người, nhưng lại bị hai nha hoàn cản lại, cũng không thể tới gần Hòa Linh, thấy người nào đó chẳng khác nào bệnh nhân tâm thần, nàng liền xoa xoa cánh tay: “Sao mà ngươi giống hệt như người điên thế!”.

Hòa Tuyết gây náo loạn ở Tam phòng như vậy rất nhanh liền truyền ra ngoài, không lâu sau Lão phu nhân cho người đến dẫn Hòa Tuyết qua đó, chờ Hòa Linh thay xiêm y, trang điểm xong xuôi, thì đã mất nửa canh giờ, Xảo Nguyệt lo lắng: “Tiểu thư, cũng đã muộn lắm rồi, khẳng định Lục tiểu thư đã nói xấu người không ít, hơn nữa, người đến muộn thế này chỉ sợ Lão phu nhân sẽ mất hứng!”.

Hòa Linh lập tức phản đối: “Nếu như Tổ mẫu thật sự là người đơn giản như thế thì hậu viện đã không duy trì được như hiện tại!”.

Từ lần trước Hòa Tuyết bị phạt, hiện tại lại càng không biết xấu hổ, kiêu căng lỗ mãng, cho nên Lão phu nhân sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của nàng ta. Nàng chậm rãi đến muộn cũng là vì muốn làm cho Lão phu nhân bình tĩnh trở lại. Bình tĩnh lại, thì sẽ cảm thấy có vấn đề với chuyện Hòa Tuyết đến phòng nàng.

Sáng sớm Hòa Tuyết đã chạy đến đây, nàng liền phát giác có gì đó không đúng, tuy nhiên chuyện này cần phải cẩn thận điều tra mới được. Nghĩ đến đây, nàng vịn vịn khăn tay, hỏi: “Các người có tin lần này ta sẽ không bị phạt không?”.

Xảo Âm tuy lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Chúng nô tỳ tất nhiên tin tưởng tiểu thư!”

“Sở Hòa Tuyết cũng sẽ không bị xử phạt gì lớn, chỉ khiến Tứ thẩm bị cáng túc vài ngày mà thôi!”.

Ở trong mắt rất nhiều người, đây không được coi là trừng phạt, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy không phải vậy. Xương cốt không bị thương thì sao có thể được tính chứ!

“Có điều chúng ta cũng không thua thiệt, tiểu thư còn tát nàng ta một cái mà!”.

Hòa Linh nhướn mày: “Đánh muội ấy? Ta có sao?”

Xảo Nguyệt ngẩn ra, lập tức trả lời: “Không có!”

“Thật sự bị phạt, sẽ là một người khác!”.

Hà? Trong khi hai nha hoàn đang ù ù cạc cạc không hiểu thì đã đến viện của Lão phu nhân, vừa theo mà vào cửa, đã thấy Hòa Tuyết quỳ gối khóc sụt sùi, mà bên cạnh đã có không ít người. Tính ra, Hòa Linh lại là người đến trễ nhất!

Lão phu nhân này mới vừa có chút hảo cảm với Hòa Linh thì từ chuyện phát sinh tối hôm qua đến sáng nay lại sụp đổ hoàn toàn. Tuy không hài lòng, nhưng bà vẫn thật bình tĩnh quan sát.

Hòa Linh vừa vào cửa đã chủ động quỳ xuống.

Lão phu nhân lúc này mới dịu đi một chút: “Cháu đánh Hòa Tuyết?”

Hòa Linh cũng không nói gì cả, trực tiếp xóc tay áo lên, trên đó toàn là những dấu vết hồng hồng: “Cháu đánh muội ấy, mà trên người muội ấy chẳng chỗ nào có vết thương. Trong khi muội ấy không đánh cháu, mà dấu vết này trên cánh tay đã qua nửa canh giờ vẫn chưa tiêu mất. Vốn cháu muốn để cho dấu vết biến mất không nhìn thấy mới lại đây, nếu muội ấy đã nói như vậy thì cháu đây cũng không khách khí nữa!”.

Lúc Hòa Linh đánh Hòa Tuyết căn bản là không dùng lực, không có dấu vết, lại không có người làm chứng thì ai sẽ tin chứ. Mà bản thân nàng trời sinh đã có làn da nhạy cảm hay bị bầm tím, thật không phí công khi để mặc Hòa Tuyết lôi kéo cánh tay của mình.

Hòa Tuyết vừa thấy, đã khóc cãi lại: “Người nói dối, người nói dối!”

Hòa Linh nâng cánh tay lên để cho người ta nhìn rõ cánh tay của mình: “Muội dám nói, cái này không phải do muội làm không? Ngay cả ta cũng thấy thật hiểu kì, vì lý do gì mà mới sáng sớm muội đã vọt tới phòng của ta nắng nhức. Đại ca cũng không trách ta thì tại sao muội lại kích động đến vậy, hơn nữa, ta không thích Tạ công tử cũng là sai sao! Ta còn nhỏ, không giống người nào đó chỉ muốn nhanh chóng gả ra ngoài như thế!”

Hòa Tuyết hô to: “Người không thích Tạ công tử, là vì người đã thích Lục Hàn Mộc!”

Cả phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

Lời này của Hòa Tuyết quả nhiên là một kích dấy ngàn tảng sóng, mọi người quay sang nhìn Hòa Linh bằng ánh mắt thăm dò khó hiểu.

Hòa Linh khẽ nhếch môi, lên tiếng: “Phong thái của Lục Hàn công tử không ai có thể sánh bằng, ta ngưỡng mộ một chút cũng không thể sao? Chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ chứ không hề có ý gì khác. Mọi người trong Sở gia có ai mà không ngưỡng mộ Tổ phụ, chẳng lẽ, bọn họ đều hy vọng gả cho người hay sao? Muội muội không khỏi quá mức hạn hẹp rồi. Ta lại chưa từng gặp qua Hàn Mộc công tử, không giống như những người cứ nhìn thấy nam nhân liền cảm lòng không đành, chỉ đơn thuần ngưỡng mộ nhân phẩm người ta mà thôi, xin hỏi, như vậy cũng không thể sao?”. Lời này thốt ra vô cùng chính

đáng. Có điều trong lúc giải thích đồng thời còn tiện thể kéo theo một số người vào. Lão phu nhân sống đến từng này tuổi, vừa nghe đã hiểu ngay, kỳ thật Hòa Linh đã lên thay đổi khái niệm, chẳng qua bà không muốn truy cứu mà thôi.

“À hóa ra người thích thì chính là ngưỡng mộ, còn ta thích thì lại là cảm lòng không đáng sao? Sở Hòa Linh, người thật sự quá buồn cười rồi!” Hòa Tuyết kêu gào.

Tứ phu nhân không thể không nhíu mi, người ta vẫn chưa đề cập người nọ là ai mà con bé lại chưa khảo đã xưng, cứ thế bước vào cạm bẫy mà người ta đã bố trí sẵn.

Hòa Linh không nói lời nào, chỉ cười cười đứng đó. Lão phu nhân thấy thế liền thở dài, kỳ thật nếu so ra thì thế tử của lão Tam kém hơn thế tử của lão Tứ nhiều, nhưng Hòa Tuyết này lại không bằng một nửa mẫu thân của mình, nói thẳng ra, con bé còn không bằng Hòa Linh. Tuy đôi lúc Hòa Linh nói chuyện làm việc không có chừng mực, nhưng lại mạnh hơn Hòa Tuyết không ít. Hiện tại mới chỉ có nút thắt đơn giản như vậy, mà con bé đã đâm đầu nhảy xuống, quả thực khiến bà cảm thấy đau đầu vô cùng.

“Được rồi, các cháu đừng nhắc đến Hàn Mộc công tử nữa, người ta với các cháu có quan hệ gì chứ. Hòa Tuyết, cháu mau nói xem, đang êm đẹp, vì có gì lại muốn bôi lông tìm vết, sáng sớm Hòa Linh đã trêu chọc gì đến cháu hả?”, Lão phu nhân lập tức hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Hòa Tuyết thoáng ngập ngừng, rồi hùng hồn nói: “Tỷ ấy khi dễ đại ca!”

Hòa Linh nghiêm mặt lại, chậm rãi lên tiếng: “Ta khi dễ đại ca? Ta khi dễ đại ca cái gì? Nếu như muội muốn nói đến chuyện hôm qua, thì đại ca có phần không ổn, ta cũng có chút xúc động, nhưng hai chúng ta cũng đã bắt tay giảng hòa. Ta cũng đã xin lỗi huynh ấy. Chuyện này không phải đã êm đẹp rồi sao? Nếu đã xem như không có gì, vậy không biết, vì sao Lục muội muội lại nhắc tới chứ. Đang yên đang lành lại muốn cái nhà này náo loạn lên sao?”.

Hòa Linh không ngừng truy vấn, khiến cho Hòa Tuyết không biết phải trả lời như thế nào.

“Hay là, muội tức giận vì hôm qua ta không chừa mặt mũi cho Tạ công tử, muội cứ luôn miệng nhắc tới Tạ công tử, hẳn ta có quan hệ gì với Sở gia! Hay có quan hệ gì tới Hòa Tuyết muội chứ?”.

Hòa Tuyết cắn môi, đáp: “Ta, ta chỉ muốn bênh vực kẻ yếu!”

“À, bênh vực kẻ yếu, vậy vì sao hôm qua lại không tới tìm ta mà lại phải đề tận đến sáng nay!”, Hòa Linh từng bước ép sát.

Tầm mắt của Lão phu nhân cũng dán chặt lên người Hòa Tuyết, đây cũng là điểm mà bà đang thắc mắc này giờ, nếu như không phải có người khuyến khích thì nhất định con bé sẽ không lỗ mãng, luống cuống đến vậy. Tuy rằng Hòa Tuyết hơi kiêu căng, nhưng cũng không phải đứa nhỏ thích thù địch chuyện. Đột nhiên hành động như thế, tất phải có nguyên do.

Hòa Tuyết không chần chừ, đáp ngay: “Ta trước đó cũng không nghĩ đến. Nếu như không phải tối hôm qua gặp Tứ tỷ tỷ ở hoa viên, thì chuyện này sẽ cứ thế lắng xuống rồi.”

Sắc mặt Hòa Chân lập tức trắng bệch, vốn muốn xem trò vui, lại không ngờ lửa này liền cháy lan đến mình. Kỳ thật, đúng là nàng ta cổ động Hòa Tuyết, tính tình Hòa Tuyết như thế, chỉ cần hơi động chút tâm tư, liền có thể đùa giỡn xoay quanh, chỉ có kẻ ngu mới không tận dụng cơ hội này, nhưng ngu ngốc quá cũng không tốt, có thể chỉ điểm mình ra bất cứ lúc nào.

Nàng ta cắn cắn môi, bùm một tiếng, quỳ xuống: “Tổ mẫu, cháu không biết Lục muội muội đang nói gì cả. Lục muội muội cũng không hề thân cận với cháu thì sao có thể nghe theo lời cháu nói được, xin người minh giám!”

Hòa Tuyết bị nàng ta nói vậy, cũng tức nhảy dựng lên: “Cái gì mà ta sẽ không nghe lời người, rõ ràng là người nói, Hòa Linh làm như vậy rõ ràng là vì muốn thu hút sự chú ý của Tạ công tử. Tạ công tử thường gặp những cô nương xinh đẹp ôn nhu, nếu như trước mắt lại xuất hiện một người kiêu căng đánh đá, nhất định sẽ bị thu hút, rõ ràng là người nói như thế!”.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra lại vì một người nam nhân. Cô nương chưa xuất giá mà đã thảo luận về nam tử như vậy, mặt Lão phu nhân nhất thời vô cùng khó coi, tuy bà hy vọng tôn nữ của mình có thể gả đến một nhà tốt, nhưng vì một “Người xa lạ” chưa nhắc nổi quan hệ mà các cô nương trong nhà lại náo loạn đến mức này thì thật quá khó coi.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Hòa Chân, hỏi: “Cháu đã nói như vậy?”

Hòa Chân lắc đầu: “Không ạ, cháu đâu có nói gì, muội ấy đã vu oan cho cháu. Tổ mẫu, Hòa Tuyết vẫn luôn không thích cháu, là muội ấy cố ý nói vậy. Cháu.....”, Hòa Chân cúi đầu rơi lệ, ủy khuất không thôi.

Hòa Tuyết tức giận trừng mắt: “Ta oan uổng người? Sở Hòa Chân, lúc ấy cũng không chỉ có một mình ta ở đấy, nha hoàn của ta đều có thể chứng minh, người đã nói những lời này!”.

Hòa Chân nhu nhợt khóc, cơ hồ muốn té xỉu: “Nha hoàn của muội tất nhiên phải đứng về phía muội rồi, nha hoàn của ta cũng có thể chứng minh ta chưa nói những lời này. Muội sao có thể đổ oan cho ta như vậy, sao có thể, hic hic ~” Hòa Chân khóc đến lợi hại, như sắp ngất xỉu đến nơi.

Nhị phu nhân vừa thấy khuê nữ nhà mình bị ủy khuất, oán hận thốt lên: “Lục nha đầu, bình thường cháu đã hay bắt nạt tứ tỷ, sao không nghĩ đến, làm thế chính là đang khi dễ chúng ta. Như thế nào? Ý vào thân phận mình cao hơn một chút liền khi dễ người sao? Làm sao có chuyện như vậy được, mẫu thân, người cũng không thể để mặc Tiểu Tứ nhi bị người ta bắt nạt thế được. Nha đầu Hòa Chân này ngốc lắm, muội muội có khi dễ thế nào cũng đều không

nói một câu. Con cũng đã nói với con bé, làm tỷ muội thì nên quan tâm nhường nhịn nhau, dù có chịu chút ủy khuất thiệt thòi cũng không vấn đề gì, nhưng, nhưng mà mấy người họ lại cứ một tắc đòi tiền thêm một bước!”

Cả phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Tứ phu nhân chậm rãi lên tiếng: “Chuyện này nhĩ cho dù có như thế nào, đều là lỗi của Hòa Tuyết!”.

Hòa Linh khề nhếch môi, Tứ thẩm ắt hẳn đang muốn xuất đại chiêu đây, lấy lui làm tiến, quả nhiên lợi hại.

“Hòa Tuyết, con mau giải thích với hai tỷ tỷ. Mặc kệ như thế nào, chuyện này đều là con không đúng, con nhỏ tuổi nhất phải cung kính với tỷ tỷ mới phải!”. Tứ phu nhân chậm rãi nói tiếp.

Hòa Linh nhọt nhọt cười: “Lời này của Tứ thẩm cháu thật sự không tán thành, cũng không phải vì tuổi còn nhỏ mà có thể phạm lỗi mãi được, sai chính là sai. Sáng sớm liền vọt tới phòng cháu nổi con tam báng, người nào không biết còn tưởng rằng muội muội chính là một cô nương ương ngạnh không có giáo dưỡng nữa ấy chứ!”.

Hòa Tuyết tức giận vô cùng, nhưng nàng ta cũng biết, nếu tiếp tục mở miệng nói thêm nữa thì lại càng sai, bởi vậy chỉ lắc lắc khăn tay vô cùng đáng thương quỳ gối ở đó.

Từng người một đều giả vờ đáng thương, Hòa Linh cảm thấy không thật chút nào.

Tứ phu nhân có chút ngoài ý muốn vì Hòa Linh không cho mình bậc thang đi xuống, có điều bà ta cũng không ngạc nhiên như nữ nhi nhà mình, vì thế ôn nhu cười đáp: “Chuyện này, thật sự là Hòa Tuyết không đúng. Hòa Linh, cháu nể mặt Tứ thẩm đừng giận con bé được không? Con bé nào biết, người mà cháu thích vốn không phải là Tạ công tử, mà là Hàn Mộc công tử chứ!”. Tứ phu nhân thâm cười lạnh, người muốn an toàn trở ra thì không có cửa đâu. Nữ nhi của ra vì Tạ công tử mà mất mặt thì chuyện người ngưỡng mộ Lục Hàn Mộc, cũng không tốt lành gì đâu, sau đó bèn nói tiếp: “Kỳ thật Hòa Tuyết còn nhỏ, con bé đâu đã hiểu được cái gì là thích hay không thích, hoàn toàn đều là nghe theo lời người khác, nếu Chân nha đâu đã bảo rằng mình chưa nói gì cả, vậy thì xin hỏi, tối hôm qua cháu thực sự không đến hoa viên sao? Nếu như đã đi thì đã đứng ở đâu! Hiện tại cũng sắp đến lễ mừng thọ của Phụ thân, mặc dù là chạng vạng, cũng không ít nha hoàn bà tử hay gã sai vặt bận rộn qua lại, chắc chắn sẽ không có người chuyện không chứng kiến cảnh này!”.

Hòa Chân lập tức hoảng loạn, tuy đã vội vàng che giấu nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, làm sao thoát khỏi những ánh mắt tinh tường, mọi người liền hiểu ngay Hòa Chân mới là người nói dối. Mặt Lão phu nhân cũng trầm xuống theo.

Tứ phu nhân lại tiếp tục lên tiếng: “Kỳ thật con cũng không nên nói nhiều làm gì, nhưng vẫn xin nẫu thân điều tra rõ ràng, vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc Hòa Tuyết có nói dối hay không. Con tin tưởng, nữ nhi của mình không phải một tiểu cô nương dối trá, hơn nữa con bé còn ít tuổi như vậy lại hay xúc động, cũng không thể nào nghĩ ra lời nói dối thích hợp đến thế!”.

“Thê tử Lão Tứ, lời này của muội, ta nghe chẳng lọt tai tí nào, khuê nữ của muội không thể nói dối, thì khuê nữ của ta nói dối chắc? Người nghĩ đến là hay. Đừng tưởng rằng bản thân có xuất thân tốt là có thể khi dễ người khác!”. Nhị phu nhân lại tiếp tục cao giọng: “Các người đều khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta, các người đều khi dễ người, ta không muốn sống nữa, không muốn sống.....”.

Nhị phu nhân đột nhiên xông ra ngoài, bị ma ma trông cửa vội vàng ngăn lại, Lão phu nhân lập tức quát lên: “Đủ rồi!”

Nhị phu nhân bị quát lớn, thành thật lui xuống, Lão phu nhân cất giọng thấp phần không thoải mái: “Mới sáng sớm, trẻ con không hiểu chuyện đã gây trò cười, ngay cả người lớn các người cũng loạn hết cả lên, thể diện của cái phủ này còn biết giấu vào đâu. Tiểu Tứ nhĩ, ta cho cháu một cơ hội cuối cùng, cháu nói mình không nói dối. Nếu thật sự là thế, nể tình cháu vì phạm lần đầu mà phạt nhẹ. Còn bằng không một mai ta điều tra ra, đừng trách người làm Tổ mẫu này không nể mặt lưu tình. Đừng tưởng rằng ta không thể điều tra ra. Trong phủ này chỉ cần là chuyện mà ta muốn biết thì chẳng có gì có thể qua mắt được!”.

Ngọc Chân bị Lão phu nhân quát nạt, hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu.....

“Trời ơi, Chân nhĩ của ta!”, cả phòng lại loạn hết cả lên, Hòa Linh lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn Hòa Chân đang nhẹ nhàng nhéo tay Nhị phu nhân mà không nhận được cười lạnh, giả bộ bất tỉnh sao! Sở Hòa Chân, người đang học theo chiêu trò của ta đây hả!

Chuyện này xét cho đến cuối cùng, Hòa Linh thế nhưng chẳng có chuyện gì, nàng cũng không ở lại bên kia xem náo nhiệt nữa mà đi thẳng về phòng.

Lại nói đến nguyên nhân vì sao nàng lại căm ghét Ngọc Chân, thậm chí còn vượt qua cả Hòa Tuyết ngu xuẩn kia. Hòa Tuyết vừa ngốc lại vừa ương ngạnh khác hoàn toàn với Hòa Chân, một người ác độc tận trong xương.

Năm đó nàng bị Tạ gia hồi hôn, Đại công tử Tạ gia, Tạ Du Văn rời đi, bọn họ thế nhưng lại muốn gả nàng cho một tên con của vợ kế nổi tiếng ăn chơi trác táng, thậm chí còn..... mắc bệnh hoa liễu ở trong kinh. Mà người đề ra ý kiến này lại chính là Hòa Chân lúc trước được gả làm bình thê cho chỉ thị hai của Tạ gia. Nào ai có thể ngờ được, người mà nàng xem như tỷ muội ruột thịt lại có thể ác độc đến vậy. Bộ mặt tiểu nhân bị ỏ sau khi hồi phủ của nàng ta khiến cả đời này nàng nhớ mãi không quên. Không những thế, nàng ta còn liên kiếp tính kế Sở gia, nhiều không đếm xuể, ngay cả mẫu thân của nàng ta không chịu được mà đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi của mình. Cũng chính vì những hành vi này của Hòa Chân nên Tổ phụ càng thêm tức giận, bệnh tình càng trầm trọng, cuối cùng đi đời nhà ma.

Nàng cũng từng suy nghĩ rất lâu, không biết nàng ta đã thay đổi từ lúc nào, đời này, nàng mang theo trí nhớ của kiếp trước, đột nhiên liền phát hiện, kỳ thật Hòa Chân không hề thay đổi, chỉ có bọn họ mù mờ hoàn toàn không hiểu rõ con người của nàng ta mà thôi.

Vừa đi vừa suy nghĩ, cuối cùng cũng trở về phòng, nàng xoa huyết thái dương nói: “Sáng sớm, đã làm cho ta đau hết cả đầu, mau chuẩn bị cho ta vài món thanh đạm để bổ sung năng lượng!”.

Xảo Nguyệt vội vàng đáp ứng, rồi đi.

Hòa Linh lại dặn: “Không cần đi theo, ta vào nằm một lát. Bao giờ có đồ ăn thì gọi ta là được!”

Xảo Âm lập tức vâng dạ nghe theo.

Hòa Linh lười biếng bước vào nội thất, đột nhiên cứng đờ, nàng chậm rãi cúi đầu, trên thất lưng lại mọc ra một cánh tay nam tử.....

Thanh âm mát lạnh ghé vào bên tai nàng thì thầm: “Đừng kêu!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hòa Linh rất ghét cảm giác bị người khác sát lại gần thế này, hơn nữa, nàng còn khẳng định, người hiện tại đang ôm lấy mình đích thị là tên hắc y nhân buổi tối hôm đó, tên khốn kiếp thiếu chút nữa đã bóp chết nàng. Chẳng qua là lần này hắn không bịt miệng của nàng, không chỉ không làm vậy mà còn thấp giọng thì thầm thì bên tai. Điều này làm cho Hòa Linh cảm thấy ghê tởm không thôi.

Một con rắn bò lên trên người của ngươi, ngươi có ghê tởm hay không chứ!

Hơn nữa, tại sao người này lại không che miệng nàng, chuông báo động không ngừng rung lên trong lòng Hòa Linh!

“Ngươi muốn làm gì.”

Cánh tay đang đặt trên thất lưng nàng vẫn chưa dời, hắn đứng ở đằng sau, cười yếu ớt, tiếng cười trầm thấp cùng với hô hấp nóng bỏng khiến cho Hòa Linh liên tưởng đến một tên biến thái!

Nài nài nó chứ, Sở Hòa Linh nàng lớn bằng từng này, đã gặp qua biết bao người vô lại, tiểu nhân lẫn ác độc không biết xấu hổ, nhiều người trong ngoài không đồng nhất nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp một tên biến thái. Lão thiên gia cũng quá “Hậu đãi” nàng rồi.

Hòa Linh có rất nhiều cảm xúc, nhưng không hề sợ hãi, đối với những tên biến thái càng sợ hãi, sẽ chỉ làm chúng thêm cao hứng, vì thế còn lâu nàng mới sợ!

“Đến tốt cùng ngươi muốn làm gì, ngươi nên biết, nếu ta hô lớn lên, thì ngươi tuyệt đối trốn không thoát đâu!”. Tinh thần trấn định, Hòa Linh cũng không quay đầu lại nhìn mà chỉ mở miệng thăm dò.

Lục Hàn nhìn vành tai đang đỏ ửng lên của nàng, đột nhiên cảm thấy cực kỳ buồn cười, người này thật sự không giống những tiểu cô nương kahcs. Kỳ thật nếu như nàng quay đầu thì ngay lập tức sẽ biết, người đang ôm thất lưng mình, chính là Lục Hàn Mặc đã từng gặp qua, nhưng tiểu cô nương người ta lại không hề muốn quay đầu lại nhìn hắn. Ngẩng lại cũng đúng, nếu như nhìn thấy mặt rồi thì khả năng bị giết để diệt khẩu khá cao, đây mới chính là nguyên nhân mà nàng không quay đầu lại? Mặc dù phô trương thanh thế nói rằng sẽ gọi người đến nhưng cũng vẫn không hề ngoại lại?

“Sao ngươi lại không nhìn ta!”

Hòa Linh hừ lạnh: “Ta không muốn vì đám đạo chích mà làm bẩn mắt mình. Hơn nữa, người nào xấu hơn ta, ta lại càng không muốn nhìn!”.

Lục Hàn cúi đầu bật cười, kỳ thật ngay cả bản thân hắn cũng không biết, vì cớ gì lại muốn tới nơi này. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn làm một việc không theo trình tự quy tắc nào cả, cũng là một sự kiện bất bình thường nhất. Vừa rồi trong nháy mắt đứng ở trong phòng, hắn cảm thấy dường như mình đã đến nhầm, nhưng ngay lập tức lại biến mất hoàn toàn, có lẽ, làm người không thể quá nghiêm túc. Phải thử qua mới có thể biết được quyết định của chính mình có chính xác hay không.

“Nhưng ngươi cũng biết, nếu như ngươi hét lên, thì bản thân cũng sẽ không sống được, ta biết, ngươi rất sợ chết!”. Lục Hàn cố ý thổi một luồng khí lạnh vào tai nàng, hù dọa một tiểu cô nương thật không phải là việc mà một đại nam tử nên làm, nhưng Lục Hàn cảm thấy, trước đây bản thân đã quá gò bó vào khuôn phép cũ, cũng chưa từng làm chuyện thế này bao giờ, tuổi dần lớn, ngẫu nhiên cũng nên thay đổi.

Hòa Linh cười lạnh: “Ta sợ chết? Nếu như ta sợ chết thì trong khoảnh khắc ngươi chạm tay vào đã gào thét chói tai rồi, sao còn có tâm tư nói chuyện với ngươi tới bây giờ? Ta không hề sợ ngươi đâu. Nếu như ngươi muốn giết thì tối hôm đó đã giết ta rồi, sẽ không chờ tới bây giờ. Mà ta cũng thật tò mò, vì cớ gì mà ngươi cứ xuất hiện ở nơi này, lại còn vào ban ngày ban mặt nữa chứ. Chẳng lẽ, đến tìm đến cô nương nào đó trộm hương không thành?”

Tay Lục Hàn đưa lên má Hòa Linh, nhéo một cái: “Không phải là đang ở cùng người sao?”

Hòa Linh thật buồn bực, chỉ hận không thể bấm vào tên khốn này ra thành mười tám khúc, nhưng mặc kệ có thể nào thì nàng vẫn phải nhẫn, tuyệt đối nhẫn nhịn! Người này tốt nhất đừng rơi vào tay nàng, nhất định, nhất định, nhất định sẽ không bỏ qua. Tuyệt đối sẽ không!

“Ta còn rất nhỏ, không cần ức hiếp ta làm gì!”, Hòa Linh lập tức đổi giọng.

Lục Hàn: “.....”

“Ta chỉ là một tiểu cô nương mới 12 tuổi, người đừng tìm ta được không? Người cứ đi tìm Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ ấy, bọn họ tuy không đẹp bằng ta, nhưng độ tuổi lại rất thích hợp với người!”. Hòa Linh không hề có nghĩa khí mà chỉ mặt những người khác.

Lục Hàn: “.....”

“Nếu người không thích tiểu cô nương, thì còn có thể đến tìm Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, Tứ thẩm thẩm của ta, ai ai cũng đều yếu điệu thướt tha cả!”. Hòa Linh tiếp tục nói, với mong muốn làm người đó tức chết!

Lục Hàn: “.....” mãi sau mới nói: “Ta mà lại đòi bụng ăn quà thế sao?”

Hòa Linh nở nụ cười: “Nếu người muốn nhỏ tuổi hơn cũng có, Lục muội muội của ta tuy hơi ương ngạnh một chút, nhưng mặt đẹp là được rồi đúng không. Muội ấy tuy không đẹp bằng ta, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân tương lai!”.

Lục Hàn bẹo bẹo má tiểu cô nương nào đó, hỏi: “Người trắng trợn bán đứng tỷ muội như vậy sao? Nữ hài tử mà lỗ mãng quá cũng không tốt, hơn nữa, người thật sự hoàn toàn không để ý đến an nguy của họ chút nào, có điều, người đã nói các nàng ấy không đẹp bằng mình thì ta còn đi tìm những người khác làm gì nữa?”.

Hòa Linh nhướng mày: “Ta cũng không thể vì an nguy của mình mà nói dối được, bọn họ vốn không đẹp bằng ta, nếu như ta không có khí tiết nói bọn họ mạnh hơn mình thì cũng không thực tế. Ta chỉ muốn cung cấp cho người càng nhiều manh mối mà thôi, tuy rằng bọn họ không phải là người đẹp nhất ở đây, nhưng rất đa dạng phong phú, không phải nam nhân vẫn luôn đề ý cái này sao?”. Hòa Linh lại tò mò hỏi. Nói thật ra, kiếp trước nàng sống chưa đến hai mươi lăm, cho nên có nhiều việc vẫn không hiểu thấu đáo. Hiện tại hiếm khi vớ được một người từ trên trời rơi xuống, tuy không biết vì sao hán lại đến đây, nhưng nếu như người này đã không giết mình ngược lại còn thích tán gẫu này nọ, thì yên tâm hơn hẳn.

Khó có khi gặp được một tên biến thái, có lẽ nên tận dụng cơ hội hỏi một chút, hơn nữa, cho dù tương lai hán có nói ra thì cũng sẽ không có ai tin tưởng cả, ai bảo bản thân hán là một tên biến thái chứ!

Lục Hàn hoàn toàn không ngờ, đề tài lẽ có xu hướng đi xa như vậy, hán chỉ muốn đùa giỡn với tiểu nữ hài khác thường này một chút, thuận tiện xem phản ứng của nàng thế nào. Không nghĩ câu chuyện lại bị lệch hướng trọng tâm. Mối quan hệ giữa bọn họ thân thiết đến mức..... thảo luận tới những đề tài này sao?

Sắc mặt thoáng hồng rực, Lục Hàn lên tiếng: “Tiểu cô nương, vẫn không biết nên biết những thứ này thì tốt hơn!”.

Hòa Linh sâu sắc cảm nhận được người nào đó đang mất tự nhiên, nàng thử dò xét: “Tuổi của người cũng không lớn lắm mà!”. Kỳ thật, nàng muốn nói là không lớn, nhưng lại sợ hán nhạy cảm phát hiện ra.

Ngón tay thon dài của Lục Hàn lại trượt đến cổ Hòa Linh, rồi dán sát người vào: “Người đang muốn thử ta sao?”

Hòa Linh lắc đầu: “Ta làm sao dám chứ!”

“Ừm, kỳ thật, người biểu diễn vẫn tương đối có trình tự, lúc trước thì bày ra tư thế thả chết chứ không chịu khuất phục, sau đó lại là một tiểu cô nương bề ngoài cứng rắn, nội tâm yếu đuối. Tiếp theo nữa, trình diễn tiết mục nội tâm âm u. À, quên, còn có một chút hiểu kỳ nữa. Sở Hòa Linh, người diễn giỏi như vậy, người nhà của người có biết không?”

Hòa Linh phập phồng không yên, hán biết nàng là ai, biết rõ nàng là Sở Hòa Linh nữa! Người này kiếp trước nàng chưa gặp qua bao giờ.

“Ta không biết người đang nói gì cả!”. Hòa Linh vắn vắn góc áo: “Ta rất sợ, người đừng thương tổn đến ta được không? Người đi đi, ta sẽ không khai người ra đâu, không phải lần đầu tiên ta cũng không nói với ai về người mà. Người nên tin tưởng ta, cũng không cần tới đây nữa, ta cam đoan, chuyện hôm nay xem như chưa từng phát sinh, được không? Người thật sự sẽ không nảy sinh ý tưởng không an phận nào đối với một nữ hài mới mười hai tuổi chứ?”. Hòa Linh lại khề nói tiếp: “Nhà họ của ta rất nhanh sẽ vào đây, ta sẽ không vạch trần người đâu, ta sẽ che mắt lại, người chạy nhanh đi, ta sẽ không nhìn lên!”.

“Lời thề của người có thể tin tưởng được sao?”, Lục Hàn mang theo ý cười lại hỏi: “Ai mà biết, người có cần ngược lại ta hay không! Hơn nữa ta nhìn ra được, người đối với người thân của mình cũng không hề khách khí. Đối với người thân mà còn như thế, thì những người khác có là gì. Ta không tin, người sẽ bỏ qua cho ta. Có điều, áo choàng đỏ này, người đã không thích người nhà mình như vậy thì có suy tính đến chuyện giúp ta một tay không?”. Lục Hàn đưa tay trượt về phía cổ Hòa Linh: “Người giúp ta, chúng ta cùng nhau làm cho Sở gia lụn bại, khiến cho tất cả bọn họ đều không có kết quả tốt, người thấy có được hay không? Hả? Áo choàng đỏ?”.

“Ta không phải người như vậy. Ta sao có thể tùy tiện bán đứng Sở gia chứ!”. Hòa Linh hùng hồn cự tuyệt: “Cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không làm như vậy, bản thân ta chính là người Sở gia, tổ chim bị phá sao trứng có thể an toàn. Người cho ta là đồ ngốc chắc?”

Lục Hàn nở nụ cười, lên tiếng: “Ta có thể thú trở ngại về làm tiểu thiếp, như vậy hoàn toàn có thể giữ an toàn cho ngươi!”

Toàn thân Hòa Linh lập tức lạnh như băng, nàng chán ghét nhất đó là mạng chuyện hôn sự ra đùa. Khi đó bị hối hôn, không thể sinh con lại không thể gả đi, ai ai cũng đều nói, cho dù nàng có chấp nhận làm tiểu thiếp cũng không có người muốn.

Mỗi người đều có vậy ngược không thể chạm vào, mà vậy ngược của Sở Hòa Linh nàng chính là chuyện thành hôn này. Nắm chặt quyền, Hòa Linh cười lạnh: “Tiểu thiếp?.....”

Trong nháy mắt trầm tĩnh đó, nàng đột nhiên hô to: “A.....”

Lục Hàn bị tiếng hét này làm cho hoảng sợ, nhất thời buông lỏng tay ra, Hòa Linh lại hét lên: “A.....”

Xảo Âm ở bên ngoài nghe thấy thế trong nháy mắt liền chạy vội tới. Tuy Lục Hàn không ngờ Hòa Linh lại đột nhiên hét chói tai nhưng vẫn nhanh nhẹn vọt ra ngoài cửa sổ, để lại trong mắt Hòa Linh chỉ còn một bóng dáng màu tím, nàng liền nhũn mày thất sắc.

Xảo Âm ở phía sau, vọt vào: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hòa Linh cắn môi, đáp: “Có răn!”

Răn sao? Xảo Âm kinh ngạc hỏi: “Ồ đâu vậy, tiểu thư mau đi ra ngoài, để nô tỳ tìm đánh chết nó! Nô tỳ không sợ, tiểu thư cũng đừng sợ! Đừng sợ nhé!”

Hòa Linh oán hận nhìn ra cửa sổ: “Không cần, bỏ ra cửa sổ trốn rồi!”

Biểu tình của nàng tối tăm không rõ, Xảo Âm vẫn cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, trong phòng sao lại đột nhiên có răn chứ? Rất có thể là đã có người ra tay hãm hại rồi?”

Hòa Linh cười lạnh: “Hại ta? Đúng lúc, ta đang thiếu mấy con răn độc để ngâm rượu thuốc, ai hại ta, ta sẽ cho người đó vào ngâm hết!”

Vung tay áo, Hòa Linh vào nội thất: “Thay quần áo giúp ta, còn những đồ này thì vất hết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sở gia gần nhất xảy ra hai chuyện, thứ nhất là Tứ tiểu thư bởi vì hãm hại Lục tiểu thư mà bị phạt cấm túc. Có thể thấy được, kể cả lúc đó nàng ta có giả bộ bất tỉnh cũng vô dụng. Một chuyện khác đó là trong phòng Ngũ tiểu thư phát hiện có răn. Có điều tuy nghe nói có răn xuất hiện trong phòng nữ nhi nhưng Sở Kỳ và Lan thị cũng chỉ tới hỏi mấy câu rồi thôi.

Hòa Linh đã sớm thất vọng đối với bọn họ, nên cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ riêng Sở tướng quân là âm thầm cảm khái, nghĩ lại những lời Hòa Linh đã nói ngày ấy, chưa hẳn không có vài phần đạo lý, kỳ thật những nhĩ tử này của ông chẳng có ai ra hồn, vì thế đành phải lựa chọn một người có khả năng nhất để chèo chống cái nhà này từ trong đám tôn tử mà thôi.

Nhưng Lão đại Trí Tín lại không làm cho người ta yên tâm, ngay cả Hòa Linh cũng có thể gây khó dễ hắn, Trí Ninh thì còn nhỏ, nhìn quanh cũng chỉ còn Trí An và Trí Viễn là có thể bồi dưỡng được.

“Lão gia tử, tuy rằng đang là mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn lạnh, ông cũng đừng cậy mạnh như thế!”. Lão phu nhân vì phủ thêm áo choàng cho trượng phu.

Sở lão tướng quân thờ dài một tiếng, rồi nói: “Mấy ngày nay, bà cũng mệt mỏi rồi. Mấy đứa nhỏ này, làm sao chẳng có đứa nào nghe lời cả!”.

Lão phu nhân nghe xong lời này, trong lòng vô cùng âm áp, bà tựa vào người Lão tướng quân đáp: “Đều là việc ta nên làm. Hậu viện nếu như ta xử lý không tốt, thì sao ông có thể yên tâm mà ra chiến trường? Bây giờ tuy thế tử của Lão đại xử lý còn chưa ổn thỏa lắm, nhưng ai mà chẳng có lúc như vậy? Ta sẽ từ từ chỉ bảo nàng ta!”.

Lão tướng quân gật đầu: “Như thế là tốt rồi. Mấy nha đầu kia thì sao? Mấy đứa nó đều không phải là đèn đã cạn dầu, bà cũng không cần quá mức lo lắng, cứ giao cho mẫu thân của chúng dạy dỗ. Tất cả đều cần dạy dỗ lại, nay xem ra, cũng chỉ có Hòa Ngọc và Hòa Khánh là biết điều một chút. Còn Hòa Chân, Hòa Linh, Hòa Tuyết, chẳng đứa nào khiến ta bớt lo!”.

Nhắc tới cái này, Lão phu nhân cũng bèn thờ dài: “Đúng là một chút cũng không bớt lo!”. Mẫu thân chẳng ra đâu vào đâu cũng chính là vấn đề lớn, ông xem đây, đang yên đang lành, vốn có thể dưỡng thành tiểu thư khuê các, kết quả lại chẳng có bộ dáng gì. Lại nói tiếp, thế tử lão Tứ tuy xuất thân không

kém nhưng lại không biết cách giáo dục Hòa Tuyết, quá mức khắc nghiệt, mới dẫn đến kết quả như vậy. Lão Nhị Và lão Tam, đều là những người không thể lên nổi mặt bàn, sao có thể giáo dục tốt hải tử được.

“Thật ra ta cảm thấy, nếu để chúng nó ở bên cạnh mẫu thân mình mới không ổn, không bằng cứ đưa đến viện của ta, rồi tìm một ma ma giáo dưỡng đến dạy quy củ, bằng không chẳng biết còn nháo ra những chuyện gì nữa. Đúng là dọa người mà!”. Lão phu nhân nghĩ đến chuyện Tạ công tử liên tục sâu vô cùng lo lắng.

Lão tướng quân lắc đầu: “Không ổn. Chúng nó cũng không còn là tiểu cô nương nữa, nếu như từ nhỏ đã được đưa đến dưới trướng bà thì là một nữ, nhưng thực tế thì không phải vậy, hiện tại mà điều qua đây, sẽ chỉ làm bà thêm ưu phiền thôi. Tốt nhất là bà cứ gở lên đầu mấy nhi tức là được!”.

Lão phu nhân gật đầu đáp ứng.

Hôm sau, Lão phu nhân mượn những chuyện đã xảy ra trong phủ trong thời gian qua nổi giận dưng dưng khiển trách mấy nhi tức của mình, ai nấy đều im thin thít nghe mắng không dám cãi lại. Thân làm con dâu quả thật không dễ chút nào.

Lại nhìn Lão phu nhân đối xử với nữ nhi của chính mình hoàn toàn ngược lại, nghĩ đến vị cô nãi nãi sắp sửa trở về, thì hiếm có khi nào mấy vị nhi tức đều đứng chung một trận tuyến như lần này.

Lão tướng quân chỉ có một nữ nhi, lại sinh ra muộn nhất nên từ trước đến giờ liền phá lệ sủng ái yêu thương, tính tình đó quả thực khiến cho người ta không thể nhẫn nại. Sắp tới đại thọ của Lão tướng quân, vị kìa tất nhiên sẽ trở về. Bà ta hiện tại đang ở Giang Nam, một khi trở về, tất yếu sẽ ở lại một thời gian, mà bên kia đã truyền đến tin tức mình vừa xuất phát, có lẽ ít ngày nữa sẽ đến nơi, ai nấy nghe tin xong cũng đều xanh cả mặt.

Năm đó Cô nãi nãi này cũng được gả vào một nhà rất tốt, nhưng mệnh thì lại không được như vậy, thành thân được năm năm thì trượng phu bị bệnh qua đời, chỉ để lại cho bà ta một nam một nữ. Tất cả những gì không tốt đều chân truyền hết cho đôi huynh muội này, tính cách này đúng là không thể gặp người.

Tâm tình của ai nấy đều không được tốt lắm, vừa trở lại viện của mình, Lan thị liền trút hết oán giận với Hòa Linh: “Mấy ngày qua bận bịu với việc của bọn con làm ta quên mất cô nãi nãi kia của con sắp về đến đây rồi đấy!”. Lúc nói câu này, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Hòa Linh thả cái bát trong tay xuống, trước kia mỗi ngày nàng đều đọc sách, còn hiện tại được thay bằng việc ăn uống điều dưỡng, chưa đến mấy ngày mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hào hơn rất nhiều.

Người ta đều nói từ việc ăn uống có thể điều dưỡng thân thể, người khác thì không biết thế nào nhưng Hòa Linh thì có hiệu quả thật rõ rệt.

“Cô cô trở về thì trở về, nương không quan tâm đến bà ấy là được, cũng chẳng phải sống với nhau cả đời!”. Hòa Linh cũng không muốn tiếp tục nhắc đến chuyện này. Nhưng thật ra, bản thân Hòa Linh cực kỳ có hứng thú đối với vị biểu tỷ kia của mình. Đời trước nàng bị người ta hối hôn một lòng muốn chết, chỉ có biểu tỷ đánh nàng một bạt tai, để bản thân có thể bình tĩnh lại. Cho nên biểu tỷ tuy rằng ương ngạnh, nhưng vẫn là người tốt. Không tốt ở đây chỉ có vị biểu ca kia mà thôi.

Dáng vẻ và cả lơ phất phơ thì thôi đi, còn tự tìm đường chết. Kỳ thật ngoài cô cô ra cũng không có ai biết, nhi tử ngỗ nghịch kia hoàn toàn không phải là do bà sinh ra. Cũng vì cái người gọi là biểu ca này nên biểu tỷ phải chịu biết bao đau khổ, gặp rất nhiều tai ương, cuối cùng chết cực thảm thiết. Đời này, thứ mà Hòa Linh muốn cứu vẫn chỉ có cái chết của biểu tỷ. Tiếc người kia về Tây Thiên trước một bước!

Kiếp trước Hòa Linh cũng từng báo thù cho biểu tỷ, làm cho hắn ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong, nhưng vậy thì thế nào chứ, người đã chết là hết. Còn vị cô cô kia nữa, vì một đường tử mà lại đi chà đạp nữ nhi thân sinh của chính mình nàng nhất định sẽ không lưu tình.

Tuy nhiên, tất cả kế hoạch cần phải chuẩn bị kỹ càng, nếu tùy tiện nhắm vào cô cô và vị biểu ca kia, thì đừng nói là biểu tỷ, mà ngay cả Tổ phụ lẫn Tổ mẫu, sợ là cũng sẽ không tha cho nàng. Bản thân vẫn chưa đủ lòng đủ cánh cho nên, phải hết sức cẩn thận.

Hòa Linh bụng chén nhỏ xuống, tuy rằng mỗi ngày đều bổ sung dinh dưỡng, nhưng kỳ thật nàng cũng ăn không nhiều lắm, chỉ chia làm nhiều bữa mà thôi.

“Mẫu thân, mấy ngày nữa cô cô bọn họ về đến nơi?”, Hòa Linh hỏi. Kiếp trước bởi vì trên đường gặp chút phiền toái mà trước lễ mừng thọ một ngày bọn họ mới đến, lần này không thể biết có gì khác trước hay không.

Lan thị trừng mắt đáp: “Nghe nói phải mấy ngày nữa, Cô cô của ngươi còn nói, bản thân rất ít khi xuất môn, nên mượn cơ hội này mà thăm thú chung quanh một phen!”. Trầm mặc một lát, bà mới nói tiếp: “Không được, ta phải sang chỗ Đại bá mẫu hỏi thăm xem thế nào!”.

Tuy bình thường vẫn hay đối địch, churong mắt nhau, nhưng lần này Cô nãi nãi sắp về nhà, bọn họ cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, bằng không lại bị ghen ghét chết mất.

Hòa Linh liếc mắt nhìn Lan thị, thấy bà đang tức giận dưng dưng, liền tốt bụng nói: “Kỳ thật, cho dù nương có cẩn thận chặt chẽ đến đâu, nếu đã khiến cho vị ấy thấy tức mắt thì cũng vẫn sẽ cạnh khóe bới móc ra thôi!”. Tam dừng một chút, Hòa Linh liền nở nụ cười, nói tiếp: “Còn không bằng, bà ấy càng không muốn thấy cái gì, nương càng trưng ra cái đó! Đây mới chính là biện pháp chọc giận đối phương tốt nhất!”.

Lan thị vừa nghe, liền thấy rất có đạo lý, hứng thú tiếp tục hỏi: “Linh nhi, con nói xem, còn có cái gì nữa để vị kìa chán ghét nữa không!”.

Hòa Linh nắm khăn, ngay thò lên tiếng: “Con cũng không phải là Cô cô, nên tất nhiên sẽ không biết bà ấy chán ghét cái gì. Có điều, làm người ấy mà,

bản thân mình ghét cái gì thì có lẽ đối phương cũng sẽ như thế!”. Hòa Linh nói đến đây liền không chịu mở lời nữa. Lan thị vừa nghe, càng cảm thấy quá đúng, bà vỗ vỗ quần áo đứng dậy: “Đi, ta phải đến chỗ Bá mẫu nghe trò chuyện tán gẫu một lát, con nghỉ ngơi đi!”.

Hòa Linh dạ một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Lan thị rồi đi, cho dù không thể động đến vị Cô cô kia, nhưng nàng vẫn có cách khiến cho bà ta khó chịu, cứ đợi mà xem.

Suy nghĩ hàng ngày của Hòa Linh: Làm cho người khác không thoải mái, khiến cho người khác không vui, cãi nhau với người khác,...

“Tiểu thư, Biểu thiếu gia kia mất thì híp, lại bắt cần đòi chẳng kiêng kị ai, vừa nhìn đã thấy chán ghét!”. Xảo Nguyệt bĩu môi nói, ngay cả đại thẩm ở phòng bếp, mà còn bị ngài ấy sờ mông, hư hỏng như vậy, vĩnh viễn không xuất hiện mới là tốt nhất!

Xảo Âm cũng có chút lo lắng, chần chờ hỏi: “Tiểu thư, người có cần tìm một hộ vệ hay không, người đẹp như vậy lại là thiếu nữ tử, chỉ sợ Biểu thiếu gia xấu xa kia lại đánh chủ ý không tốt thì phải làm sao bây giờ? Hắn ta cũng chẳng để ý người có còn là tiểu cô nương hay không đâu!”.

Hòa Linh lắc đầu, đáp: “Không cần. Chúng ta không cần phải làm quá mức rõ ràng!”. Hơn nữa, nàng đã có kế sách để đối phó Lý Hiền.

So với Lý Hiền, càng làm cho Hòa Linh chú ý hơn chính là tên hắc y nhân chết tiệt chẳng hề biết xấu hổ xông thẳng vào khuê phòng của nàng kia, từ đó cũng cho thấy, công tác phòng vệ ở phủ Tướng quân quá kém. Nếu như hộ vệ nghiêm mật, thì người này sao có thể thông dong ra vào những hai lần, điều này rất không hợp với lễ thường.

Hơn nữa, hắn ta còn nói, mình có muốn chung tay khiến cho Sở gia sụp đổ hay không! Chung tay! Sụp đổ! Sở gia! ba từ này khi đặt cạnh nhau, khiến cho Hòa Linh cảm thấy, Sở gia đã rước phải phiền toái lớn rồi!

Hắc y nhân kia, rốt cuộc là ai?

.....

“Biểu ca đã nhiều ngày không xuất môn rồi!”, mỗi ngày Cao Chí Tân đều đến phủ Túc Thành hầu một lần, nói chuyện chọc cười, thuận tiện, báo cáo chính sự.

Lục Hàn đang tu bổ hoa cỏ, nghe thấy tiếng Cao Chí Tân, cũng không hề đáp lại, nhưng khi xuống tay lại không chút lưu tình, trực tiếp cắt đứt một cành hoa.

Nếu là người ngoài tất nhiên nhìn không ra Lục Hàn có gì không đúng, nhưng Cao Chí Tân lại không phải là người ngoài, từ nhỏ đã lớn lên cạnh Lục Hàn, quan hệ vô cùng tốt, lập tức cười hỏi: “Gần đây, trong kinh đang âm thầm truyền ra vài lời đồn rất thú vị!”.

Lục Hàn vẫn không hề ngẩng đầu, hết sức chuyên chú làm việc của mình. Nam tử như ngọc chuyên chú như thế nếu nữ tử nào nhìn thấy, e rằng sẽ ghen tị với hoa cỏ trên tay hắn mất.

Cao Chí Tân cười ha ha: “Huynh không quan tâm thật sao, tin đồn này có liên quan đến huynh và Ngũ tiểu thư Sở gia đấy?”

Lục Hàn hơi khựng lại, sau đó nghĩ đến đáng về trở mặt của tiểu nữ hải nào đó mấy ngày trước, liền tiếp tục động tác.

“Là thế này, trên phố người ta đồn rằng, Ngũ tiểu thư Sở gia cực kỳ ngưỡng mộ huynh đấy! Huynh không thấy hiếu kỳ chút nào sao?”

Lục Hàn rút cuộc cũng thả kéo trong tay xuống, mỉm cười nhìn về phía Cao Chí Tân, chậm rãi đáp: “Ta còn chưa bụng đói ăn quà đến mức ngáp ngáp một tiểu nữ hài!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cho dù Lục Hàn tin tưởng thánh sắc có tuyệt rồi, cũng không bao giờ tin Sở Hòa Linh ngưỡng mộ mình. Kỳ thật, hắn rất khó tưởng tượng Sở Hòa Linh sẽ ngưỡng mộ một ai đó, đặc biệt lại là một nam nhân! Mặc dù chỉ gặp quá vài lần, nhưng Lục Hàn tin tưởng trực giác vào của mình. Rất kỳ quái, nhưng cũng rất chắc chắn.

“Biểu ca, huynh phát biểu mấy câu đi xem nào, được người ta ngưỡng mộ như thế chẳng lẽ không cao hứng tí nào sao? Sao về mặt huynh lại không thay đổi chút nào thế. Hơn nữa tiểu thư Sở gia rất đẹp, được một mỹ nhân ngưỡng mộ, giá trị lại cao thêm một bậc rồi!”. Cao Chí Tân trêu chọc, được người khác ngưỡng mộ thì còn đỡ nhưng đôi lại là nữ hài tử kia, hắn ta vẫn luôn cảm thấy có điểm kỳ lạ!

Tuy thế nhưng Cao Chí Tân vẫn không ngừng trêu chọc Lục Hàn, kể cả khi sắc mặt của người bên cạnh không có chút biến hóa nào cả. Trầm ngâm một lát, người nào đó liền cất lời: “Đi, theo ta ra ngoài một chút.....”

Cao Chí Tân: “Hả?”

Lục Hàn thong thả đi ra cửa, Cao Chí Tân ngờ ngạc đứng lên, lập tức nói: “Ai đợi đệ với, huynh đi đâu vậy!”

“Thời tiết rất tốt, nên đi dạo chung quanh!”

Lục! Hàn! Muốn! Đi! Dạo! Chung! Quanh!

Biểu hiện này của Lục Hàn đã thành công khiến cho người nào đó mắt chữ A mồm chữ O, nhưng dù là như thế, hắn ta vẫn bước nhanh đuổi theo.....

Lục Hàn quả nhiên đi dạo phố thật, dù sao, nam nhân đi đến cửa hàng trang sức thường không nhiều lắm. Hắn cũng không phải lần đầu tiên đến nơi như thế này, mà ngược lại, vô cùng thông thuộc mọi cửa hàng bán trang sức trong kinh, mọi người ở đây cũng tập mãi thành quen. Trường công chúa Vinh Hoa tuy xuất thân phú quý, nhưng lại cực kỳ thích những món nữ trang tinh xảo, điểm ấy mọi người đều biết, mà thân là nhi tử độc nhất của bà, Lục Hàn vô cùng có hiếu tâm. Bình thường trong kinh cứ có món đồ gì đó khác biệt hắn liền tìm mua trước tiên để tặng cho mẫu thân của mình.

Lục Hàn vừa đến, chuông quây đã vội vàng ra đón.

Các kiểu trang sức mới lạ cũng không phải không có, nhưng lại chẳng có thứ gì quá trân quý, Lục Hàn trầm ngâm một lát, rồi nói: “Ồ tiệm các nguoi, có bán trang sức gắn lục lạc không?”

Chuông quây sững sốt một lúc, mới trả lời: “Không biết Lục công tử muốn kiểu như thế nào? Đồ trang sức rất ít cái có gắn chuông trên đó. Tuy nhiên trong cửa tiệm hiện tại cũng có mấy loại, ta sẽ mang hết lên cho ngài xem!”

Lục Hàn nghĩ đến tiểu cô nương “Áo choàng đỏ” nào đó một khắc trước còn cười cười nói nói, một khắc sau đã trở mặt vô tình, liền đáp: “Còn lắc chân nào có gắn những cái chuông nhỏ không?”

Chuông quây: “..... Còn..... Thực sự còn một cái!”. Nếu như Lục công tử không nói, ông ta thậm chí sẽ không lấy ra, đeo lắc chân lại còn gắn chuông, mỗi lần bước đi cứ đinh đing đang đang thật sự không tiện chút nào. Kiểu trang sức này, được truyền từ nước khác tới, rất ít có tiểu thư bản xứ nào muốn mua. Nếu bán ra, đại để cũng là vì..... Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ,..... phu thê....Khụ khụ khụ! Muốn tăng thêm hứng thú!

Chuông quây liếc mắt nhìn Lục công tử một cái, không biết lần này ngài ấy nghĩ gì mà muốn mua một vật như vậy, có điều chẳng ai không thích bán được hàng cả, đặc biệt là kiểu lắc chân kén người mua này, tiêu thụ được cái nào tốt cái đó.

Chuông quây rất nhanh đi ra, ngoài cái lắc chân có gắn chuông ra còn mang thêm vào kiểu dáng khác, Lục Hàn vừa nhìn lập tức liền bị cái vòng kia thu hút, xích chân bằng vàng ròng, xung quanh đính những chiếc chuông nho nhỏ, vừa động liền phát ra âm thanh đing đing vô cùng vui tai.

Vừa ngắm vừa không kìm được nở nụ cười.

Chuông quây rất ít khi thấy vị Lục công tử này mỉm cười, tự nhiên lại thấy có chút không thích ứng nổi.

“Chính là nó!”, Lục Hàn cầm lên rung rung vài cái, mặt lại càng thêm xán lạn.

Cao Chí Tân ở một bên trở mắt nhìn, thắc mắc hỏi: “Biểu ca, huynh mua cái này làm gì? Có dùng làm gì đâu nhi! Kiểu dáng này Cô mẫu cũng chẳng thích đâu!”

Chuông quây đang gói gém lắc chân vô cùng cẩn thận, chợt nghe Lục Hàn thân nhiên đáp: “Ta cảm thấy, chỉ có con mèo nhỏ mới hợp đeo cái này, lại càng tăng thêm sức mạnh.”

Cao Chí Tân vô đầu: “Mèo gì chứ? Trong phủ huynh làm gì có nuôi mèo!”

Chuông quây cúi đầu không nói, cái này rõ ràng là đưa cho cô nương nhà người ta, mèo..... mà dùng lắc chân lớn như vậy? Cao công tử vẫn ngây thơ hết mức.

Đưa hộp vòng cho Lục công tử, chuông quây lại tiếp tục phun một đồng lời hay ý đẹp, Lục Hàn nhướng mày từ chối cho ý kiến, đứng dậy xuất môn.

Trời chiều chạng vạng, gió lạnh phát phơ, Lục Hàn ngược lên nhìn mây đen vần vũ trên cao, nói với Cao Chí Tân: “Đột nhiên lại kéo mây đen, có lẽ sắp mưa rồi. Đi nhanh đi!”

Cao Chí Tân liền lên tiếng đáp ứng.

Vừa xuất môn, liền nhìn thấy một đám xe ngựa vội vàng đi ngang qua, Lục Hàn tự tiểu phi tiểu nhếch miệng hỏi: “Đây là.....?”

Cao Chí Tân vừa nhìn sang, cũng không biết là nhà nào, người trong kinh, chẳng có ai ăn mặc như vậy, chẳng phải người ta vẫn bảo không đến kinh thành không biết quan nhỏ, vì ở đây quan lớn đặc biệt nhiều, người có thân phận có bối cảnh lại càng nhiều, nếu ra cửa mà không biết nhìn sắc mặt, chẳng may đắc tội với ai đó bản thân chết như thế nào còn không biết, hơn thế nữa còn liên lụy đến cả nhà.

Bởi vậy này trong kinh thật đã lâu chưa gặp cảnh tượng huênh hoang đến vậy.

Cao Chí Tân tiến lên nói thẳm hai câu, rất nhanh sau đó liền trở về, hần ta bữu môi nói: “Đây là Lý phu nhân, Cô nãi nãi Sở gia, nữ nhi độc nhất của Sở tướng quân. Hần là trở về mừng đại thọ Sở tướng quân!”

Lục Hàn nhướng mày.

“Người Sở gia, ai nấy tính tình thật đều kỳ quái, huynh xem, chẳng lẽ trưởng bối nhà bọn họ không biết nói cho vị Lý phu nhân kia, về đến kinh thành phải cụp đuôi làm người sao! Chỉ một nữ nhi tướng quân nhỏ, đã được gả ra ngoài mà lại dám nghênh ngang bừa bãi, thật sự là quá ngu xuẩn!”

“Được rồi, mặc kệ chuyện của họ, đi thôi!”, Lục Hàn để hộp lắc chân vào trong lòng, rời đi.....

Người mà hần vừa gặp, quả đúng là Cô nãi nãi Lý phu nhân, vừa đến cổng lớn Sở phủ thì đúng lúc trời mưa to, bà ta không vui, vừa xuống xe ngựa, đã cất giọng mắng người: “Các người phải cẩn thận với mấy món đồ quý này đây, nếu như làm hỏng, ta nhất định sẽ không tha!”.

Thêm vào đó lại chẳng nhìn thấy ai ra đón mình, lại càng thêm bất mãn: “Nhanh đi thông truyền, nói Cô nãi nãi ta đã trở lại, bảo tất cả bọn họ mau ra tiếp. Thật là, không có chút kiến thức, quy củ gì cả, ta trở về, lý ra phải tới đây nghênh đón, hiện tại thì hay rồi, một mống cũng chẳng có. Ta thật sự quá xui xẻo mà, đã thế còn gặp phải thời tiết như vậy, xui thế không biết! Các người cũng cậy, hết thấy đều vô dụng, nếu không phải trên đường chậm chạp rề rề, thì sao có thể gặp phải mưa to như thế, quần áo của ta cùng bị nước mưa làm hỏng rồi, có biết đồ này đắt cỡ nào không? Có biết không?”. Lý phu nhân, cũng chính là Sở thị không ngừng kêu to, như chỉ sợ người khác nghe không nghe thấy được.

Mà lúc này một đôi huynh muội cũng đang chậm rãi xuống xe ngựa.....

Lý Hiển tiến đến bên cạnh Sở thị, đổ dầu vào lửa: “Con thấy cứu cứu không hề chào đón chúng ta trở về rồi, nếu như hoan nghênh, sao lại không chờ ở cổng lớn chứ?”

“Cũng không hẳn vậy, ta đã nói, cưới thì liền quên ngay thân muội muội mà, con xem đây, sao mệnh ta lại khổ như vậy.....”

Mẫu tử hai người kẻ xướng người hoạ, nói cho sướng miệng, ngay cả đám nha hoàn bà tử nghe xong, cũng âm thầm mắng một tiếng không có kiến thức. Bất ca ca của mình chờ ở cổng lớn, không đợi chính là không có quy củ, đúng là cũng chỉ có Cô nãi nãi nhà bọn họ mới có thể nói xuất khẩu thành chương. Cũng không nhìn lại xem bản thân mình là ai chứ.

“Tiểu muội!”, mấy chị em dâu còn chưa đợi đến cửa đã nghe người nào đó phát bệnh tâm thần chửi bậy, trong lòng buồn bực không thôi, tuy thế vẫn phải cố gắng trung ra vẻ mặt tươi cười như không có chuyện gì: “Muội đã về rồi! Bọn ta nhớ muội muốn chết!”

Mấy người họ hiếm khi cùng chung một kẻ địch như vậy! Từ đó cũng có thể thấy được, vị cô nãi nãi khiến người ta phiền chán cỡ nào!

“Sao chỉ có mấy tẩu ra đây, các ca ca của ta đâu!”, Sở thị không vui, nhìn một vòng lại không thấy có chất nữ nào xuất hiện, lại càng thêm cáu gắt.

Đại phu nhân dẫn đầu, mỉm cười nói: “Cứ nghĩ ngày mai muội mới đến, nên hôm nay bọn họ đều đi ra ngoài lo công vụ hết rồi, muội cũng biết đấy, nam nhân sao có thể so với nữ nhân chúng ta được, công sự quần thân. Có điều phụ thân mẫu thân biết tin muội về, nên đang chờ ở chính phòng đây. Đi mau thôi!”

Tuy Sở thị không vui cho lắm nhưng cũng không phát tác nữa, vừa trở về, bà ta còn chưa gặp được phụ mẫu của mình đâu! Nghĩ đến đây liền nhấc váy bước nhanh về hướng nhà chính: “Hiển nhi, Mộng nhi, mau nhanh lên!”.

Người làm mẹ nào mà chẳng thương yêu nữ nhi, Lão phu nhân vừa nghe nói Sở thị đến, liền sốt sắng không thôi, Sở thị vừa vén rèm lên, bà đã đỏ bừng hốc mắt, than: “Châu nhi của ta!”.

Sở thị có khuê danh Như Châu, nghĩa cũng như tên như châu như bảo. Có thể thấy được, bà ta được phụ mẫu yêu thương ra sao.

Mẫu tử ôm nhau khóc lóc một thời một hồi.

.....

Nghe nói nhà chính vô cùng náo nhiệt, Hòa Linh cũng chẳng hề sốt ruột, bảo Xảo Nguyệt hầu hạ mình tắm rửa thay quần áo. Xảo Nguyệt lập tức nhắc nhở: “Cố lẽ lát nữa phu nhân sẽ sai người lại đây mời người qua đó!”.

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu: “Thân thể ta không tốt, không thể tùy tiện quấy rầy. Bọn họ sai người đến, người cứ đáp qua loa là được, trời mưa to thế này ta cũng không có tâm tình sang bên kia, bản hết cả y phục!”.

Xảo Nguyệt vâng một tiếng, hầu hạ Hòa Linh tắm rửa, mùi hoa hồng nhàn nhạt lan tỏa khắp phòng, Hòa Linh vắt tóc cho hết nước, sau khi bảo đường xong xuôi liền phát tay nói: “Đi xuống đi, nếu như có người tới, thì cứ nói ta đang nghỉ ngơi!”.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, liền có một ma ma bên viện Lão phu nhân tới tìm người, Xảo Âm Xảo Nguyệt canh giữ ở cửa, giải thích một phen, khiến người nọ phải lắc đầu rời đi.

Biết được tiểu thư còn chưa ngủ, Xảo Âm ở ngoài rèm gọi: “Tiểu thư.”

Hòa Linh “Ừm?” một tiếng, ý bảo nàng ta cứ nói, vì thế Xảo Âm liền tiếp tục: “Ma ma nói, ngài mà không qua, Lão phu nhân nhất định sẽ tức giận.”

Hòa Linh thả ống tay áo xuống, cười lạnh một tiếng, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Có thích ta hay không thì có quan hệ gì, cái nhà này vẫn chưa tới lượt bà ta làm chủ đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Quy Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đến tận ngày hôm sau Hòa Linh mới gặp mặt bà cô Sở thị cùng với hai huynh muội Lý Hiền, Lý Mộng. Tên tiểu nhân Lý Hiền kia vừa thấy Hòa Linh, hai mắt liền sáng bừng, thâm cảm khái, sao Sở gia lại sản sinh ra toàn những cô nương như hoa như ngọc thế này. Nhìn vẻ mặt thâm tà của hắn ta, Hòa Linh chán ghét bái kiến cô cô.

Thấy Hòa Linh phúc thân, Sở thị ngoài cười nhưng trong không cười, mỉa mai: “Nghe nói cháu đang bị bệnh!”, hỏi thế nhưng lại không hề gọi đứng lên, cố ý để nàng thình an lâu một chút. Nhưng Sở thị hoàn toàn không ngờ, chưa kịp gây khó dễ thì Hòa Linh vừa thình an xong đã đứng thẳng dậy.

Đã thế nàng còn nghiêm túc đáp: “Cô cô đúng là không quan tâm đến cháu gái gì cả, chất nữ không phải bị bệnh, mà là bị người ta hạ độc!”

Sở thị tức giận mắng: “Ta đã cho cháu đứng lên chưa mà đã tự ý đứng dậy! Đã thế lại còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, chẳng có chút quy củ nào cả, ta là Cô cô của cháu đấy!”

Mấy tiểu thư của các phòng khác tới hôm qua đã sang thình an, tất nhiên sẽ không bị đối đãi như vậy, ai nấy đều âm thầm cảm thấy may mắn, xen lẫn vui sướng khi người gặp họa. Tới hôm qua Hòa Linh không tới, nay lại đến thình an cuối cùng, ngay cả Lão phu nhân từ trên mặt lẫn trong mắt đều cực kỳ bất mãn, có thể thấy được sẽ không có người nào đứng ra nói giúp nàng. Nhưng thế thì có sao, nàng cũng không để ý việc bản thân trở thành bia ngắm, làm bia ngắm, cũng có cái tốt của nó, bọn họ đã quen hành xử cẩn thận chặt chẽ quán nên sẽ không hiểu được đâu.

“Cô cô đang nói gì vậy! Người bảo cháu không có quy củ, vậy xin cô cô chỉ rõ một hai như thế nào là không có quy củ, là do vừa rồi cháu trực tiếp đứng dậy sao? Vậy chẳng lẽ, cô cô lại muốn mạng của cháu? Cháu gái trúng độc, thân thể suy nhược, trong tình huống như vậy, nếu như bệnh càng thêm nặng thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến đại lễ mừng thọ của Tô phụ ngày mai sao. Đến lúc ấy là người bất hiếu, hay là cháu bất hiếu đây!”. Hòa Linh lập tức chuyển đề tài sang hướng có lợi cho mình nhất.

Lời này lập tức làm cho Sở thị ghen hờn, tuy nhiên vẫn còn không cam lòng yếu thế: “Cho dù người chết, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến lễ mừng thọ hết!”

Còn Hòa Linh đột nhiên lệ rơi như mưa.

“Như Châu!”, Lão phu nhân hung hăng trừng nữ nhi, lời này sao có thể thốt ra miệng, nếu như truyền đi..... Thanh danh của nữ tử quan trọng nhường nào, Lão phu nhân chắc hẳn phải rõ ràng, hơn nữa bà còn biết, Lý gia vẫn luôn muốn vì xin một danh hiệu trinh tiết cho nữ nhi nhà mình, nếu như thanh danh quá kém, thì có cầu cũng chẳng được. Tuy rằng tên quý đoàn mệnh kia đã chết, nhưng rốt cuộc vẫn là người Lý gia, Lý Hiền và Lý Mộng, chung quy cũng mang họ Lý.

“Như Châu, con đang nói gì đấy, cho dù Hòa Linh là tiểu bối con cũng không thể phát ngôn như thế được. Nương hiếu ý của con, nhưng con.....”

“Tổ mẫu, cháu gái biết cô cô không thích cháu!”. Hòa Linh cắt đứt lời Lão phu nhân định nói, còn lâu nàng mới để cho bà vấn hỏi đại cục, lại càng không để bà đổ hết sai lầm lên người mình, vì thế liền tiếp tục lên tiếng: “Hôm qua thân thể cháu không khỏe lại vừa mới uống thuốc xong mới không thể đứng lên thình an, nếu như cô cô vì chuyện này mà ghét bỏ, hận không thể khiến cho cháu chết đi thì Hòa Linh sẽ thuận theo tâm ý của người. Cô cô hy vọng cháu chết như thế nào? Nhảy xuống hồ làm quỷ nước có được không?”

Nói xong, Hòa Linh liền xông thẳng ra ngoài.

Mọi người không kịp phản ứng lại, đến lúc tỉnh ra thì Hòa Linh đã không còn trong phòng. Lão phu nhân lập tức hô to: “Mau kéo con bé về đây. Sao lại có tính khí như thế chứ!”

Lý Hiền dù sao cũng là nam tử, nên hành động nhanh nhất, chờ hắn ta đuổi theo ra, Hòa Linh đã chạy tới bên mép hồ nhỏ trong viện: “Biểu muội!”

Hòa Linh đứng ở bên hồ nước, mái tóc dài phấp phới trong gió xuân, mắt vẫn còn vương lệ: “Cô cô hận không để cho ta chết đi, vậy thì ta sẽ làm theo ý nguyện của các người!”

Hòa Linh xoay người muốn nhảy xuống, Lý Hiền vội cầm lấy tay nàng, đột nhiên lại thấy người nào đó cười nói: “Lý Hiền, người quá ngu xuẩn!”

Lý Hiền không kịp phản ứng, Hòa Linh đã tiến lên phía trước một chút, tiếp theo lại ngửa ra sau, đồng thời thê lương hét lên: “Biểu ca đừng có giết ta!”

Lý Hiền kinh ngạc buông tay, đúng lúc này có một đám người đuổi tới chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai.

Ngay trong lúc mọi người đều nghĩ Hòa Linh sẽ rơi vào trong nước thì một nam tử mạnh mẽ nhanh chóng xẹt qua mặt nước, giữ lấy Hòa Linh, mạo hiểm kéo nàng lên bờ. Hòa Linh xụi lơ trên đất, lạnh run người.

“Tiểu thư, tiểu thư.....”, Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều xông tới gọi.

Lan thị vẫn đang chìm trong trạng thái bối rối, lúc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nữ nhi, mới chợt ngộ ra nữ nhi nhà mình thiếu chút nữa bị người ta hại chết, liền “A” một tiếng liền chạy đến bên cạnh.

“Linh nhi à, khuê nữ của ta! Con hù chết mẫu thân rồi, con điên rồi sao? Nha đầu ngốc này, sao lại có thể dại dột như thế chứ!”, Lan thị khóc lóc tuôn ra một tràng.

Hòa Linh vẫn không ngừng thút thít, lớn tiếng trả lời: “Con đâu có muốn chết, lúc chạy đến đây con đã hối hận rồi, nhưng biểu ca, huynh ấy nói muốn lấy con, nếu không đáp ứng thì sẽ đẩy con xuống hồ đi gặp diêm vương, đều là do biểu ca hết, hơn nữa còn nói nạp hết mấy cô nương chúng ta về nhà,.....” Hòa Linh vừa nói vừa chỉ tay về phía Lý Hiền, khiến hắn ta nhất thời kinh ngạc không thôi, nhưng rất nhanh đã hỗn hển phản bác: “Ta không có, ta vốn chưa nói gì cả!”.

Trên đường đến đây quả thật hắn ta đã thương lượng với mẫu thân về chuyện lấy một trong số các biểu muội Sở gia về làm thiếp, nhưng chưa từng nhắc tới biểu muội Hòa Linh này, hiện tại rõ ràng là nàng đang đổ oan cho hắn ta.

“Nha đầu ác độc chết tiệt kia, ta đã hảo tâm cứu ngươi, ngươi lại còn đổ oan cho ta.....”

Hòa Linh mất ngăn lệ lên án: “Vừa rồi huynh đẩy ta, mọi người đều nhìn thấy, vì ta không đáp ứng, nói huynh là người xấu nên huynh liền ra tay!”

Dáng vẻ diêm dâm đáng yêu kia hoàn toàn khiến cho người ta không thể nào hoài nghi, ai nấy đều nghi ngờ nhìn về phía biểu thiếu gia, thậm chí ngay cả Sở thị cũng thế, bà ta cũng quá hiểu nhi tử nhà mình, bởi vậy trong trường hợp này liền phản xạ có điều kiện mà tin theo lời Hòa Linh nói.

“Được rồi, chuyện đã như vậy, cũng không phải một hai câu là có thể nói rõ. Linh nhi đừng sợ, mọi việc còn có Tổ phụ, Tổ mẫu, còn có chúng ta ra mặt, sẽ không để cho con vô duyên vô cớ chịu ủy khuất, tất nhiên, cũng sẽ không oan uổng Hiền nhi. Về phòng trước đã. Có nữa, người kia là ai vậy!”.

Đại phu nhân chỉ về phía nam tử vừa cứu người hỏi, người nọ lại không hề nói lời nào, đúng lúc này Thôi tổng quản liền thở dốc chạy tới đáp: “Khởi bẩm phu nhân, đây là khuyển nhi Thôi Ngọc.”

Đại phu nhân: “Cái gì?”. Bà ta kinh ngạc không thôi, ai mà không biết, Thôi tổng quản chưa từng thành thân, hiện tại từ đâu đào ra một người con trai? Chẳng lẽ, lần này ông ta xuất môn, là vì việc này?

Thôi tổng quản bình tĩnh trả lời: “Nô tài đã bẩm báo việc này cho Lão gia.”

Sở tướng quân đã biết, thì những người khác cũng không có quyền lợi nhiều lời.

“Lão gia đã đồng ý để Ngọc nhi ở lại làm thị vệ trong phủ. Phụ tử nô tài sáng sớm đã ra roi thúc ngựa chạy về phủ, cũng đã thỉnh an Lão gia. Sau khi ngài trở về sẽ công bố việc này!”. Thôi tổng quản chậm rãi giải thích.

Lan thị xen vào: “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ, nếu như không phải Thôi Ngọc đột nhiên xuất hiện, e là con đã mất mạng rồi. Nha đầu ngốc này, cho dù có muốn hờn nháo, thì cũng không thể lấy cứng đối cứng được!”

“Ta không có!” Lý Hiền tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Hòa Linh, muốn giết chết tiểu yêu nữ này.

Lan thị tức giận xoay người: “Ngươi không có, ngươi không có, ngươi cứ luôn miệng nói mình chẳng làm gì cả, có hay không, tất cả mọi người đều có thể thấy được, chẳng lẽ bị mù chắc? Chúng ta đối đãi với ngươi tốt như thế, nhưng ngươi thì hay rồi, vừa muốn lấy nữ nhi của ta, vừa giờ trò hăm hại sau lưng, đã thế còn muốn giày xéo những chất nữ khác, ngươi có liêm xỉ hay không vậy?”.

Lan thị hiếm có khi nào kiên cường thế này, có lẽ là vì đang vô cùng oán giận. Thêm vào đó, hiện tại ván đã đóng thuyền, nhìn thái độ của mọi người, sao có thể không tận dụng cơ hội cao giọng một phen. Bù lại những ngày trước, khi cô nãi nãi này còn chưa thành thân, không ít lần sỉ nhục chàm chọc bọn họ.

“Lan thị, ngươi tưởng mình là ai mà dám mắng nhi tử của ta. Để rồi xem, ta sẽ nói với Tam ca hưu ngươi. Một nữ nhi nhà thương hộ, ý vào việc phụ thân ngươi đã cứu phụ thân của ta mà thôi, mà còn đòi hiệp ân cầu báo, đúng là không cần thể diện nữa mà!”. Sở thị cay độc mắng.

Hòa Linh đứng lên, đi đến bên cạnh Sở thị, ngược đôi mắt ngập nước nhìn bà ta nói: “Cô cô, sao người có thể nói mẫu thân cháu như vậy. Chẳng lẽ, ngoại tổ phụ của cháu cứu người cũng là sai sao? Cô cô, không lẽ, biểu ca làm như vậy là đúng?”. Hòa Linh túm lấy tay Sở thị, bà ta vừa muốn phản bác, thì nàng đã ghé sát vào, tuy giọng nói vẫn còn khàn khàn vì vừa khóc nhưng lại ẩn chứa đầy hàn băng: “Lý Hiền không phải là nhi tử thân sinh của cô cô đúng chứ!”.

Gần từng tiếng, đánh thẳng vào điểm yếu của Sở thị, vừa định lên tiếng lại chạm phải ánh mắt đầy ác ý của Hòa Linh, cả người bà ta như đang rơi vào hầm băng, lạnh đến phát run: “Ngươi.....”

Trong nháy mắt Hòa Linh lại khôi phục lại dáng vẻ điềm đạm đáng yêu thường ngày, khẽ nói tiếp: “Cô cô, những lời vừa rồi chỉ là nhất thời nóng nảy thôi đúng không? Người sai là biểu ca cho nên cô cô sẽ trừng phạt huynh ấy chứ?”

Sở thị lập tức yên tĩnh lại, mọi người ai cũng đều nghĩ người nọ sẽ phản bác, sẽ lập tức giương nanh múa vuốt mắng to, ấy thế mà lại hoàn toàn ngược lại.

Tay người nào đó lập tức lại bị Hòa Linh bóp càng chặt thêm: “Cô cô!”

Hiện tại Sở thị nhìn Hòa Linh, chẳng khác nào như đang nhìn thấy quỷ, khó có thể bình tĩnh nổi, nụ cười kia vừa dừ tụt lại đáng sợ gấp vạn lần.

“Đúng..... đúng là biểu ca cháu đã sai, ta sẽ dạy dỗ lại hần!”

Ai nấy có mặt tại hiện trường lập tức ngây người, ngay cả Lý Hiển cũng quên cả phản bác, đợi đến khi hiểu ra, liền hùng hổ hét lên: “Nurong, con bị nha đầu chết tiệt kia đồ oan, tuổi nhỏ vậy mà tâm địa thật ác độc, muội ấy.....”

“Chát!”, Lý Hiển chưa nói xong, Sở thị rất nhanh đã bước tới quăng một cái tát lên mặt hần: “Câm miệng, người sai là con, mau giải thích với biểu muội!”.

Mọi người:“.....”

Gió đột nhiên đổi chiều, ai cũng không thể ngờ được.

Chỉ có Hòa Linh cảm kích lên tiếng: “Cháu biết mà, tuy cô cô nói năng chua ngoa nhưng tâm lại mềm như đậu hũ, cháu biết cô cô sáng suốt nhất mà. Cháu biết.....” Kịch động không nói nên lời.

Sở thị không hề liếc sang Hòa Linh, chỉ nhìn chăm chăm Lý Hiển: “Mau giải thích với biểu muội của con đi!”

Lý Hiển tuy ương ngạnh, nhưng vẫn rất nghe lời Sở thị, thấy mẩu thân mình kiên quyết như thế, rốt cuộc cũng mở miệng: “Thực xin lỗi biểu muội.”

Hòa Linh lui về phía sau từng bước, túm lấy ống tay áo Lan thị, tỏ vẻ “Ta rất sợ” trước mặt mọi người.

“Biểu muội, ta.....”

“A.....” Hòa Linh như sợ hần sẽ tiếp tục tới gần mình liền hét lên một tiếng..... hôn mê bất tỉnh!

Cục diện nhất thời, càng thêm rối loạn!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sự kiện ồn ào kia liền chấm dứt khi Hòa Linh đột ngột ngất đi, kỳ thật cũng không phải không muốn gây thị phi chẳng qua ngày mai chính là sinh thần của Sở lão tướng quân cho nên không có người nào dám gây chuyện cả. Trừ Hòa Linh ra, thì hết thấy mọi người vẫn đều cẩn thận kiêng dè, hơn nữa, hiện tại Sở thị mặc danh kỳ diệu đã nhận hết tội danh lên người nhà mình, tuy rằng ai nấy đều cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn phải thừa nhận sự thật.

Tuy thế, nhưng hầu hết những người đó đều cực kỳ thắc mắc thái độ của Sở thị khi ấy, không hiểu vì sao bà ta lại bất chợt quay ngoắt lại như thế.

Không có một ai giải thích nổi điều này, duy chỉ có Hòa Linh lúc này đang phơi phới nằm ở trên giường ăn trái cây. Tất nhiên nàng tin chắc bản thân sẽ không rơi vào trong nước, chỉ cần có Thôi Ngọc ở đó sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, Thôi tổng quản nhất định sẽ trở về trước ngày sinh thần của Tổ phụ, mà ngày mai đã là lễ mừng thọ vì thế hôm nay chắc chắn sẽ trở về. Nàng thực tin vào điểm này, sự thật chứng minh, Hòa Linh không hề tính sai.

Tuy rằng Lão phu nhân tận lực đề chuyện này xuống, còn nghiêm lệnh không cho bất kỳ ai hó hê nửa lời, nhưng chuyện Hòa Linh nháo muốn nhảy xuống hồ nước chẳng phải là một chuyện nhỏ làm sao có thể giấu người trong nhà, khiến Lão tướng quân tức đến dựng râu, nhưng càng tức hơn khi việc này có liên quan đến nữ nhi và ngoại tôn của mình. Đang êm đẹp tự dung lại loạn hết cả lên, đương nhiên, Hòa Linh là không bớt lo nhất. Cái nhà này, ngoài Đại phòng ra thì chẳng có đứa nào khiến ông an tâm. Vốn Lão tướng quân còn muốn tìm Hòa Linh nói chuyện, hỏi rõ ngọn ngành nhưng con bé kia ngay cả đầu muối đều không ưa, phỏng chừng có hỏi cũng sẽ không thu được kết quả gì.

Bởi vậy Lão tướng quân liền bỏ qua chủ ý này, điều mà ông quan tâm nhất là, vì sao nữ nhi nhà mình lại đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, ai ai cũng đều nhận thấy có gì đó sai sai ở đây. Nhưng hết thấy đều phải đợi sau ngày mai mới có thể xử lý, lúc ấy sẽ có không ít đồng僚 đến tham dự, bên nào nặng bên nào nhẹ, ông là người rõ ràng hơn ai hết.

“Lão gia. Tất cả đều đã chuẩn bị tươm tất, đại lễ ngày mai ngài cứ yên tâm!”, Thôi tổng quản tiến vào bẩm báo.

Lão tướng quân gật đầu, rồi ngẩng lên hỏi: “Đã thu xếp ổn thỏa cho Thôi Ngọc chưa?”

“Đã thu xếp xong rồi, đa tạ ngài quan tâm!”

Lão tướng quân thở dài một tiếng, nói: “Cũng may là có Thôi Ngọc, bằng không Linh nhi sẽ bị rơi xuống hồ rồi. Trong nhà này, không có ai khiến ta bết lo, ngày mai nhớ bảo Thôi Ngọc sang bên đó giúp đỡ một tay!”

Thôi tổng quản đáp lời, rồi trở về tiếp tục chuẩn bị, ông ta đã vắng mặt nhiều ngày nay, lại còn phải chuẩn bị sinh thần cho Lão tướng quân, nên bận tới mất tới mãi.

“Thưa Thôi tổng quản, mấy thiếu gia đều đã trở lại rồi ạ!”. Gã sai vặt vội vàng chạy tới báo cáo, còn Thôi tổng quản sai bước đi ra cửa.....

Hòa Linh đang ở trong phòng “Tĩnh dưỡng”, nghe nói Trí Ninh vừa trở lại đã muốn gặp mình, ngẫm nghĩ một lát liền đáp ứng. Lần trước đệ đệ trở về chỉ ở lại một đêm sau đó liền vội vàng quay trở lại thư viện, quả là có chút khắc khổ.

“Tỷ tỷ!”, Trí Ninh bước nhanh từ bên ngoài tiến vào, lo lắng không thôi.

Hòa Linh đang xem sổ sách, tiện tay để sang một bên, hỏi: “Vừa trở về, sao không nghỉ ngơi cho đỡ mệt đã?”.

Trí Ninh cười chân thành, đáp: “Đệ không yên lòng, vừa nghe mẫu thân nói, buổi sáng tỷ đã tranh cãi với cô cô có phải không? Biểu ca thật là quá đáng, huynh ấy.....”

“Ta có tình vu oan giả họa cho hấn ta đấy!”, Hòa Linh không hề để ý, nàng cảm ly lên, co người trên tiểu tháp, cười cười nhìn Trí Ninh.

Trí Ninh không thể tin nhìn Hòa Linh, mãi sau mới ngáp ngừng lên tiếng: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại muốn làm như vậy?”. Cậu vẫn cho rằng tỷ tỷ mình bị khi dễ, nhưng thật không ngờ, sự thật lại khác biệt một trời một vực như thế. Bây giờ nhìn lại mới thấy tỷ tỷ đã hoàn toàn khác trước, không nhận ra được nữa.

Hòa Linh cười lạnh: “Không vì sao cả! Chán ghét một người còn cần lý do nữa hay sao?”

Trí Ninh trầm mặc một lát mới nói: “Tỷ tỷ, tỷ thay đổi rồi!”

Hòa Linh nhướn mày, thay đổi sao? Nếu nàng mà không như thế thì ở trong cái nhà này sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nàng nghiêng ly, một ít trà lại theo đó mà sánh ra ngoài, Hòa Linh chấm nước viết gì đó lên bàn, Trí Ninh ghé đầu nhìn liền thấy hai chữ: Nhân sinh.

Trí Ninh khó hiểu: “Tỷ tỷ!”

Hòa Linh cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ lạnh nhạt nói: “Kỳ thật nhân sinh chính là như vậy. Bản thân mình cao hứng là được không cần phải để ý đến người khác làm gì, được rồi, đệ mau về đi. Ngày mai là sinh thần của Tổ phụ, nghỉ ngơi cho khỏe để còn biểu hiện cho tốt, có lẽ sẽ có không ít người đến tham dự đâu!”.

Trí Ninh còn chưa kịp tiêu hóa câu nói kia của Hòa Linh, nhưng lại sợ tỷ tỷ mệt mỏi, liền đứng dậy cáo từ: “Tỷ tỷ cũng nghỉ ngơi cho tốt!”.

Trí Ninh nói xong liền đi ra ngoài, Hòa Linh lẳng lặng ngồi ở trước bàn đọc sách, cũng không biết qua bao lâu, nàng mới lên tiếng: “Đã đến rồi thì hà tất phải trốn tránh. Xem ra, Sở gia thật sự phải chinh đồn lại một phen, sao có thể để mặc cho người ta tùy tiện tiện ra vào thế này được. Hay là vì người thật sự thích ta, có đôi khi, quá xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng!”.

Lục Hàn ngồi ở trên xà nhà, cũng không xuống dưới, tay sờ sờ vào chiếc hộp lắc chân, đáp: “Sao ngươi không cho rằng ta đến đây là vì có mục đích khác?”.

Hòa Linh bĩu môi: “Ta tin, lần đầu tiên ngươi tới là do nhầm lẫn, nhưng lần thứ hai rồi lần thứ ba thì sẽ không còn là ngẫu nhiên nữa rồi? Cho nên ta chỉ có thể nghĩ rằng người nào đó thấy mình xinh đẹp như hoa nên mới động tâm tư mà thôi!”. Hòa Linh cũng không ngẩng đầu, giọng nói vẫn mang theo ý cười: “Còn bây giờ thì ta muốn tắm rửa, ngươi còn muốn tiếp tục rửa mặt nữa hay thôi? Có điều nhìn một chút cũng không sao cả, dù gì thì sớm muộn ngươi cũng sẽ chết. Nhìn ta.....”, Hòa Linh tạm dừng một lát rồi mới thản nhiên nói tiếp: “Nhìn ta thì sẽ bị chết, sẽ bị chết đấy!”.

Lục Hàn cảm thấy, bất kể Sở Hòa Linh có làm gì cũng chẳng bao giờ giống như bình thường. Nàng có bất thường mới chính là bình thường. Nhưng, lần nào cũng đều khiến hấn cảm thấy hứng thú, mới mẻ.

“Ta tin, hiện tại ngươi không có năng lực giết chết ta, nếu như có khả năng thì ngươi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia sao? Sở Hòa Linh, làm người không thể quá tự tin!”.

“Ta biết chứ, cho nên ta mới ngồi đây nói chuyện với ngươi. Có điều, chuyện gì cũng đều có biện pháp của nó, lần đầu tiên ta không có biện pháp, lần thứ hai lần thứ ba cũng không có, nhưng nói không chừng đến lần thứ tư lần thứ năm lại nghĩ ra thì sao. Chỉ cần ngươi không khống chế được mà tới đây thì thế nào cũng sẽ bị giết thôi!”. Rồi Hòa Linh cười tùm tùm đứng dậy: “Ta sẽ gọi người vào đây!”.

“Bụp!”. Một cái hộp rơi xuống trên bàn, phát ra tiếng lạch cạch.

Hòa Linh quan sát chiếc hộp nhỏ tinh xảo, tựa tiểu phi tiêu: “Cái này..... không phải là tặng cho ta đấy chứ?”

Sắc mặt Lục Hàn tối tăm khó hiểu, trầm ngâm một chút, mới nói: “Trượt tay!”

Hòa Linh nhẹ nhàng cầm lấy cái hộp, nhưng không thém mở ra, tò mò ngắm nghía từ trên xuống dưới, sau khi xem xong liền thả lại trên bàn, gõ gõ ngón trỏ: “Không ngờ trượt tay lại rơi ra món đồ tốt như thế!”

“Nếu đã làm rớt, sẽ không nhặt lại!”

Ngón tay Hòa Linh đang gõ gõ lên bàn rồi cuộc cũng dừng lại, cười lên khanh khách, cười đủ rồi mới thu thần sắc nói: “Ta cũng không tùy tiện nhặt đồ của người khác!”, sau đó đứng dậy mở cửa sổ, không hề do dự ném ra ngoài.

Thần sắc Lục Hàn khẽ biến, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Sở Hòa Linh!”.

Hòa Linh thân nhiên đáp trả: “Nếu muốn tặng lễ vật, thì ta thích quang minh chính đại hơn!”. Nói xong, liền đi ra khỏi nội thất.

Xảo Âm thấy Hòa Linh đi ra liền hỏi: “Sao tiểu thư lại ra đây? Phía tây đang kéo mây đen chỉ sợ là trời sắp mưa rồi!”.

Hòa Linh liền bảo: “Chuẩn bị nước!”

Xảo Âm lập tức đi chuẩn bị.

Đến khi Hòa Linh quay vào, trong phòng đã không còn hơi thở của người nọ, nói đến cũng lạ, kể từ khi trùng sinh, nàng cực kỳ không thích có người tới gần mình, nếu như trong phòng có người khác liền phát giác ra rất nhanh, cũng vô cùng chán ghét.

“Hành động thật mau!” Hòa Linh thì thào.

“Tiểu thư nói gì vậy ạ?”

Hòa Linh lắc đầu: “Không có gì!”

Hòa Linh ngâm mình vào trong bồn, dưới làn nước thoang thoảng hương hoa hồng, nàng vốc nước lên tay, nở nụ cười.....

Cũng cùng lúc đó, Lục Hàn đang hí hục tìm hộp giấu trong bụi hoa, hần nắm chặt cái hộp quay đầu nhìn ánh nến vừa được thắp lên trong phòng, tựa tiểu phi tiếu: “Người cho rằng ta..... Không dám sao!”

.....

Đêm khuya.

Gió lớn gào thét, mưa như trút nước kèm theo đó là tiếng sấm rền vang, Tạ Du Vân không ngừng trần trọc, chìm trong cơn ác mộng mãi không thể thoát ra được.....

Lúc này, hần một thân hi bào đứng ở trong phòng, mặc kệ mọi người đi tới đi lui, vẫn lẳng lặng chìm trong thế giới của riêng mình.

“Cần Chi, hôm nay là ngày vui của huynh, sao ngay cả một nụ cười cũng không có thể?”, vài huynh đệ bằng hữu mỉm cười trêu chọc.

Tạ Du Vân vẫn cứ mân mê ngọc bội trên tay, không nói lời nào.

“Sao con cứ cầm ngọc bội mãi thế, mẫu thân biết con vẫn nhớ tới Uyển Oánh, nhưng người cũng đã không còn, dù thế nào thì con cũng phải thành thân. Con nà ỏm Sở gia kia..... tuy rằng kém hơn con về nhiều mặt nhưng phụ thân con đã nói, nàng ta thông minh lanh lợi có thể hỗ trợ được cho con phần nào. Con, con cứ lấy đi. Cùng lắm thì đến lúc đó nạp thêm mấy tiểu thiếp là được? Đứa nhỏ thì ai cũng đều có thể sinh, dù sao nàng ta thế kia thì cũng chẳng sống được mấy năm. Con cứ yên tâm, nương tuyệt đối sẽ không bạc đãi con đâu.

.....”

Lúc này người chúc mừng đâu không thấy, đột nhiên lại biến thành Tạ phu nhân. Bà kéo tay hần rủ rỉ dỗ dành.

Hần cố sức thoát ra, nhưng mãi vẫn không tỉnh.....

Hình ảnh lại biến đổi, không biết vì sao, tất cả mọi người đều biến mất, Sở Hòa Linh mặc giả ý đồ thắm, dáng vẻ tiêu tụy, trên mặt nàng toàn là nước mắt nhưng ánh mắt lại hết sức kiên định: “Tạ Du Vân, từ hôm nay Sở Hòa Linh ta sẽ cùng Tạ gia các người không đội trời chung!”.

.....

Tiếng vó ngựa không ngừng, Tạ Du Vân ngồi trên lưng ngựa, mặc cho nước mưa tấp vào người..... Hần lúc này tang thương già yếu, tiếng vó ngựa rồi cuộc cũng dừng lại, hần kéo chặt dây cương, ngo ngắc nhìn biển hiệu “Sở phủ”, cứ thế im lìm bất động.

Không biết vì sao, Tạ Du Vân đột nhiên cảm thấy bản thân khổ sở không thôi, hần cứ thế trần trọc, muốn từ trong mộng tỉnh lại, nhưng đều phí công vô ích.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh hân hoan áo trắng tang thương đứng ở trước bia mộ, vuốt ve hàng chữ khắc bên trên, tựa như đã cạn kiệt hết khí lực, rốt cuộc cũng ngã nhào lên nấm mộ: “Sở Hòa Linh, quả nhiên nhất ngừ của người thành sấm rồi!”

“A.....” Tạ Du Vân bưng tỉnh, hân thờ hân hân, khẽ thốt ra ba chữ: “Sở Hòa Linh.....”

Bạn đang đọc truyện *Quy Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tuy rằng đêm qua mưa to không ngừng, nhưng hôm nay thời tiết ngược lại rất tốt, đây cũng là điểm đặc biệt của tiết trời Vĩnh An, mưa tới cũng nhanh, mà đi cũng mau. Mưa thu thì lạnh mà mưa xuân thì sẽ ấm lòng người xưa quả thật chẳng sai, vạn vật hài hòa cảnh sắc tươi đẹp.

Mặc dù gió xuân ấm áp như thế nhưng Hòa Linh vẫn phủ thêm áo choàng, Xảo Âm thử thăm dò: “Tiểu thư, hôm nay không thay đổi một chút sao?”. Suốt ngày mặc váy áo đỏ thắm như thế, nhìn thế nào vẫn thấy quái dị.

Hòa Linh thắc mắc nhìn Xảo Âm, hỏi: “Ta mặc như vậy không đẹp hả?”

Đẹp, thật sự là điểm lệ vô song!

Xảo Âm thành thực gật đầu, Hòa Linh mỉm cười: “Vậy là được rồi, đi thôi!”

Có lẽ hôm nay sẽ có không ít người lui tới, vì đây là dịp mà người ta tranh thủ giao hảo tạo mối quan hệ với nhau, tuy người đến người đi luôn không ngừng thay đổi, nhưng giới quý tộc trong kinh đêm đi đêm lại cũng chỉ có từng ấy nhà, Tổ phụ nàng lúc còn trẻ đã kiến tạo được sự nghiệp, ở Vĩnh An đã vài thập niên nhưng cũng chỉ có thể xem như một gia tộc mới nổi, vẫn kém hơn đám quý tộc thế gia kia mấy tầng. Bởi vậy, nên ông cực kỳ coi trọng những dịp như thế này.

Quả nhiên, Hòa Linh vừa chuẩn bị xong, liền thấy Lan thị vội vàng tiến vào, vui mừng nói: “Linh nhi, cửu cửu và biểu ca cũng tới đây!”.

Hòa Linh lên tiếng: “Vậy chúng ta mau đi gặp cửu cửu thôi!”

Lan thị lắc đầu, đáp: “Không thể, một tiểu cô nương như con mà ra mặt thì có chút không ổn, sau khi yến hội kết thúc, nương sẽ mời bọn họ lại đây, còn bây giờ con mau đi đến chỗ Tổ mẫu đã không bà lại tức giận. Người trong nhà không có mặt từ sớm thì chẳng phải sẽ khiến khách nhân chê cười sao?”.

Hòa Linh cười cười, nhu thuận nói: “Đều nghe mẫu thân!”

Hai người mang theo nha hoàn, xuyên qua hành lang thật dài đi vào trong viện của Lão phu nhân, lúc này những người khác cũng đều có mặt, còn Hòa Linh lại là người đến cuối cùng y như trước đây. Nàng hơi hơi phúc thân, rồi ngồi xuống ghế, khẽ liếc mắt ra xung quanh, ai nấy cũng đều diện váy áo xúng xính, đều là những đồ đặt tí y phụng may mấy hôm trước, cực kỳ tinh xảo.

Nếu nói không có gì thay đổi thì chỉ có Hòa Linh, vẫn lựa chọn một thân đồ thắm, tuy kiểu dáng có hơi khác, cũng là đồ mới được đặt may, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Mọi người trong nhà nhìn nhiều cũng đã quen nên không có cảm giác gì, nhưng với người ngoài, thì hoàn toàn không phải vậy, xinh đẹp rực rỡ đến chói mắt không gì sánh được, yêu kiều đến mức khiến người ta không nghĩ trước mắt mình chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi.

Phu nhân Chu ngự sử Chu An thị vừa mới vào cửa đã có suy nghĩ này, bà ta là mẫu thân của Đại phu nhân Chu thị, vì Chu gia và phủ Tướng quân qua lại gần gũi nên là người đến sớm nhất, ngoài dẫn hai nhi tức ở hai phòng đi theo, còn mang thêm vài người cháu gái nữa, Hòa Ngọc vừa thấy biểu tỷ muội nhà mình lập tức cười tươi đi ra nghênh đón.

“Yến Ninh, Yến Ly mau tới ngồi bên này!”. Hòa Ngọc kéo các nàng ấy ngồi xuống bên cạnh mình, mấy người khác cũng quay sang chào hỏi lẫn nhau, tầm mắt Chu An thị khẽ đảo qua Hòa Linh, cười nói với Lão phu nhân: “Tôi tới hơi sớm một chút, bà sẽ không ghét bỏ đấy chứ?”.

Lão phu nhân tươi cười hiền lành, đáp: “Sao bà lại nói thế. Lão thân ngắm trông đã lâu, ngồi đây nói chuyện với đám tiểu bối thật không thú vị gì cả. Vẫn là mấy bà già chúng ta hợp ý nhau hơn nhiều!”.

Chu An thị: “Thế là tôi đến đúng lúc rồi, chúng ta là thân gia với nhau nên tôi muốn đi sớm một chút, giúp bà một tay tiếp đón quan khách. Bà không chê tôi xen vào việc của người khác thì tôi đã cao hứng lắm rồi!”. Lời này của Chu An thị vô cùng chân thật, lúc trước lúc Chu thị xuất giá, xem như bị gả vào nhà thấp hơn, nhưng hiện tại xem ra, hai nhà đã chẳng phân biệt được cao thấp, lại có quan hệ thông gia nên Chu An thị cũng không có gì quá phận cả. Hơn nữa nếu so sánh với mấy thông gia khác thì chỉ có nhà mình là xuất sắc nhất, chẳng phải càng tăng thêm thể diện cho nữ nhi của mình sao.

Gương mặt đầy dấu vết của năm tháng của Sở lão phu nhân tươi rói: “Nào dám ghét bỏ lão tỷ tỷ chứ!”, rồi lại nhìn phía hai tôn nữ mà Chu An thị dẫn theo mỉm cười khen: “Ninh nhi với Ly nhi càng ngày càng duyên dáng, hấp dẫn ánh mắt của bao người!”.

Chu An thị [bánh ít đi, bánh quy lại]: “Mấy tiểu thư trong phủ mới thật là khí chất bất phàm!”.

Ngươi tới ta đi, cứ thế mà tán dương lẫn nhau. Hòa Linh cảm thấy mình ngồi sắp mọc rễ ra đến nơi rồi.

Nhưng chẳng mấy chốc, lại có thêm mấy nhà tới thăm viếng, chỗ của Lão phu nhân tuy không nhỏ, nhưng vẫn cảm giác có chút chật chội.

Đại phu nhân Chu thị là người thông minh thấy thế liền mỉm cười phân phó: “Ngọc nhi, con dẫn các vị tiểu thư và mấy muội muội ra ngoài đi dạo đi. Người lớn nói chuyện, đám trẻ cũng sẽ không thấy hứng thú đâu, thôi không giữ chân các con lâu nữa. Mấy khóm hoa trong vườn vừa mới hé nụ, mặc dù chưa nở rộ, nhưng cũng đẹp vô cùng, có lẽ mấy nhà đầu các con sẽ cảm thấy hứng thú. Đi ra ngoài chơi đi!”.

Hòa Ngọc vội đáp ứng, đứng dậy đưa mấy người đi ra ngoài, Hòa Linh là người đi cuối cùng, ngoài đám tỷ muội bọn họ còn có thêm bảy tám vị tiểu thư nữa, kiếp trước nàng cũng từng gặp qua, nhưng không hề có tâm tư kết giao. Vì kiếp trước bản thân bị trúng độc suy nhược, sau lại lại bị người ta hời hợt, có khác nào với việc thôi lui ra khỏi cái vòng xã giao luẩn quẩn, kỳ thật có muốn tham gia cũng không được, ai cũng đều kính nhi viễn chi, hoàn toàn không muốn quan tâm đến một con ma ốm như nàng. Cũng không thể nói bọn họ bạc bẽo mà thôi đời chính là như thế.

Cảm nhận được một tầm mắt đang hướng về mình, Hòa Linh ngẩng đầu, liền thấy Lý Mộng đang chăm chú nhìn nàng. Hòa Linh liền cười tươi đáp trả đôi lại là một cái hừ lạnh sau đó xoay người tiếp tục đi của nàng ta.

“Trong hoa viên có một cái đình, thưởng cảnh vô cùng tốt, mời các vị qua bên này!”

Mấy cô nương ở đây đều là tiểu thư quyền quý, cho dù ở trong phủ như thế nào một khi ra ngoài ai ai cũng trưng ra vẻ mặt ôn nhu, dịu dàng.

Mọi người đến đình, bên trong đã sớm chuẩn bị đệm mềm, Hòa Linh tìm một vị trí ngồi xuống, cũng không hề lên tiếng, chỉ lắc lắc cái khăn trong tay.

Vài vị cô nương lên tiếng pha trò, giải tỏa bầu không khí trầm mặc.

“Bộ váy này của Ngũ tiểu thư thật là đẹp mắt, ta trở về cũng muốn đặt may một bộ!”. Một thanh âm thanh thật vang lên từ phía tiểu cô nương mặt tròn tròn, Hòa Linh đoán nàng ta cũng cùng độ tuổi với mình nên mỉm cười đáp: “Cái này ta đặt may ở ti y phường”.

Đây ắt hẳn là tiểu tôn nữ nhà Lâm Thượng thư, hình như là..... cái gì Lâm ấy....

“Ti y phường sao? Nhà chúng ta bình thường không mời bọn họ, nương ta vẫn thường nói tay nghề khuê phòng nhà mình tốt hơn. À đúng rồi, ta tên là Đinh Chi. Nương ta hay gọi ta là Chi Chi, ngươi cứ kêu ta Chi Chi là được!”. Lâm Đinh Chi ngây thơ nói, nàng ấy đơn thuần, cũng không phải muốn nhắm vào Hòa Linh. Chẳng qua, mấy cô nương trong kinh cũng có không ít người thích dùng đồ của ti y phường, lời này vừa ra cũng khiến cho vài người thấy xấu hổ.

Lâm Đinh Chi..... Đúng vậy, nàng ấy là Lâm Đinh Chi, Lâm gia là một trong những thế gia trong kinh còn nàng ấy là tôn nữ nhỏ nhất của Lâm gia, cũng là người được yêu chiều nhất.

Hòa Linh nhướn mày, đáp lại: “Nhà chúng ta cũng có tú nương, nhưng ta vẫn thích đặt may ở bên ngoài hơn, kiểu dáng thật đặc biệt. Này ngươi cứ nhìn thử mà xem?”. Hòa Linh đứng dậy, quay một vòng, gió nhẹ thổi bay, áo choàng rực rỡ tung bay theo khiến cho bọn họ nhìn đến ngây người.

Lâm Đinh Chi nuốt nuốt nước bọt, nghiêm túc nói: “Đẹp cực kỳ, ta rất muốn đặt may ngay bây giờ!”

Hòa Linh mỉm cười: “Có lẽ ta nên tìm ti y phường đòi trích chút lợi nhuận mới được, xem đi, nếu như không phải ta cật lực đề cử, thì sao Chi Chi có thể thích như thế chứ!”

Mọi người tất nhiên đều hiểu đây là nói vui mà thôi, ai nấy đều che miệng nở nụ cười.

“Ôi? Vị bên kia, có phải phải là Tạ công tử hay không?”, từ ngày Hòa Tuyết được mẫu thân mình dạy bảo đã thành thật hơn rất nhiều, hôm nay cũng không dám tác oai tác quái. Nhưng vừa nhìn thấy Tạ Du Vân, vẫn không thể nào kìm lòng nổi.

Các cô nương lập tức nhìn qua, chỉ thấy Tạ Du Vân đứng ở bên hồ nước, một thân áo trắng, lẳng lặng nhìn mặt hồ, công tử ôn nhuận như ngọc lại có vẻ mặt đau thương như chẳng mấy chốc sẽ trầm mình xuống dưới.

Hòa Ngọc hơi hơi cắn môi dưới, nói: “Xảo Tịch, ngươi đi nhìn xem. Hay là có vấn đề gì?”

Xảo Tịch vâng dạ, vội vàng đi xuống.

Lâm Đinh Chi phát tay gọi: “Cẩn Chi ca ca!”.

Tạ Du Vân đứng ở đó hoàn toàn không nghe thấy Lâm Đinh Chi nói gì, nhưng người nào đó vẫn nhiệt tình hô: “Cẩn Chi ca ca, Cẩn Chi ca ca.....”

Hòa Linh nhàn nhàn nói: “Đừng để đứt hơi mà chết, hần sẽ không nhảy vào đâu!”. Đây hoàn toàn là việc không đáng lo.

Đinh Chi vỗ đầu: “Cũng đúng!”, rồi liền nở nụ cười, thật là một tiểu cô nương đơn thuần.

Tiểu thư Trần gia cất giọng đầy ý cười nói: “Ai không biết, tương lai Đinh Chi sẽ gả đến Tạ gia, hiện tại quan tâm đến phu quân tương lai như thế ầu cũng

là bình thường.”

Tuy rằng lời nói có ý trêu chọc nhưng lại thốt ra từ miệng một cô nương gia thì dù sao cũng không ỗn hơn nữa, Hòa Linh còn nhìn ra ác ý trong mắt nàng ta.

Dinh Chi đỏ mặt, hờn dỗi dậm chân: “Trần tỷ tỷ khi dễ người ta!”

Trần tiểu thư vừa dứt lời, lại thấy thái độ của Lâm Dinh Chi như thế thì ngay lập tức ánh mắt của những cô nương còn lại liền thay đổi, ghen tuông nồng đậm, quả thực không dám nhìn trực diện.

Có điều, không đợi nha hoàn Xảo Tịch đi đến chỗ Tạ Du Vân thì một nữ tử đã đến đứng bên cạnh, người nọ uyển chuyển hàm xúc khá ái, thanh thuần như nước. Không cần phải nói cũng biết, kia đúng là Triệu Uyển Oánh biểu muội Tạ gia.

Lâm Dinh Chi chu miệng: “Hò ly tinh kia sao lại theo tới chứ. Có ai mời nàng ta đâu?”

Trần tiểu thư mỉm cười đáp: “Có lẽ là theo Tạ công tử đến. Chẳng phải huynh ấy luôn đối xử vô cùng tốt với biểu muội của mình hay sao?”

Hòa Linh chán ghét nhất chính là loại người trong miệng giấu kim chuyên khi dễ người như thế này. Tuy Lâm Dinh Chi không có quan hệ gì với nàng, nhưng những lời khinh khi người khác như vậy nghe vào tai vẫn thấy khó chịu.

“Trần tỷ tỷ quả nhiên hiểu hết thấy về Tạ công tử, so với Chi Chi còn tỏ tường hơn nhiều!” Hòa Linh vắn vò khăn tay, cũng không thêm để ý đến ai: “Người không biết còn tưởng rằng mỗi ngày tỷ đều nấp ở Tạ phủ ấy!”

“Người!”, Trần tiểu thư cắn môi, nhưng rất nhanh liền tươi cười đáp lại: “Kỳ thật đây cũng chẳng là bí mật gì, ai ai mà không biết chuyện này chứ!”

Hòa Linh còn gục gặc đầu, ra vẻ như đang thụ giáo: “À, hóa ra người người đều biết, nhưng dường như tỷ tỷ đặc biệt biết nhiều hơn thì phải!”

Trần tiểu thư xiết chặt khăn tay: “Ngũ tiểu thư cứ hay nói đùa!”

Hòa Linh đứng dậy: “Đúng vậy, chỉ đùa một chút thôi mà!”, sau đó nhìn về phía Tạ Du Vân, mà tên nam tử áo trắng đang cách xa tít mù tắp kia không biết vì sao đột nhiên lại nhìn sang đây. Bốn mắt nhìn nhau, Hòa Linh trào phúng cười: “Giống như, không có cái gì đặc biệt cả!”

Trần tiểu thư đột nhiên lại nghiêm túc nói: “Tạ công tử ở trong lòng Ngũ tiểu thư..... Tất nhiên là không bằng người ta rồi!”

Hòa Linh “Tò mò” hỏi: “Vậy không biết, người ta trong miệng Trần tiểu thư là ai!”

“Ta nghĩ, người nào đó trong miệng Trần tiểu thư chắc hẳn là mình rồi!”. Một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý cười đột nhiên vang lên.....

Thanh âm này..

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sắc mặt Hòa Linh khê biến, giọng nói này, rõ ràng là của tên hắc y nhân nên bị cắt thành mười tám đoạn nào đó mà!

Người nào đó vòng qua bụi cây, chậm rãi đi lên bậc thang, một thân trường bào xanh ngọc, búi tóc chìn chu, hai mắt thâm thúy sáng ngời, mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch, nét nào ra nét đấy nhưng khi kết hợp lại với nhau lại hoàn mỹ vô cùng. Chẳng trách người trong kinh vẫn luôn ca ngợi nam Hàn Mộc bắc Cẩn Chi. Nếu đứng ra so sánh thì Lục Hàn Mộc và Tạ Cẩn Chi chẳng hơn kém nhau điểm gì nếu có khác biệt thì chỉ về phong thái mà thôi. Trên người Lục Hàn Mộc tỏa ra khí chất xâm lược lạnh lẽo như băng còn Tạ Cẩn Chi thì lại ôn nhu như ngọc.

“Hóa ra là Hàn Mộc công tử!”, một người nào đó lên tiếng

Hòa Linh lập tức sững sờ.....

Lục, Lục Hàn? Lục Hàn Mộc? Nàng thực sự rất muốn hét lên chói tai!

Nhưng trong nháy mắt Hòa Linh lại bình tĩnh trở lại, Lục Hàn bước lên bậc thang, hai tay chấp sau hông, nhìn chằm chằm người nào đó cười cười: “Tại hạ nghe nói, Ngũ tiểu thư Sở phủ vô cùng ngưỡng mộ Hàn mẫu. Tuy vẫn còn ít tuổi nhưng đã có phong thái đại mỹ nhân xinh đẹp bức người!”

Hòa Linh khê phúc thân đáp lại: “Đa tạ khích lệ. Những lời này của ngài hình như hơi quá rồi!”

Lục Hàn mỉm cười, đây cũng không phải lần đầu tiên họ gặp nhau, so với lần trước ở trong chùa xa xa nhìn lại thì cảm giác lần này chân thật hơn rất nhiều. Có điều Lục Hàn ung dung bình thản bao nhiêu thì Hòa Linh lại luống cuống bấy nhiêu. Điều quan trọng nhất ở đây không phải là sự xuất hiện của người nào đó hay những lời mà hắn vừa nói mà chính là việc không ngừng xông vào Sở phủ khi đêm xuống. Trong chớp nhoáng này, Hòa Linh suy nghĩ rất nhiều, nhưng rất nhanh, nàng liền cười yếu ớt nói tiếp: “Lần đầu tiên nhìn thấy ngài, quả nhiên là cao quý bất phàm!”.

Lục Hàn nhướn mày, mỉm cười đáp lại: “Ta nghĩ, đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau. Tuy rằng lần trước ta vẫn chưa tự giới thiệu, nhưng chắc hẳn đã từng gặp Ngũ tiểu thư rồi!”.

Hòa Linh nắm chặt khăn tay ngẩng đầu nhìn hắn, tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Tuy đã từng gặp qua, nhưng Hòa Linh vạn vạn thật không ngờ, ngài lại chính là Lục công tử danh chấn kinh thành!”.

Điều mà Lục Hàn muốn đề cập chính là lần gặp gỡ ở trong chùa; Mà Hòa Linh thì lại đang ám chỉ đến hắc y nhân ở Sở phủ. Hai người bốn mắt tương giao, dường như ai cũng đều hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

“Thật sự là chẳng có dịp nào thích hợp, nhìn Sở ngũ tiểu thư kinh ngạc như vậy thật không uống công ta đặc biệt tới đây một chuyến!”. Lục Hàn tự tiểu phi tiểu, hàm nghĩa tới tăm mù mịt làm cho người ta không sao hiểu được. Bầu không khí nhất thời có chút quỷ dị không nói nên lời.

Hòa Linh mỉm cười, thiên chân vô tà, đáp trả: “Có khi sau này các cô nương ở kinh thành phải mang sách mà đến học hỏi kinh nghiệm mất. Cả ngày ở trong khuê phòng cần nết khăn tay ngưỡng mộ ngài, ấy thế mà ngài lại không thêm liếc mắt một lần. Cũng may có ai đó hảo tâm giúp đỡ tuyên truyền một phen, nhìn tình hình hiện tại, không phải là đã chiếm được ưu ái sao! Có khi ta còn phải cảm ơn người đã truyền tin ra ngoài nữa ấy chứ!”

Chuyện Hòa Linh ngưỡng mộ Lục Hàn rõ ràng do người trong Sở gia truyền đi, Hòa Linh ngấm ngấm trào phúng trúng phải ai thì trúng. Nàng cũng không để ý người khác có nghe ra manh mối gì hay không, mà nghe ra được thì lại càng tốt.

Tỷ muội Sở gia có vài phần xấu hổ, còn những người khác cũng có đôi chút ngượng ngùng, trường hợp như thế này dù cho có nói cái gì cũng không đều không ổn. Ai biết, ai biết Sở ngũ tiểu thư này lại tiếp tục nói ra chuyện gì. Dù sao, nhìn nàng ta cũng không thấy bình thường.

Mọi người đều xấu hổ, chỉ có nam tử duy nhất nào đó lại chẳng hề có thái độ gì, hắn không hề cảm thấy nữ tử tùy tiện như thế hay Sở Hòa Linh nói những lời như vậy có gì không ổn.

Phải biết rằng, nha đầu kia đã từng vô cùng “Thành ý” đề cử những tỷ muội của mình cho hắn, từ đó có thể thấy được nhân phẩm của nàng ra sao rồi.

“Quả thật, có người ái mộ mình như vậy ta thật sự rất vui, thậm chí còn chọn một món lễ vật lại đây hy vọng Sở ngũ tiểu thư sẽ thích.....”, tạm ngừng một chút, Lục Hàn lại cười hết thần bí khó lường: “Cũng hy vọng Sở ngũ tiểu thư không chê. À đúng rồi, chuyện thuận tay ném ra ngoài đình chắc Sở ngũ tiểu thư cũng sẽ không làm đâu nhỉ?”

Khốn kiếp! Khốn kiếp, khốn kiếp!

Hòa Linh âm thầm mắng vô số lần, nhưng vẫn tươi cười “Chân thành” đáp: “Tất nhiên là sẽ không. Đâu phải ai cũng được hưởng đãi ngộ này, sau khi trở về phòng ta nhất định sẽ đặt vào một chỗ trang trọng, mỗi ngày thắp hương ba lần, ngài cứ yên tâm đi!”

Mọi người:“.....” Càng thêm xấu hổ!

“Thắp hương ba lần thì không cần, người cũng sẽ không làm đâu!”. Lục Hàn không đợi Hòa Linh phản đòn liền đưa vật vẫn đặt sau lưng từ nãy giờ ra, mọi người tập trung nhìn lại, thì ra là một chiếc hộp vô cùng tinh xảo.

Hòa Linh nhướn mày.

Lục Hàn cũng không trực tiếp đưa cho nàng, mà lại tự tay mở hộp lấy chiếc lắc chân bằng vàng có gắn những quả chuông nhỏ ra.

Hòa Linh:“.....”

Đây là cái quý gì thế không biết!!!

Lục Hàn tiến lên, Hòa Linh khẽ há miệng lui về phía sau vài bước, hắn cúi đầu cười khiêu khích hỏi: “Người sợ à?”.

Hòa Linh cười lạnh đáp: “Ta sợ chứ! Trước mặt mọi người, ai biết được Lục công tử sẽ làm gì ta chứ!”

Lục Hàn cười “Ha ha” rồi nói: “Vậy thì đừng có động!”, giọng nói đầy uy quyền như thể đang ra mệnh lệnh.

Hòa Linh chỉ muốn đá một cước vào bộ mặt ghê tởm kia, để hắn cút ra thật xa! Có điều..... Hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất.

Lục Hàn đứng đối diện với Hòa Linh, chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng nhiu nhiu mày, lại thấy hắn giữ chặt mắt cá chân của mình. Người nào đó cố gắng bình tĩnh hỏi: “Người! Muốn! Làm! Gì!”.

Lục Hàn không trả lời, hắn tháo chốt cái vòng ra trực tiếp đeo vào chân cho nàng.....

.....

Hòa Linh kinh ngạc không thôi, biểu tình cứng ngắc hỏi: “Ngài đây là có ý gì?”

Lục Hàn cười đáp: “Quả nhiên rất hợp với ngươi!”. Nói xong, hắn yên lặng há miệng, tuy không phát ra âm thanh nào nhưng Hòa Linh lại hiểu được người nọ đang muốn nói những gì. “Chẳng phải ngươi nói, thích được tặng lễ vật một cách quang minh chính đại sao? Ta chỉ làm theo lời ngươi thôi mà!

Hòa Linh cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ sợ không khống chế nổi bản thân liền đập một phát lên gương mặt đáng ghét kia mất, tuy triều đại này không ngăn cấm nam nữ tiếp xúc, nhưng cho dù không nghiêm cấm như vậy thì kẻ cả giữa phu thê với nhau mà phát sinh hành động này cũng không ổn lắm. Hai người bọn họ lại chẳng có quan hệ gì, Lục Hàn làm thế này có khác gì đang đẩy nàng vào hố lửa. Đúng là tự bẽ mặt đập vào chân mình, nhàn rồi không có việc gì tự kiếm việc để làm. Ngươi tung chiêu hiểm ác thế này muốn làm cho ta càng thêm khó chịu đúng không! Hòa Linh nắm chặt khăn tay, cười lạnh ra tiếng.

“Tiếng cười của ngươi thật đúng là dễ nghe!”, Lục Hàn đứng dậy, lui về sau một bước, tạo một khoảng cách với Hòa Linh.

Thực rõ ràng, tâm tình của người nào đó đang tốt vô cùng, làm sao mà không tốt cho được chứ, chọc ghẹo nàng chính là niềm vui của hắn mà! Hòa Linh hận không thể xé nát khuôn mặt tươi cười kia! Nàng cố gắng ổn định tâm tình, cố gắng kìm con giận đang chỉ trực trào lên, cười tủm tỉm hỏi: “Lục công tử thích ta sao?”.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hít khí, Hòa Linh cũng không quan tâm, nếu hắn đã thích theo dõi chuyện thì nàng không có lý do gì không phụng bồi.

Lục Hàn hơi hơi nhướn mày: “Một tiểu cô nương đáng yêu như Ngũ tiểu thư đây, ta nghĩ sẽ không có ai chán ghét nổi, còn nếu như chán ghét thì chỉ có thể nói người nọ đang ghen tị với ngươi thôi!”

Hòa Linh xiết chặt tay, người này muốn trả hết những lời khiêu khích lại cho nàng sao? Ha ha, ha ha! Tiếng cười của Hòa Linh càng ngày càng lạnh, dù là như vậy, nàng vẫn cố tươi cười, thua người nhưng không thể thua trận được!

“Kỳ thật chuyện này cũng không phải không có. Dù sao, thì có vài người thẩm mỹ hơi bất thường một chút!”. Hòa Linh cười sáng lạn như hoa đào đang nở.

“Hóa ra Lục công tử đang ở đây!”. Đúng lúc này, Trí Tín đi tới, đi sau hắn ta là biểu huynh muội Tạ gia, Tạ Du Vân gật đầu với Lục Hàn, hai người cũng không tương giao, nên không thân thiện cho lắm.

Lục Hàn khẽ nhướn mày, cũng không tiếp lời, khiến Trí Tín có chút xấu hổ.

Lục Hàn này vẫn luôn luôn cao ngạo lạnh lùng, nói cách khác về mặt này mới là hắn của thường ngày, còn hành động thân thiện với Sở Hòa Linh vừa rồi, hoàn toàn ngoài phạm vi bình thường.

Cho nên mới nói, Hàn Mộc công tử thích Sở ngũ tiểu thư sao?

Ai nấy đều kinh hãi dấy lên hoài nghi. Không nói đến Sở ngũ tiểu thư vẫn là một tiểu cô nương, chứ đừng nói gì đến Hàn Mộc công tử. Tuy rằng mỗi người đều ca tụng nam Hàn Mộc bắc Cần Chi, nhưng trong kinh người ái mộ Tạ Cần Chi nhiều hơn Lục Hàn Mộc rất nhiều. Tạ Cần Chi đối ai cũng đều tao nhã lịch sự, vừa khiêm tốn lại ôn nhuận như ngọc. Mà Lục Hàn Mộc thì lại khác hoàn toàn, thân phận cao quý, tính tình cũng cực kỳ lạnh lùng, không tốt ở chung. Cho dù có ái mộ hắn, cũng cần phải có lá gan.

Nhưng hiện tại, thế nhưng lại có thể “Thân cận” với Sở ngũ tiểu thư như vậy khiến cho ai nấy đều phải lau mắt mà nhìn.

“Hành vi của Lục công tử hình như không hợp lễ nghĩa cho lắm?”. Tạ Du Vân đột nhiên mở miệng, tầm mắt nhìn về phía mặt cá chân Hòa Linh, nơi đó hiện tại đang đeo một chiếc lắc chân ánh vàng rực rỡ.

Lục Hàn tự tiểu phi tiểu “à” một tiếng, chậm rãi nói: “Thích hợp hay không thích hợp, thì có liên quan gì tới Tạ công tử chứ?”, giọng nói hàm chứa khiêu khích, biểu tình lại cực kỳ ngạo mạn.

Tạ Du Vân nghiêm túc đáp: “Quả thật không có liên quan tới ta cả, nhưng với tư cách là bằng hữu của Trí Tín mà Sở ngũ tiểu thư lại muội muội của huynh ấy, cũng như là muội muội của ta, cho nên ta mới ra mặt lên tiếng!”.

Gì? Hòa Linh không nhịn được đảo đảo lỗ tai, cười lạnh nói: “Đầu năm nay, còn có người chủ động nhận làm ca nữ cơ đấy!”.

Sắc mặt Tạ Du Vân trắng đi vài phần, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Lục Hàn.

Lục Hàn thế nhưng lại ngồi xuống: “Ngươi xem, Ngũ tiểu thư người ta cũng đâu có nhận thức ngươi! Làm người ấy mà, cũng đừng nên quá tự tin, không thì lại ngã quỵ đau đấy. À đúng rồi, có vài người cảm thấy đại gia nghiệp nhà mình quá vững chắc nên không sợ gì cả!”.

Hòa Linh rút cuộc cũng biết vì sao Lục Hàn lại không vui rồi, giọng điệu khiêu khích này, ngôn từ lạnh lùng, khiến cho nàng..... cao hứng hết sức!

“Ừm, căn cơ vững chắc, sao có thể sợ gió lớn được!”. Hòa Linh ở một bên hất đầu vào lửa.

Trí Tín trừng mắt nhìn Hòa Linh, thế nào mà ở đâu cũng tham gia vào!

Hòa Linh cũng nhận thấy biểu tình của Trí Tín, nhất thời nở nụ cười, thật là có người không sợ chết, không có việc gì lại dám trêu chọc Sở Hòa Linh nàng, hình như đã quên nàng là dạng người gì rồi? Tầm mắt Hòa Linh lướt qua Tạ Du Vân, nhìn về phía Triệu Uyển Oánh ở đằng sau.

“Vị này chắc hẳn là Triệu tiểu thư rồi? Ta thường xuyên nghe Trí Tín ca ca nhắc tới người đấy, nào là khen người vừa xinh đẹp lại ôn nhu, bao nhiêu danh môn khuê tú trong kinh thành cũng không bằng. Hôm nay vừa thấy, quả thật không ngoa chút nào!”.

Sắc mặt Trí Tín lập tức liền thay đổi, hẳn ta rất muốn phản bác, nhưng nếu phản bác thì có khác gì tự đưa mình vào tròng. Hẳn ta không thừa nhận, thì chứng tỏ bản thân chưa từng khen Triệu Uyển Oánh sẽ làm cho Triệu tiểu thư thương tâm, mà chuyện như thế hẳn ta không làm được; Nhưng nếu như thừa nhận, thì lại xem như đắc tội với các tiểu thư thế gia trong kinh vì thế biểu tình cứ thay đổi liên tục, thoát xanh thoát trắng.

“Sở ngũ tiểu thư khen nhầm rồi. Có điều ta nghĩ.....”

Còn chưa nói xong, Hòa Linh đã chen ngang: “Khen ngợi người không phải là ta, mà là huynh ấy!”. Hòa Linh vươn ngón tay ngọc chỉ về phía Trí Tín vẫn còn đang trừng mắt nhìn mình.

“Tuy nhiên đường ca của ta khen ngợi người, cũng là vì muốn tăng thể diện cho Tạ công tử, ai bảo Tạ công tử.....” Hòa Linh lấy khăn che miệng lại, nở nụ cười.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Dù Hòa Linh mới chỉ nói lấp lửng nhưng ai nấy cũng đều hiểu được về sau muốn ám chỉ điều gì, chẳng phải là Tạ Du Vân thích Triệu Uyển Oánh thôi sao. Lật qua lật lại, chỉ cần hai câu đã kéo được ba người vào cuộc thì Sở Hòa Linh sao có thể là một tiểu cô nương đơn thuần được chứ. Chỉ có người vừa nói là cảm thấy bản thân mình ngây thơ vô tội, chớp chớp mắt hết nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia.

Lục Hàn thấy thế liền bật cười, bình thường hẳn vẫn cảm thấy những chuyện bên trong nội trạch thật không thú vị cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng hiện tại xem ra có vẻ phải nhìn nhân lại.

Có thú vị hay không thì còn phải xem ai nói ai làm, “áo choàng đồ”..... À không, phải là “chuông nhỏ” mới đúng, chỉ cần có mặt nàng thì cho dù chuyện có chán ngán cỡ nào cũng đều có thể làm cho người ta thấy hứng thú.

Lục Hàn không lên tiếng, chỉ hững hờ nhìn Tạ Du Vân và Triệu Uyển Oánh, tầm mắt ái muội cứ quét tới quét lui trên người bọn họ.

Tạ Du Vân bị xoi mói, lập tức nói: “Ngũ tiểu thư còn nhỏ, nên vẫn còn hơi trẻ con. Nàng có coi ta là ca ca hay không cũng không quan trọng, ta mà so đo với một tiểu cô nương thì làm gì còn mặt mũi nhìn ai nữa. Nàng ấy nhỏ không hiểu được sự tình nhưng Lục công tử hẳn không nên như vậy chứ? Ngài làm vậy, người ngoài sẽ đánh giá Ngũ tiểu thư thế nào?”.

Tuy trên mặt Lục Hàn vẫn tươi rói, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, hẳn cao giọng đáp lại: “Nếu ngài đều đã nói Ngũ tiểu thư là tiểu cô nương thì hành vi này của ta chẳng có gì là không thể cả? Nếu như ai đó có suy nghĩ lệch lạc không nên có định hắt nước bẩn lên người chúng ta, thì ta cũng không có biện pháp gì, vì dù sao, trong mắt của ta, Ngũ tiểu thư chỉ là một tiểu cô nương. Ta làm việc luôn quang minh chính đại, nếu như có người vô duyên vô cớ sinh sự, thì sau khi Ngũ tiểu thư cập kê ta sẽ đến cầu hôn, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa chứ?”

Lục Hàn cũng không phải là người dễ bắt nạt, hẳn không nói thì thôi vừa nói liền khiến cho Tạ Du Vân á khẩu, không có cách nào tiếp tục được nữa.

Kỳ thật, Tạ Du Vân cũng không biết bản thân mình bị sao nữa, có lẽ là do cảnh trong mơ đêm qua, hay có lẽ là do nàng là muội muội của Trí Tín chăng? Chính hẳn cũng không hiểu được vì có gì mà mình lại thốt lên những lời kia, nhưng thực hiển nhiên, người ta cũng chẳng hề cảm kích, nghĩ đến đây lại đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười!

“Nếu Lục công tử đã suy nghĩ thấu đáo hết thấy như thế thì quả thật Tạ mẫu cũng sẽ không nhiều lời nữa!”.

“Biểu ca, muội thấy hơi vắng đầu!”, Triệu Uyển Oánh điem điem đáng yêu nói, nàng ta xoa huyệt thái dương, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Lâm Đình Chi hừ mạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Nếu như thân thể không tốt, thì cứ ở yên trong phòng đi, theo ra ngoài làm gì. Nhà người ta đang có chuyện mừng lại còn nói mình không thoải mái, quả nhiên là xui xẻo mà!”.

“Biểu ca.....” Triệu Uyển Oánh lại thì thầm

Tạ Du Vân trầm mặc một chút, rồi ôn nhu lên tiếng: “Muội ngồi xuống nghỉ một lát đi!”

Vốn Triệu Uyển Oánh muốn rời đi, nhưng lại không ngờ biểu ca lại bảo mình ngồi lại đây, tuy buồn bực không vui nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Người ngoài không nhận ra, nhưng hành động kia không trốn được ánh mắt của Hòa Linh, Triệu Uyển Oánh đang nắm chặt khăn, bàn tay cơ hồ nổi đầy gân xanh.

Càng nhìn càng cảm thấy sự tinh thú vị, nàng liền mỉm môi cười.

“Chuông nhỏ đang cười gì thế, nói ra để cho mọi người cùng cao hứng một chút?”, khoe miệng Lục Hàn khê nhếch lên, ánh mắt đầy thâm thúy.

Từ xa nhìn lại, Lục Hàn cách Hòa Linh rất gần, Hòa Linh đang đứng nên cao hơn Lục Hàn một chút, tầm mắt khê giương lên còn Hòa Linh thì lại cười xán lạn, trông vô cùng xứng đôi.

Kỳ thật cũng không cần nhìn từ xa, mà ngay cả Tạ Du Vân đứng ở bên cạnh đình đột nhiên liền cảm thấy một màn trước mắt này hết sức chói mắt!

“Chuyện thú vị đương nhiên phải giấu trong lòng, nếu nói ra, thì còn có ý nghĩa gì nữa!”, Hòa Linh thần nhiên đáp. Tuy không thích đám người Tạ Du Vân nhưng Hòa Linh cũng không có hảo cảm gì với Lục Hàn, cũng không muốn dây dưa gì với người này.

Trong nháy mắt, Triệu Uyển Oánh lấy khăn che miệng cười, sau đó mở miệng nói: “Ai cũng nói Ngũ tiểu thư chỉ là một tiểu cô nương, nhưng mà ta lại thấy, tâm tư nàng ấy lại sâu kín vô cùng!”. Nàng ta đặc biệt không thích Sở Hòa Linh này, lần đầu tiên gặp mặt đã không thích, lúc ấy người nọ một thân đồ rực đứng bên tường rêu mái ngói vừa quay đầu đã khiến cho vạn vật chói lóa, cho dù là nữ tử nhưng vẫn thấy vô cùng nhức mắt.

Mà lần này, thực rõ ràng, biểu ca nhìn thấy Hàn Mộc công tử nói chuyện với nàng ta nên mới cùng Sở Trí Tín lại đây, Sở Trí Tín không biết, nhưng nàng ta thì lại hiểu rất rõ.

Thân phận của Biểu ca như thế, tài hoa dung mạo phẩm hạnh chẳng có điểm nào không tốt, cho dù có thế nào nàng ta cũng sẽ không buông tay. Tuy rằng gia thế thấp hơn phủ Thừa tướng trăm ngàn lần, nhưng nàng ta lại là biểu muội của Tạ Du Vân, chỉ cần dựa vào vị trí này, chiếm được cảm tình của biểu ca thì Triệu Uyển Oánh tự tin có thể gả được vào phủ Thừa tướng.

Triệu Uyển Oánh tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng đã là phái nữ thường rất mẫn cảm, rất nhiều người đều nghe ra sự khiêu khích trong đó. Trần tiểu thư cũng mỉm cười đồ thêm dầu vào lửa: “Ai nói tiểu cô nương thì không thể có tâm tư chứ? Ngũ tiểu thư có tâm sự gì ai mà chả biết!”.

“Cho nên mới nói, tiểu cô nương luôn nghĩ gì nói nấy, không được kín đáo như những người trưởng thành. Có điều nhỏ cũng có cái hay của nhỏ, dù có nói gì cũng chẳng có ai trách tội cả. Nhưng ta rất thắc mắc, không biết Trần tiểu thư thầm mến Lục công tử hay là Tạ công tử đây? Ta biết, Triệu tiểu thư thích Tạ công tử nhưng lại không biết, Trần tiểu thư thầm mến người nào? Nếu như là Tạ công tử, vậy thì cũng không được tốt lắm. Người ta không thể nào lấy hai bình thê được?”. Hòa Linh lắc lư chân, tạo ra mấy tiếng đình đình, rồi lại cười tủm tỉm: “Còn thầm mến Lục công tử kỳ tình cũng không tốt....” Tạm dừng một chút, Hòa Linh lại cất giọng có vài phần ác ý: “Bởi vì..... Hắn ta chường mắt người!”

“Phụt!”, Lâm Đình Chi không nhịn được, trực tiếp phun cả trà ra.

Trần tiểu thư nhất thời đỏ hốc mắt, cắn môi nói: “Sao người có thể nói như vậy. Ta tự nhận thấy mình chẳng làm gì đắc tội với người, vậy thì vì có gì mà người lại nhục nhã ta như vậy?”.

Hòa Linh đồng tình nhìn Lục Hàn và Tạ Cẩm Chi: “Hừm..... có vẻ như các người cũng không được hoan nghênh cho lắm, ta nói nàng ta thầm mến một trong hai người chứ có nói là nhục nhã nàng ta đâu!”.

“Hòa Linh, được rồi!”. Trí Tín nhú mi, hắn ta thật có chút hối hận khi tới nơi này. Nửa giờ qua hắn ta chưa từng mở miệng, thật sự chỉ sợ lại bị vạ lây, phải biết rằng, có người rất thích bới lông tìm vết, càng đánh sẽ càng hưng phấn, hoàn toàn không kìm chế nổi, nếu muốn nháo thì vừa bắt đầu liền thua. Hắn ta là văn nhân, so đo cùng một nữ hài tử thì còn ra thể thống gì. Nhưng lúc này không mở miệng, tựa hồ cũng không thỏa đáng.

“Biểu ca.....” Triệu Uyển Oánh cũng yếu ớt chen vào: “Ngũ tiểu thư còn nhỏ, muội cũng không so đo với nàng ấy, nhưng hai người chúng ta không hề giống như nàng ấy nói, chúng ta không hề làm gì khuất tất hay vượt khuôn cả!”

“Cũng có ai nói các người phát sinh quan hệ đầu cơ chứ!”. Lý Mộng đột nhiên mở miệng, lườm người nào đó một cái: “Giả vờ thánh thiện!”.

Bầu không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, một cây châm rút xuống cũng có thể nghe thấy, Trí Tín xoa mày quát: “Mộng nhi!”.

Lý Mộng phẩy phẩy tay nói: “Bên này thật không vui tí nào, muội về chỗ ngoại tổ mẫu đây!” Sau đó liền đi mất.

Hòa Linh mỉm cười nhìn theo bóng dáng vừa rời đi, biểu tỷ quả nhiên vẫn giống với trước kia. Lý Mộng cứ thế mất dạng, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Triệu Uyển Oánh một cái, nàng ta nhất thời lệ nóng vòng quanh, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Hòa Linh nhướn mày: “Ái chà, hình như là biểu tỷ ta khi dễ nàng ấy rồi!”

Lâm Đình Chi lập tức chen vào: “Là chính nàng ta thích khóc đấy chứ liên quan gì đến người khác!”. Nàng ta chường mắt Triệu Uyển Oánh này từ lâu rồi.

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Nếu như tổ mẫu mà trách phạt ta và biểu tỷ, Lâm tiểu thư nhớ phải làm chứng cho chúng ta đấy nhé!”.

Lâm Đình Chi vừa gật đầu vừa đáp: “Tất nhiên là phải giúp người rồi. Từ trước đến nay chẳng cần biết người ta có hoan nghênh mình hay không, sau đó

lại lung la lung lay muốn ngã xuống, người như thế không phải chuyện lừa gạt thì là gì! Lại nói, biểu tỳ của người cũng chưa hẳn đã nói sai, đã có ai nói cái gì đầu mà nàng ta đã lớn tiếng thanh minh thanh nga. Phụ thân ta từng nói, cứ lặp đi lặp lại..... Lặp đi lặp lại thì chính là....”, đến đây thì bí từ nghĩ không ra.

Hòa Linh liền “hảo tâm” nhắc: “Giấu đầu lòi đuôi.”

Lâm Đình Chi: “Đúng!”

Triệu Uyển Oánh muốn khóc cũng không được mà không khóc cũng không xong, xấu hổ không thôi, đồng thời thấy xấu hổ còn có cả Trần tiểu thư, nàng ta vốn ủy khuất khóc lóc, muốn náo loạn một trận nhưng lại bị Triệu Uyển Oánh chen ngang, cho nên chẳng còn ai thêm đoái hoài đến nàng ta nữa, mặt tức giận đến tái nhợt, nhưng lại không thể phát tác.

“Thật sự là một vở kịch hay. Nếu lấy hết về nhà chỉ sợ chưa đến vài năm đã bị ép buộc đến chết!”. Lục Hàn vỗ vỗ quần áo, đứng lên: “Nam tử mà cứ suốt ngày có oanh oanh yến yến vây quanh thì chỉ gây ra nhiều thị phi, Lục Hàn ta quang minh lỗi lạc, chẳng bao giờ làm những chuyện như thế. Lễ vật cũng đã tặng rồi, nên cáo từ thôi. Nhờ Sở đại công tử thông báo cho ta một tiếng!”.

Trong lúc nhất thời, khiến cho tất cả mọi người đều hoang mang không biết lễ vật mà hắn nói đến tốt cùng là lễ vật tặng cho Sở tướng quân hay là chiếc vòng tặng cho Sở Hòa Linh. Liếc mắt nhìn chiếc lắc trên chân Sở Hòa Linh, hắn vừa lòng gật đầu, một thân trong treo nhưng lạnh lùng bước xuống đình.

Hòa Linh buông tay hỏi: “Ca ca, hắn nói nam tử mà thường tụ tập ở bên nữ nhân thì sẽ gây ra thị phi đấy!”. Nàng chỉ vào bóng lưng Lục Hàn, sâu xa nói: “Đại ca, muội thấy, huynh nên trở về tiền viện tiếp đón khách nhân đi. À mà nếu như huynh lo lắng, có thể sai Nhị ca, Tam ca lại đây. Bọn muội đều là những nữ tử yếu đuối sao có thể gây ra chuyện gì được chứ?”.

Sợ người đàm tiếu! Chẳng lẽ hành vi vừa rồi của các người lại không bị đàm tiếu chắc! Bởi vì người nên ta mới đi đến đây đấy! Sở Trí Tín rất muốn rít gào, cuối cùng vẫn kìm chế lại.

Hắn ta oán hận liếc Hòa Linh một cái, rồi mỉm cười với Tạ Du Vân: “Cần Chi huynh, không bằng chúng ta đến tiền viện thôi?”

Tạ Du Vân thật sự không nhìn thấu được Sở Hòa Linh, nhưng hiển nhiên nếu cứ ở đây lại càng không thích hợp, hắn ôn nhu nhìn về phía Triệu Uyển Oánh, hỏi: “Biểu muội ở lại đây cùng các vị tiểu thư, hay là đi cùng ta tới tiền viện?”

Triệu Uyển Oánh mặt mày ân tình, đáp: “Tất nhiên..... Tất nhiên là đi cùng biểu ca. Sức khỏe muội không tốt, nếu như đột nhiên té xỉu, sợ các nàng ấy không xử lý được!”.

Thật đúng là “Tri kỷ”, Hòa Linh cười lạnh.

“Hừ, người ta thân trúng kịch độc so với người còn khỏe mạnh hơn nhiều!”, Lâm Đình Chi lạnh lùng nói.

Tạ Du Vân lúc này mới nhìn về phía Lâm Đình Chi, đáp: “Lâm tiểu thư xin hãy nói năng cẩn thận. Nữ nhi gia, nên lấy hiền đức làm trọng, đừng để mồm miệng tạo nghiệp!”.

Lâm Đình Chi đột nhiên bị Tạ Du Vân nhắc nhở nhất thời đỏ hốc mắt: “Huynh lại đi che chở cho hồ ly tinh này. Ta chán ghét các người!”.

Hòa Linh tốt bụng giữ Lâm Đình Chi lại, rồi vỗ vai của nàng ta: “Quên đi, quên đi, tiểu Chi đáng thương. Người ta khi dễ người, thì người phải về nhà cáo trạng mới đúng! Khóc lóc làm gì cho thêm mất mặt!”.

Mọi người: ...!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

“Lâm tiểu thư rất đáng thương, ta dẫn nàng ấy về phòng an ủi một chút. Các người cứ chậm rãi nói chuyện đi!”. Hòa Linh cảm thấy, mình thật sự quá tốt bụng, kéo Lâm Đình Chi bước đi, Lâm Đình Chi vẫn còn đang ngờ ngác cứ thế đi theo xuống đình.

Hòa Linh lại tiếp tục lên tiếng hướng dẫn: “Người đấy, vẫn còn non lắm, nếu đã đánh không lại thì phải đi tìm trợ giúp chứ, phụ mẫu người chắc hẳn rất thương người đúng không, nếu thế thì càng phải nói cho họ biết mình đã bị ai khi dễ! Người là quý nữ trong kinh, thành Vĩnh An này có mấy người so được với người chứ? Có nhiều chuyện ở bên ngoài không tiện nói ra! Có điều nếu như gặp người mạnh thật sự thì còn có thể mạnh hơn người chắc? À đúng rồi, nếu người muốn biết người biết ta, thì liền sai người đi tra nền tảng của họ là được!.....”. Hòa Linh vừa đi vừa nói chuyện, không hề có kỳ chú nào.

Đám người ở trong đình vẫn có thể nghe được không sót một chữ!

Mặt Triệu Uyển Oánh trắng bệch, cả người run run đứng lên.

“..... Cẩn Chi huynh, Triệu tiểu thư, hai người đừng trách, muội ấy còn nhỏ không hiểu chuyện để bữa nào đó ta sẽ nhắc nhở muội ấy!”. Sở Trí Tín lúng túng nói, hấn ta cúi gập liếc theo bóng dáng Hòa Linh, đúng là người rất thích gây phiền phức.

Triệu Uyển Oánh điềm đạm đáng yêu, cứ như sắp té xỉu đến nơi ấy, nàng ta cắn môi nói: “Sở công tử, ta, ta.....” Nước mắt cứ như vậy rơi xuống.....

Không nói đến bên này nữa, hiện tại Hòa Linh đang lôi kéo Lâm Đình Chi vừa đi vừa nói, còn người bên cạnh thì tập trung nghe chỉ giáo.

Hòa Linh đột nhiên hăng hái bất ngờ mà Lâm Đình Chi cũng đồng bệnh tương liên, cảm thấy thích Hòa Linh vô cùng.

“Hòa Linh, ngươi năm nay mười hai, vậy sinh vào tháng nào, ta sinh tháng tư, cho nên mới có nhũ danh Tháng Tư!” Lâm Đình Chi hỏi.

Hòa Linh: “Ta sinh tháng 8, đúng lúc trời nóng nhất!”

Lâm Đình Chi cao hứng: “Ta sinh sớm hơn muội, vậy thì phải gọi ta là Đình Chi tỷ tỷ rồi, về sau ta sẽ bảo vệ cho muội!”

Hòa Linh nhướn mày, Lâm Đình Chi nói xong liền ngượng ngừng chà xát tay: “Có điều, có điều muội cũng phải đề xuất cho ta chút chủ ý. Đầu óc của ta không được thông minh cho lắm, nương ta thì nói ta quá đơn thuần luôn khiến bà phải lo lắng!”.

Hòa Linh tựa tiểu phi tiểu nói: “Mẫu thân của ngươi đúng là rất hiểu nữ nhi nhà mình. Cho nên mới nói, có việc gì thì cũng đừng tự mình cân nhắc, nên hỏi qua ý kiến của nương ngươi!”.

Lâm Đình Chi vội vàng gật đầu: “Ngươi nói đúng lắm, chuyện ta không biết thì có lẽ nương ta sẽ biết, chính phụ thân ta từng nói chờ đến tuổi sẽ gả ta cho Tạ Du Vân. Nếu không phải phụ thân ta nói như vậy, ta còn lâu mới thích hấn, người gì đâu mà đáng ghét, chỉ biết thích biểu muội chỉ một con gió sẽ thổi bay kia. Đúng vậy, lúc về ta sẽ cho người ta đến phía nam điều tra, tra triệt triệt để để, xem xem thực hư thế nào!”.

Tuy bản thân nói không thích Tạ Du Vân, nhưng về mặt Lâm Đình Chi đã bán đứng nàng ta, ánh mắt mơ màng, hai má phơn phớt hồng không phải thích thì là gì!

Hòa Linh cẩn thận hồi tưởng đến chuyện trước kia, muốn nhớ xem Lâm tiểu thư là người như thế nào. Theo đạo lý, Tạ thừa tướng và Lâm đại nhân muốn đi chung một con đường thì không nên phát sinh chuyện thông gia này. Kiếp trước hình như không có..... Hơn nữa, chưa bao giờ có người đề cập tới vấn đề này.

Hòa Linh đột nhiên liền cảm thấy có cái gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của mình, cảm giác này, không tốt một chút nào!

Gặp được tên hắc y nhân xông vào phòng mình lúc nửa đêm đã không tốt, hiện tại cảm giác cũng không khá hơn là bao.

“Á” Hòa Linh đang kéo Lâm Đình Chi đi tản bộ, đột nhiên bị người nào đó kéo tay lại, vừa nhìn người vừa từ trong bụi cỏ nhảy ra nhất thời không biết nói gì, ha ha, sao lại là hấn chứ! Quả nhiên là âm hồn bất tán mà!

“Lục công tử làm gì vậy. Quan hệ của chúng ta còn chưa tốt tới mức động tay động chân đâu nhỉ? Hơn nữa không phải ngươi đã đi rồi sao?”. Hòa Linh nhìn chăm chăm vào tay Lục Hấn, cất giọng đầy sắc bén.

Lục Hấn mỉm cười: “Ngươi lại đây, ta có mấy câu muốn hỏi ngươi.”

Hòa Linh không chịu: “Có việc gì thì cứ nói luôn ở đây đi, chẳng có gì mà phải giấu diếm cả, tránh cho Chi Chi hiểu lầm!”. Hòa Linh vênh mặt, kiêu ngạo lạnh nhạt đáp lại.

Lục Hấn cười lạnh: “Đừng để ta phải ra tay, mau lại đây!”. Buông tay Hòa Linh ra, hấn lập tức đứng sang một bên.

Hòa Linh bắt lấy tay áo, thật muốn bạo phát, từ khi sống lại một lần nữa, chưa từng có ai dám hù dọa nàng như vậy. Nửa đêm xuất hiện ở trong phòng thiếu chút nữa bóp chết nàng còn chưa tính, hấn còn ra ra vào vào như chỗ không người, quả thực không xem nàng ra gì, coi nàng là con cừu nhỏ dễ xỏ mũi dắt đi sao!

Hơn thế nữa còn công khai xuất hiện trong phủ, tự tiện đeo vòng chân cho nàng, đúng là không biết xấu hổ. Có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục được!

Hòa Linh cảm giác mũi mình sắp phun khí đến nơi, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, miễn cưỡng nở nụ cười: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Đình Chi hào tâm nhắc: “Lục công tử tìm muội đấy!”

Hòa Linh cười lạnh, giọng nói của nàng vô cùng ôn nhu, nhưng lại mang theo khiêu khích: “Hấn chờ ta thì ta phải nghe theo sao? Trên đời này nào có đạo lý dễ dàng như vậy? Chúng ta cũng chẳng hề quen thuộc đến vậy!”.

Hả, đây coi như là không quen biết sao?

Lâm Đình Chi nhìn vào mắt cá chân Hòa Linh, hiện tại nơi đó đang đeo chiếc lặc chân gắn đầy chuông nhỏ xinh xinh đáng yêu vô cùng.

Tại Lục Hân rất thính, hẳn trầm ngâm một lát, liền mở miệng: “Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám bắt ngươi. Quả thật chỉ muốn nói mấy câu mà thôi, hơn nữa, chuyện này cũng hết sức có lợi cho ngươi. Nói trắng ra là ta đang tốt bụng giúp ngươi ấy chứ!”.

“Lục công tử đúng là tốt bụng biết lo nghĩ cho người khác, tình nguyện bắt ngươi khiến cho mọi người chê cười? Nhưng sao ta lại cảm thấy, ngươi không hề tốt bụng như vậy nhỉ!”. Hòa Linh còn lâu mới tin, trên đời này có người như vậy, nàng nhủ mi, đuôi mắt đầy trào phúng, Lục Hân thấy vẻ mặt của người nào đó như thể không khỏi cảm khái mèo nhỏ đúng là có tài chọc cho người khác tức giận.

Hắn nho nhả tỷ vào nhánh cây, mỉm cười: “Tuổi nhỏ mà cảnh giác như vậy, lại thích chọc cho người khác tức giận, ngươi đúng là rất am hiểu đạo lý này!”.

Hòa Linh đắc ý: “Ta không có tài làm cho người khác cao hứng nhưng muốn mất hứng thì cứ tìm ta là được rồi.”

Lâm Đình Chi:“.....”

Lục Hân không hề chần chừ nói ngay: “Vốn muốn nhắc nhở ngươi phải cẩn thận Triệu Uyển Oánh, nhưng nếu ngươi đã không kiêng kị thì ta đây sẽ trực tiếp nói thẳng. Nàng ta không hề đơn giản như vẻ ngoài đâu, ngươi mà mai người ta như vậy hoàn toàn chẳng có tí ảnh hưởng mà chỉ càng khiến đôi phương nảy sinh phòng bị hơn nữa còn hận mình thấu xương. Theo ta thấy, tuy ngươi thông minh lại nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng cũng không phải là người ác độc, có đôi khi không nhất định sẽ là ưu điểm. Một cô nương đường trong khuê phòng như ngươi không đâu lại Triệu Uyển Oánh đâu!”.

Hòa Linh đá đá chân khiến những chiếc chuông phát ra tiếng ding ding đang đang, nàng cúi đầu đáp: “Xem ra, đúng là vì muốn tốt cho ta!”.

Lục Hân mỉm cười, tuy thế hơi thở vẫn đầy trong trẻo lẫn lạnh lùng: “Chiếc lặc chân này rất hợp với ngươi!”.

Hòa Linh cười yếu ớt: “Ta cũng rất thích, thích cảm giác tồn tại do nó mang lại. Đúng lúc, ngài lại đưa cái này thật hợp ý ta. Tất nhiên, ta còn muốn cảm tạ Lục công tử hảo tâm khuyên nhủ, có điều bản thân ta tự nhận thấy mình và Triệu Uyển Oánh không hề có quan hệ gì? Ta cũng không có hứng thú để ý những chuyện có liên quan đến nàng ta. Hơn nữa.....”. Hòa Linh lắc lư chân, nàng khanh khách cười nói tiếp: “Hơn nữa, ta cảm thấy Lục công tử nói không đúng rồi, ngài nói ta là cô nương ru rú trong khuê phòng, chẳng lẽ Triệu tiểu thư thì không phải chắc? Hoặc là, ngài muốn báo cho ta một số chuyện mà ta không biết đây?”

Lục Hân vẫn không hề kiêng dè Lâm Đình Chi đang đứng bên cạnh, trả lời: “Nàng ta có hay không, chẳng lẽ Ngũ tiểu thư lại không biết? Ta nghĩ, Ngũ tiểu thư chưa hẳn đã không biết, nhưng phải biết tự lượng sức mình!”.

Hòa Linh cười tủm tỉm, nhìn thẳng Lục Hân đáp: “Thế thì, chúng ta cứ xem là biết ngay thôi!”

Lục Hân nhìn vào mắt Hòa Linh, tuy rằng đang tươi cười, nhưng ý lạnh không ngừng lóe ra. Kỳ thật hắn còn muốn nói chuyện khác nữa, nhưng hiện tại không phải là thời điểm thích hợp. Hơn nữa, đột nhiên, hắn lại thấy hoài nghi về những lời mà mình vừa thốt ra, ngón tay thon dài khẽ phẩy chiếc lá vừa đậu trên người, có lẽ, tiểu cô nương này chưa hẳn đã không đâu lại nữ nhân rắn rết kia mà là có thật lòng muốn đâu hay không thôi.

Ngay cả việc không liên quan đến mình lại cứ thích chen vào chọc ngoáy, nhưng dường như nàng ấy không phải là người như vậy, không thích Tạ Du Vân, nhưng lại đối địch với Triệu Uyển Oánh, chỉ một điểm ấy thôi cũng khiến cho hắn vô cùng tò mò.

Đến tốt cùng là..... Vì cái gì!

Lục Hân vốn là người lạnh lùng, vui buồn đều không thể hiện ra mặt, hẳn thu hạ thần sắc, mỉm cười như thường: “Lời nên nói cũng đã nói, Ngũ tiểu thư vẫn nên bảo trọng thì hơn!”.

“Ta nhất định sẽ nhớ kỹ lời khuyên của Lục công tử!”

“Vậy xin cáo từ!”

Nhìn Lục Hân rời đi, đến khi không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, Lâm Đình Chi mới tò mò hỏi:“Ngũ tiểu thư, hắn nói vậy là có ý gì?”. Nàng ta nghĩ mãi mà vẫn không tài nào hiểu được.

Không thể không nói, Lâm Đình Chi được phụ mẫu bảo hộ vô cùng tốt, cho nên mới có thể đơn thuần đến vậy.

Không đợi Hòa Linh trả lời, Lâm Đình Chi liền vò đầu nói tiếp: “Ta biết ý của hắn đại khái chính là Triệu Uyển Oánh không phải là người tốt, muốn ngươi phải cẩn thận. Nhưng, vẫn như đang lọt vào trong sừng mù ấy! Hơn nữa, Triệu Uyển Oánh chỉ là một nữ tử đường nơi khuê phòng nào có năng lực gì đi đối phó với ngươi! Chẳng lẽ sẽ bởi vì mấy câu nói vừa rồi mà lại quay sang làm khó người sao?”

Hòa Linh cười yếu ớt đáp: “Những lời hôm nay, ngươi trở về cứ nói cho phụ mẫu mình nghe đi!”

Lâm Đình Chi khó hiểu, chỉ “A” một tiếng.

“Nếu không rõ thì cứ nói cho phụ mẫu của ngươi, không phải ta vừa nói qua sao? Ngươi cũng đâu phải một mình cứ hỏi bọn họ cũng không có gì là không tốt cả. Thay vì hỏi ta hoặc là tự mình suy nghĩ thì không bằng tìm người trầm ổn có kinh nghiệm!”. Hòa Linh rất tốt bụng nhắc nhở: “Ngươi vẫn còn nhỏ, không nên cậy mạnh!”.

Lâm Đình Chi xì một tiếng bật cười: “Ngươi rõ ràng còn nhỏ hơn ta, thế mà lại phát ngôn những lời như bà lão tám mươi. Ngươi yên tâm đi, ta còn lâu mới bị người ta khi dễ. Không biết vì cái gì, mà ta vừa thấy ngươi liền hợp ý vô cùng. Sau này ta muốn tìm ngươi trò chuyện được không?”

Hòa Linh gật đầu: “Tất nhiên là được. Ngươi không chê ta không thú vị là tốt rồi!” Đương nhiên, cũng muốn phụ mẫu ngươi cho ngươi đến nữa, ha ha!

Lâm Đình Chi giữ chặt tay nàng: “Một lời đã định!”

Hòa Linh vừa đáp ứng Lâm Đình Chi, liền thấy xa xa có một tiểu nha hoàn tìm lại đây, hiện tại đang là giữa trưa, có lẽ đang tìm các nàng về dùng bữa. Đến khi về chỗ các nữ quyến, mọi người ai nấy đều thần sắc như thường.

Hòa Linh vừa thấy Triệu Uyển Như nhìn sang, lập tức liền cười tươi đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Trên chân Hòa Linh đeo chiếc lắc gắn chuông nhỏ, chỉ cần đi đường sẽ phát ra tiếng vang, thu hút không ít sự chú ý. Tuy nhiên, Lão phu nhân cũng không hỏi han tới việc này. Nghĩ đến cũng đúng thôi, sao bà có thể không biết rõ ràng mọi chuyện chứ! Tên Lục Hàn kia quang minh chính đại thế cơ mà.

Nam nữ tách riêng ra dùng bữa, Tạ Du Vân không ở đây, một mình Triệu Uyển Oánh ngồi một góc, Hòa Linh rất muốn hỏi một câu, sao không đi tìm biểu ca của ngươi đi! Không phải lúc nào cũng bám nhau như sam sao?

Hòa Linh vẫn luôn cảm thấy lời người xưa chẳng phải cái nào cũng đúng, nhưng riêng câu “Ác nhân ắt có thiện nhân trị” vẫn thực chuẩn xác. Trong mắt nàng, Tạ Du Vân và Triệu Uyển Oánh chính là minh chứng tốt nhất.

Lục Hàn luôn cảm thấy nàng có thể đầu lại Triệu Uyển Oánh, kỳ thật, hẳn hoàn toàn không biết, bản thân nàng còn là một cô nương vô cùng ôn nhu. Tuy chán ghét Triệu Uyển Oánh, nhưng chỉ cần nàng ta không đến gây sự khiến mình phiền lòng, thì nàng cũng chẳng thêm quan đến làm gì, tiếp tục cuộc sống tiêu dao tự tại tự do thoải mái. Thậm chí, nàng còn hy vọng Triệu Uyển Oánh rửa sạch hết dơ bẩn, thuận lợi gả vào phủ Thừa tướng. Có như vậy, mới tăng phần thú vị.

Có điều, không biết người tự cho mình là thanh cao như Tạ Du Vân một khi phát hiện tình nhân trong mộng mà bản thân vẫn tâm tâm niệm niệm ở bên ngoài ngủ với vô số người sẽ cảm thấy thế nào. Nghĩ đến đây, Hòa Linh liền bật cười.

Kiếp trước những người khiến cho bản thân không thoải mái, thì đời này, nàng sẽ không để bọn họ sống tốt, trong đó có Tạ Du Vân, Triệu Uyển Oánh, và người Sở gia. Nàng chán ghét Triệu Uyển Oánh không phải bởi vì Tạ Du Vân thích nàng ta, mà là con người của nàng ta. Lúc ấy Triệu Uyển Oánh còn chưa chết, Tạ thừa tướng đã định ra hôn sự giữa nàng và Tạ Du Vân. Khi đó ngay cả khi thân thể cực kém, nhưng Triệu Uyển Oánh vẫn không ngừng dùng thủ đoạn nhằm vào Hòa Linh. Lúc đầu nàng thậm chí còn không biết vì sao người này lại cứ một mực tính kế một người bệnh nặng sắp chết như mình, cũng chẳng thêm so đo với nàng ta. Nhưng không ngờ sự ác độc đó, vượt xa sự tưởng tượng của rất nhiều người, hoàn toàn bất đồng với vẻ ngoài ôn nhu. Nếu không phải nàng ta đã chết, Hòa Linh cũng không biết, sẽ xảy ra thêm những tình huống gì nữa.

Lại nói tiếp, kiếp trước Triệu Uyển Oánh đột nhiên bị bệnh, chưa chữa trị được mấy ngày đã chết, nhanh đến mức làm cho người ta không thể tin được.

Tuy bên ngoài vẫn đồn đãi thân thể Triệu Uyển Oánh yếu nhược, nhưng theo Hòa Linh thấy, đây chỉ là do nàng ta tự cải trang mà thôi chứ không hề bị bệnh thật. Chờ đã...! Hòa Linh đột nhiên cảm thấy, dường như kiếp trước chính mình đã xem nhẹ cái gì đó, cảm giác này khá mơ hồ vẫn chưa nắm bắt được.

“Hòa Linh, Hòa Linh!”, Lâm Đình Chi kéo Hòa Linh, tò mò nói: “Ta đã gọi ngươi mấy tiếng rồi đấy, sao lại không thèm trả lời!”

Hòa Linh định thần lại, mỉm cười đáp: “Làm sao vậy?”

“Ta muốn, ta muốn đi vệ sinh, nhưng không biết chỗ.....”, nàng ta đỏ mặt, lắc lắc khăn xấu hổ nói nhỏ.

Hòa Linh đứng dậy nói: “Đề ta dẫn ngươi đi!”

Hòa Linh dẫn Lâm Đình Chi đi ra ngoài, Lý Sở thị nhìn theo bóng dáng hai người họ rồi lặng lẽ ra hiệu bằng mắt cho nha hoàn bên cạnh, người kia nhận mệnh vội vã đi theo. Nha hoàn bà tử trong viện đi qua đi lại như mắc cửi, nhưng Hòa Linh vẫn lập tức phát hiện ra. Nàng từng đoán có lẽ vì trùng sinh cho nên bản thân mới mãi cảm đến vậy nhưng sau đó lại nghĩ có lẽ mình như thế cũng là do thói quen từ kiếp trước. Lúc ấy nàng đối nghịch lại phủ Thừa tướng, phải cẩn thận khắp nơi cũng vì vậy mới tạo nên tính cách cảnh giác đa nghi này.

Đến nơi, Hòa Linh phân phó nha hoàn Lâm Đình Chi và Xảo Âm đứng đó canh chừng, chỉ để Xảo Nguyệt ở lại, mặc dù không biết mục tiêu là ai,

nhưng cũng không thể để Lâm Đình Chi xảy ra chuyện ở đây được.

Đứng ở dưới tàng cây chờ đợi, mái tóc đen dài của Hòa Linh bị gió thổi bay, tà váy đỏ lay động, miệng khẽ giương lên, lẳng lặng chờ đợi.

“Sao biểu muội lại ở đây thế này!”, một giọng nam đầy ác ý vang lên, Hòa Linh ngẩng đầu, cười lạnh nhìn Lý Hiển. Mà cách đó không xa, nha hoàn của Lý Sở thị áo dắc nhòem sang bên này, có thể thấy được, người nọ đã dẫn Lý Hiển đến đây. Vừa thấy Hòa Linh nhìn về phía mình, lập tức liền rời đi.

Hòa Linh cũng không ngoài ý muốn, nằng nghiêng người, thản nhiên nhìn Lý Hiển, lạnh lùng đáp: “Ta đi đâu còn chưa đến lượt ngươi quản!”.

Lý Hiển cao thấp đánh giá Hòa Linh một lượt, cất giọng không hề dễ nghe: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi nhìn cái gì, dám khinh thường ta sao? Mẫu thân của ngươi cũng chỉ là nữ nhi thương hộ, thế mà tiểu tiện nhân ngươi còn dám đồ tội lên đầu ta. Ta muốn đẩy ngươi vào nước lúc nào? Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng phải chịu thiệt như thế bao giờ, lần này cứ chờ mà xem, đắc tội ta sẽ có kết cục gì?”.

Lý Hiển túm lấy cổ tay Hòa Linh, Xảo Nguyệt thấy thế liền xông lên đẩy ra, chắn ở phía trước: “Xin biểu công tử hãy chú ý đến ngôn hành của mình. Nơi này là Sở phủ, chứ không phải là Lý gia Giang Lăng!”.

“Chát!”, Lý Hiển vung một bạt tai sang, hung tợn mắng: “Ngươi là ai chứ, một nha hoàn mà lại dám kêu gào trước mặt ta, đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ, mau cút ngay. Nếu như khiến ta cao hứng, có lẽ tương lai sau khi thú tiểu thư nhà ngươi vào cửa, còn có thể miễn cưỡng nâng ngươi làm thông phòng, nếu không, thì có chết cũng không được từ tể đâu!”.

“Xảo Nguyệt, ngươi tránh ra!”, Hòa Linh nhẹ nhàng mở miệng.

“Tiểu thư.....” Xảo Nguyệt lo lắng gọi.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nàng chỉ là một tiểu cô nương, giọng nói thanh thúy như hoàng anh xuất cốc, cười lên lại càng thêm mê người.

Lý Hiển hừ lạnh: “Tiểu thư nhà ngươi còn không để ý, tốt nhất đừng ở lại đây cho thêm chứng mất, cút ngay cho ta!”. Quát xong, hần chằm chú nhìn Hòa Linh, thấp giọng hỏi: “Ngươi nói đi, làm sao ngươi lại biết được?”.

Hòa Linh vẫn cười cười nhìn Lý Hiển, cũng không động. Hần ta thấy thế càng thêm hung dữ: “Nếu như ngươi không nói, thì đừng trách ta không khách khí. Ngươi đừng tưởng ta không dám làm gì, hôm nay nhiều người như vậy, ngươi đột nhiên mất tích trong chốc lát, cũng sẽ không có ai để ý. Hơn nữa ngươi đắc tội với Triệu tiểu thư, Trần tiểu thư, Tạ công tử, nhiều người như vậy, biết là ai làm chứ. Mau nói nhanh lên, bằng không, đừng trách ta bán ngươi vào chốn ăn chơi kia!”. Tạm dừng một chút, Lý Hiển lại đầy ác ý cười nói: “Ta nghĩ, với dung mạo này, có lẽ sẽ kiếm được món hời đây, tuổi lại còn nhỏ, quả nhiên là thời điểm tốt nhất!”.

Hòa Linh vẫn đứng đó cười nhìn Lý Hiển, nghe hắn ta thốt ra những lời ác độc dọa người. À, mà có bao giờ hắn ta không ác độc đâu, từ trước đến giờ vẫn vậy, chưa từng thay đổi.

“Cho dù tìm được, thì với tám thân như bản kia thì Sở gia cũng sẽ xem như nữ nhi này đã chết. Cho dù không chết..... Ha ha, ta nghĩ, bọn họ cũng sẽ tìm mọi cách khiến cho ngươi không còn trên cõi đời này. Mặc kệ ngươi có nói gì, cũng sẽ không có ai tin tưởng!”. Lý Hiển lại ác độc bồi thêm.

Đúng như dự liệu, Hòa Linh lập tức liền thay đổi sắc mặt, ngay cả khi trên mặt đã trang điểm qua nhưng hai má vẫn tái nhợt đến dọa người, nàng gất gao nhìn chằm chằm Lý Hiển, hỏi: “Ngươi nói cái gì!”

Lý Hiển cho rằng nàng sợ, liền đắc ý đáp: “Ta nói, người Sở gia sẽ không thừa nhận ngươi, sẽ tìm cách giết chết một nữ nhi vô dụng chỉ mang lại mầm họa cho nhà bọn họ!”.

Cho dù vân đạm phong thanh, nhưng chuyện bị Sở gia phản bội, bị độc sát đều là nghịch lân của nàng không thể đựng vào, mà Lý Hiển này lại đại đột động đến cả hai. Đúng vậy, nàng chính là một người có thể tùy thời bị vứt bỏ, đừng nói đến người Sở gia mà ngay cả người thân nhất của mình cũng thế.

“Ngươi nói đi, rốt cuộc từ đâu lại biết được tin tức này? Là ai nói cho ngươi!”. Lý Hiển tiến lại gần, ép hỏi.

Hòa Linh cứ như vậy nhìn hắn, biểu tình không có một tia thay đổi, Lý Hiển có chút thẹn quá thành giận: “Ngươi xem lời của ta thành gió thoảng bên tai sao hả?”. Sau đó vươn tay định chế trụ cổ Hòa Linh, nhưng ngay lập tức bị Hòa Linh túm lại.

Lý Hiển thoáng sững sốt, lập tức ái muội cười: “Sao nào? Ngươi thích ta?”

Hòa Linh kiều mỵ cười cười, tiến về phía trước từng bước, ngay tại lúc Lý Hiển tâm viên ý mã, nàng lập tức không chần chừ rút trâm ra đâm về phía hắn ta. Người kia không hề đề phòng, bị đâm một cái, liền “a” một tiếng, xụi lơ trên đất. Không biết Hòa Linh đâm trúng chỗ nào mà hắn ta cảm thấy toàn thân vô lực, tay đặt trên miệng vết thương, đã nhiễm đầy máu.

Hòa Linh không chút do dự ngồi xổm xuống, tiếp tục đâm thêm một nhát. Lần này Lý Hiển phát hiện, bản thân thậm chí còn không thể phát ra âm thanh, oán độc nhìn Hòa Linh, nhưng trong oán độc lại có một tia sợ hãi.

Hòa Linh liếc mắt ra hiệu, Xảo Nguyệt lập tức kéo Lý Hiển vào trong bụi cây gần đó, Hòa Linh ngồi xổm xuống trước mặt hắn ta, còn Xảo Nguyệt đứng một bên trông chừng.

Hòa Linh cười lên “khanh khách”, vừa cười, vừa dùng vạt áo Lý Hiển lau vết máu trên cây trâm, cứ lặp đi lặp lại cuối cùng cũng sạch sẽ, Hòa Linh cầm

cây trầm nhẹ nhàng lướt qua mặt hần ta: “Không phải muốn bán ta sao?”

Lý Hiền sợ hãi nhìn Hòa Linh, muốn nói chuyện nhưng lại chẳng thể nào lên tiếng: “Bán đi? Ha ha, Lý Hiền, người thật sự nghĩ ta là người dễ bắt nạt vậy sao?”.

Hòa Linh nắm chặt cây trầm, không hề chần chừ đâm một phát lên bả vai người nọ, Lý Hiền mở to hai mắt, môi run run, đầu đến choáng váng mặt mũi.

“Đừng nói đến một người ngoài được nhận nuôi như người, cho dù là người Sờ gia, bất cứ ai dám dùng giọng điệu vừa rồi nói chuyện với ta, cũng sẽ nhận được kết quả tương tự. Cho dù là..... mẫu thân của người, cô cô tốt của ta cũng vậy. Lý Hiền, nếu cảnh cáo ngày hôm qua không để cho người yên phận vậy thì hiện tại thấy thế nào? Người có sợ không? Bán ta sao? Người muốn bán ta! Người có tin ta sẽ bán người vào Nam Phong quán, để cho người cả đời đều không có cơ hội ra khỏi nơi đó!”. Nói xong lại đâm Lý Hiền một nhát nữa, lúc này tên kia đã sợ không thốt nên lời.

Hòa Linh vừa nói chuyện với Lý Hiền, vừa nghĩ đến kiếp trước. Khi ấy, hần ta vì tiền đồ của mình mà đã gây mê biểu tỳ Lý Mộng, đưa tỳ ấy lên giường của một lão nam nhân, mặc cho lão ta giày xéo.

Vì đòi lấy tiền đồ, không biết đã bán đứng biểu tỳ bao nhiêu lần, mà cô cô tốt của nàng thế nhưng lại là đồng lõa, giúp đỡ con nuôi hại chính nữ nhi ruột của mình. Nghĩ đến đây nàng lại nghĩ đến nương của mình, vì cơ gì, vì cơ gì mà bà lại đối xử với mình như thế. Càng nghĩ đến lại càng oán hận không thôi.

Nếu đời này bọn họ vẫn giống như kiếp trước thì đừng trách nàng hạ thủ vô tình.

Lý Hiền bị Hòa Linh đâm bốn lần, cả người toàn là máu, run lấy bầy, tiếng cười âm trầm của người trước mặt xâm nhập đến tận cốt tủy, lạnh đến tận xương, tuy rất muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng lại không thể thốt ra nổi tiếng nào.

“Người đánh Xảo Nguyệt?”, cây trầm liền tiếp tục bổ xuống: “Đây là cái giá phải trả khi đánh nha hoàn của ta!”

Lý Hiền cố gắng vận dụng hết khí lực toàn thân, không ngừng lắc đầu.

“Người cũng có thể nói cho bọn họ là do ta làm, nhưng người nói xem, họ có tin hay không?”. Hòa Linh cười phá lên, nàng ngồi xuống tảng đá bên con đường nhỏ cách đó không xa, đứng đưa chân, chiếc vòng liền phát ra những tiếng đình đình thật vui tai: “Thời tiết hôm nay rất tốt! Đặc biệt thích hợp để giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hòa Linh vừa dứt lời, mặt Lý Hiền liền tái nhợt, thậm chí hần ta còn không dám khẳng định, bản thân có thể sống sót hay không. Biểu muội này, hiện tại diên rồi sao? Cảm giác âm trầm xâm nhập đến tận cốt tủy khiến cho hần ta không dám xê dịch chỉ sợ chọc giận nàng, sẽ trực tiếp bị giết chết!

Hòa Linh lắc lư chân, tiếng đình đình vang lên không ngừng, nàng cầm cây trầm trên tay, rút cuộc cũng đứng dậy, đi đến cạnh Lý Hiền, hần ta không dám nhìn trực diện, chỉ run run muốn lui vào trong góc. Hòa Linh dùng áo Lý Hiền lau trầm, lúc này một thân áo trắng đã loang lổ vết máu, sau khi đã sạch sẽ, nàng liền cười khanh khách, nói: “Tuy hôm nay thời tiết đẹp rất thích hợp để giết người, nhưng lại là sinh thần của Tổ phụ, vẫn nên khiêm tốn một chút, không thể để ngoại tôn của ông...” Hòa Linh cài lại trầm lên đầu, tiếp tục nói: “Cũng không thể để ông người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh trong ngày mừng thọ của mình được?”

Lý Hiền không ngừng gật đầu.

Hòa Linh cười khanh khách, rồi đứng lên, lui ra phía sau hai bước, ngoan độc nói: “Về sau thấy ta, tốt nhất nên quy củ khách khí một chút, bằng không nếu tâm tình ta không tốt sẽ rất dễ nổi diên. Mà một khi nổi diên, cũng không biết bản thân mình có thể làm ra cái gì đâu!”.

Lý Hiền gật đầu như giả vờ, hần ta quả thực rất sợ chết, sợ đến không thể tự giữ.

Hòa Linh vừa lòng cười, xoay người đi, rồi khỏi đó.

Lúc cùng Xảo Nguyệt trở lại dưới tàng cây, đã thấy Lâm Đình Chi đang đảo đảo nhìn xung quanh, thấy Hòa Linh trở về, liền vội vàng tiến lên: “Người đi đâu vậy, ta đi ra mà không thấy ai cả!”.

Hòa Linh mỉm cười đáp: “Ta thấy người mãi chưa ra, liền đi dạo xung quanh một vòng!”. Hòa Linh lắc lư chân mình, nói tiếp: “Người xem, những chiếc chuông nhỏ trên chân vẫn đang vang, thú vị vô cùng!”

Lâm Đình Chi đỏ bừng mặt cười đáp: “Bụng ta hơi không thoải mái, cho nên đi hơi lâu, ta chỉ sợ người sốt ruột. Đi nào, chúng ta trở về thôi!”.

Hòa Linh gật đầu: “Đi thôi!”.

Hai người về đến nơi, liền thấy Lâm phu nhân đang tìm kiếm xung quanh, tựa hồ vô cùng lo lắng cho nữ nhi nhà mình, thấy các nàng không việc gì, thì mỉm cười gật đầu.

Hòa Linh giáo huấn Lý Hiền một trận, tâm tình vui vẻ không thôi, nàng chào mời Lâm Đình Chi: “Những cái khác thì không dám nói, chứ chè do đầu bếp nhà chúng ta nấu vẫn là ngon nhất, không đâu có thể sánh bằng. Ngươi nếm thử đi!”

Lâm Đình Chi chu miệng: “Có ngon thật không đấy!”

Sau khi được Hòa Linh tặng cho một ánh mắt khích lệ, Lâm Đình Chi liền múc một miếng chè khoai sọ cho vào miệng, vội vàng gật đầu: “Hương vị quả nhiên rất ngon!”

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Ta không lừa ngươi chứ, quả thật ăn rất ngon mà!”. Tới gần Lâm Đình Chi, nàng lại thấp giọng nói: “Nữ nhân trong phủ ta đều thích ăn ngọt, nên yêu cầu rất cao, kết quả tay nghề của đại sư phụ càng ngày càng tốt!”.

Mặt của Lâm Đình Chi hơi tròn tròn, có chút mũm mĩm trẻ con, nàng ấy lại gấp thêm một miếng, cảm khái nói: “Quả nhiên ăn ngon thật!”.

Hòa Linh khích lệ khiến cho nha hoàn trong phòng bếp vui đến chảy nước mắt, kỳ thật có đôi khi chính là như vậy, nếu mỗi ngày đều khen thì nghe câu nói này cũng chỉ thấy bình thường. Nhưng nếu suốt ngày bị chê hết cái nọ đến cái kia đột nhiên nhận được một lời nói tốt, sẽ khiến cho con người ta vui mừng vô cùng.

Hiện tại chính là như vậy, Hòa Linh sao có thể biết được, bản thân chỉ vô tình nói ra thôi nhưng lại làm cho các nha hoàn bà tử trong phòng bếp thật cảm khái, tuy Ngũ tiểu thư nhìn có vẻ khó gần nhưng kỳ thật lại là một người tốt trong nóng ngoài lạnh.

Tuy nhiên đó là chuyện của sau này, tạm thời không nhắc tới.

Hòa Linh và Lâm Đình Chi qua lại mật thiết, Lão phu nhân thấy thế cực vì vừa lòng, chỉ cần cô nương nhà mình giao hảo với danh môn quý nữ khác, thì bà đều cực kỳ đắc ý.

Tuy cục diện tương đối hòa hợp vui vẻ, nhưng có rất nhiều người lại không hề vừa lòng như vẻ ngoài, không nói đến ai khác mà ngay cả trong nhà cũng có vô số, Hòa Tuyết oán hận nhìn chằm chằm Hòa Linh, nàng ta cũng làm quen được với vài cô nương, nhưng không ai có gia thế tốt bằng Lâm Đình Chi, tâm tình không tốt chút nào. Tuy nương đã nói mình không phải là đối thủ của Hòa Linh, làm việc gì cũng phải cân nhắc trước sau, nhưng nàng ta vẫn không phục.

Các vị tiểu thư, mỗi người một bàn, không ngồi cùng mẫu thân của mình, Tứ phu nhân thấy biểu tình kia của Hòa Tuyết, nhất thời không yên tâm liền thấp giọng giao phó với nha hoàn bên người hai câu, người kia vội vàng đi đến cạnh Hòa Tuyết, nàng ta nhìn về phía mẫu thân mình rồi cuộc cũng cúi đầu an tĩnh lại.

Nàng ta tự cho là bản thân đã che dấu rất tốt không bị ai phát hiện, lại không biết những biểu hiện kia đã bị Sở Hòa Linh cũng như Triệu Uyển Như nhìn thấu. Ngoài nàng ta ra còn có Trần tiểu thư cũng có biểu hiện y hệt, nhìn nàng chẳng khác nào nhìn kẻ thù. Thấy có nhiều người chán ghét Hòa Linh như thế trong đầu Triệu Uyển Như bỗng nảy sinh kế hoạch lợi dụng những con cờ này.

Không biết vì sao, có những người trời sinh đã không hợp nhau, tựa như nàng ta và Sở Hòa Linh, mặc dù tương giao không sâu, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, đã cảm thấy ngứa mắt, loại cảm giác này tựa như đã xâm nhập vào tận cốt tủy. Hơn nữa nàng ta luôn cảm thấy, người này sẽ phá hư việc tốt của mình. Tuy người mà Tạ thừa tướng hướng tới là Lâm Đình Chi, hơn nữa Sở Hòa Linh dường như cũng không ưa thích biểu ca, nhưng cảm giác này vẫn khiến cho nàng ta thật không thoải mái, chỉ hận không thể..... tiêu diệt cho thống khoái.

Có lẽ, sau khi trừ bỏ được nàng ta thì Lâm Đình Chi kia cũng sẽ trở mình không dậy nổi.

Triệu Uyển Như nắm chặt tay ngẩng đầu nhìn Sở Hòa Linh, thấy nàng cũng đang nhìn chính mình, khi mắt đối mắt liền tươi cười sáng lạn.

Tuy Triệu Uyển Như cố gắng cười đáp lại, nhưng lại không thể nào làm được, nàng ta cảm thấy, nếu có cười, cũng sẽ vô cùng khó coi, cho nên cứ để như vậy đi.

Lâm Đình Chi cũng nhìn ta liếc hờ hững một tiếng, nói nhỏ với Hòa Linh: “Cười với hồ ly tinh kia làm gì!”.

Hòa Linh bung ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm rượu mơ, rồi điềm đạm cười đáp: “Cho dù có cười, nhưng cứ thử động đến ta mà xem, ta sẽ không nương tay đâu!”.

Lâm Đình Chi: “.....”

Mà Hòa Khánh ngồi cạnh, sau khi nghe xong lời này, liền kinh ngạc nhìn Hòa Linh, hoàn toàn không còn nhận ra Ngũ muội muội này nữa, vừa nói năng hùng hồn lại ngây thơ thanh thuần được ngay, đúng là không tài nào hiểu được.

Yến hội hôm nay tuy có vài biến cố nhỏ nhỏ nhưng vẫn trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Đợi đến khi chạng vạng, mọi người lục tục ra về, Hòa Linh và đám tỷ muội nhu thuận đi theo lão phu nhân tiễn khách. Lúc đi, Lâm Đình Chi còn luôn miệng nói, mấy ngày nữa sẽ đến tìm Hòa Linh chơi, nàng liền mỉm cười đáp ứng.

Tồn nữ nhà mình ai nấy đều nghe lời khiến lão phu nhân hết sức vừa lòng, bà nhân nhật cười phân phó bọn họ mau đi nghỉ ngơi.

Tuy Hòa Linh không làm gì, nhưng cũng bị ép buộc một ngày, sau khi nhu thuận hành lễ liền trở về phòng.

“Tỷ tỷ!”. Một giọng nam xé gió vang lên, trong phủ này thanh âm kỳ quái như vậy cũng chỉ có Trí Ninh. Người nào đó bước nhanh đuổi kịp Hòa Linh: “Tỷ tỷ, đệ đệ đưa tỷ trở về phòng!”.

Hòa Linh hơi hơi nhuróng mày, từ chối cho ý kiến, thấy trên chân nàng phát ra tiếng đinh đang, Trí Ninh cắn cắn môi, hỏi: “Đây là cái vòng Lục công tử tặng sao?”. Lúc nói lời này thái độ ghét bỏ rõ ràng.

Hòa Linh hỏi lại: “Không phải đệ ở bên chỗ tổ phụ sao, thế nào lại rảnh rỗi quay lại đây đưa ta về?”. Nàng cũng không tin không có ai phát hiện ra Lý Hiền, có điều Lão tướng quân vì muốn tránh thị phi cho nên tận lực đề ép chuyện này xuống, điều này cũng thực bình thường.

Trí Ninh nói nhỏ: “Đề lo lắng cho tỷ. Trong phủ cũng chưa chắc đã thái bình!”. Cậu cúi đầu, đưa Hòa Linh đến tận phòng, rồi cuộc mới nói: “Tỷ tỷ, kỳ thật hôm nay đã xảy ra chuyện!”.

Hòa Linh “a” một tiếng rồi nhuróng mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”, giọng nói cực kỳ bay bổng.

Rốt cuộc Trí Ninh vẫn còn nhỏ, nên vẫn có chút háp tấp: “Tỷ đừng có coi thường! Đệ đệ nói cho tỷ.....” sau khi nhìn nhìn xung quanh một lượt mới trầm tư thì thào: “Chúng ta vào nhà nói.”

Hòa Linh vẫn hết sức thờ ơ, vừa vào cửa, Trí Ninh vội vàng mở miệng: “Tỷ tỷ, đệ nói cho tỷ biết một chuyện đại sự. Xế chiều hôm nay, có người ở trong viện phát hiện ra biểu ca bị người ta đâm nhiều nhất, máu chảy đầm đìa, lúc được tìm thấy, huynh ấy đã ngất xỉu!”.

“Ai phát hiện?”, Hòa Linh ra hiệu, Xảo Âm nhanh nhẹn đi pha một bình trà lại còn Xảo Nguyệt hầu hạ nàng cời áo choàng treo lên.

“Là gã sai vặt của nhị ca, cũng may huynh ấy khôn khéo, nếu không, chuyện này nhất định sẽ gây ra náo động lớn rồi. Vừa nãy từ thư phòng đi ra, tổ phụ còn nói, đệ còn nhỏ, đừng nên để ý tới việc này!”. Trí Ninh lại lo lắng, nói tiếp: “Sao trong phủ lại trở nên không an toàn đến vậy. Sau này đệ sẽ nói với phụ thân và mẫu thân an bài cho tỷ một thị vệ, bằng không.....”. Trí Ninh còn chưa nói xong đã bị Hòa Linh cắt ngang.

Nàng mỉm cười nói: “Là ta làm!”

Trí Ninh lập tức ngăn cản cả người, đưa mắt nhìn Hòa Linh, ngập ngừng một chút mới lên tiếng: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ vừa nói cái gì?”

Hòa Linh nhấp một ngụm trà lại, thỏa mãn híp mắt, đáp: “Ta nói, Lý Hiền là ta đâm bị thương!”

Trí Ninh bàng hoàng sửng sốt, đưa mắt nhìn khắp nơi thấy Xảo Âm, Xảo Nguyệt tuyệt không hề kinh ngạc, liền run run môi, hỏi: “Vi, vì sao?”. Tuy nhiên rất nhanh, cậu lại dõn dập nói: “Là vì hấn ta khi dễ tỷ sao? không được, chúng ta phải đi tìm tổ phụ giải thích, bằng không sau khi tỉnh lại hấn sẽ tố cáo tỷ mất, như vậy.....”.

“Thì có sao!”, Hòa Linh mỉm cười, nói tiếp: “Hấn ta không dám đâu!”. Hòa Linh thả chén xuống, mỉm cười nhìn Trí Ninh: “Khi dễ ta? Làm gì có cửa, chỉ là ta không muốn hấn ta nói những nói cuội trước mặt mình. Trí Ninh, đệ biết không? Hiện tại tính tình của ta không tốt chút nào, lá gan cũng nhỏ, chỉ sợ người khác nói này nói nọ. Không ngờ rằng mình thế mà lại nổi điên!”

Nhất thời, Trí Ninh không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ta nói cho đệ, chính là muốn cho đệ biết, ta không thích có người suốt ngày kè kè bên cạnh, thị vệ gì chứ, ta không cần. Hơn nữa, ta chưa bao giờ cảm thấy mình cần người khác phải bảo hộ cả!”. Hòa Linh đứng dậy, đuổi người, chuông trên chân lại phát ra tiếng vang, chiếc vòng nhỏ nhắn này cực kỳ tinh xảo, đeo trên chân nhìn thế nào cũng thấy hết sức đáng yêu.

Nhưng tại sao Trí Ninh lại cảm thấy có gì đó là lạ, tỷ tỷ của mình đáng yêu như thế, nhưng.... lại khiến cho người ta nhìn không thấu, thậm chí có thể nói là có chút đáng sợ.

“Tỷ tỷ thật sự sẽ không sợ sao?”

Hòa Linh nhếch môi cười như có như không, nàng gằn từng tiếng, thông thả vô cùng: “Vì sao ta lại phải sợ! Ta có thể giết hấn ta một lần thì cũng có thể có lần thứ hai. Hiện tại chỉ tạm lưu lại cho hấn ta một cái mệnh thôi. Nếu bản thân hấn ta không quý trọng, thì sẽ càng chết thảm hơn mà thôi!”.

Mặt Trí Ninh trắng bệch, khóe miệng ngập ngừng, cuối cùng mới nói: “Đệ sẽ không nói đâu!”

Hòa Linh thờ ơ đáp: “Tùy đệ!”

.....

Phủ Thừa tướng.

Tạ Du Vân đứng trong thư phòng, quý công tử ngọc thụ lâm phong, chỉ có hàng mày khẽ nhíu lại mày làm giảm bớt đôi phần phong thái đẹp như trích

tiên. Còn vị lão giả nhỏ nhả đang ngồi trên ghế Thái sư, chính là Tạ Dịch người mà con dân Vĩnh An vô cùng kính trọng.

Lúc này Tạ Dịch không có biểu tình gì, giọng điệu bình thản: “Hôm nay..... Không thuận?”

“Tham gia thọ yến mà thôi, có gì mà thuận hay không thuận, có điều, hôm nay dường như Sở phủ có chút không ổn!”. Tạ Du Văn thản nhiên đáp.

“À?”, Tạ thừa tướng vụt qua một tia hưng trí.

“Biểu công tử Lý Hiến bị đâm, tình huống cụ thể thì không biết, nhưng đã bị Sở Trí An dẹp xuống!”.

“Ai làm!” Tạ thừa tướng tiếp tục truy vấn.

Tạ Du Văn lắc đầu: “Không biết là ai, có điều con nghĩ, chắc hẳn Tạ gia sẽ điều tra. Chuyện này với chúng ta cũng có quan hệ gì đâu!”.

Tạ thừa tướng nghĩ nghĩ một lát mới nói: “Chuyện này, con nhớ phải lưu ý một chút. Lục Hàn bỗng dưng góp mặt chắc hẳn không phải đơn giản!”. Tạm dừng một chút, giọng điệu của ông ta lại nghiêm khắc vài phần: “Còn nữa, ai cho con tự ý dẫn Triệu Uyển Oánh đi dự tiệc? Cần Chi, con xem lời của ta chẳng khác nào gió thoảng bên tai phải không? Ta nhớ rõ đã nói với con, không được kết giao với con bé đó cơ mà, rốt cuộc có để vào tai hay không?”.

Tay Tạ Du Văn khẽ nắm thành quyền, hần nhìn thẳng vào Tạ thừa tướng, cao giọng đáp: “Biểu muội thiện lương đơn thuần, sao phụ thân lại cứ muốn làm vậy! Hơn nữa, con mang muội ấy đi, là vì muốn muội ấy có thể kết giao thêm vài bằng hữu. Không hơn!”

Tạ thừa tướng lập tức châm chọc: “Nhưng kết quả thì sao? Một người cũng chẳng có, không phải sao? Cần Chi, con còn trẻ, nên chưa hiểu thấu được nữ nhân đâu. Cha hy vọng con hiểu được, hết thảy những gì ta làm đều là vì tốt cho con mà thôi, sau này rồi con sẽ biết!”.

Tạ Du Văn lạnh lùng ngắt đầu: “Tất nhiên con không thể..... Hiểu biết nữ nhân bằng người được rồi. Có điều, con cũng tin vào phán đoán của mình. Con phụ thân cũng không cần phải khoe mình hiểu biết nữ nhân ra sao trước mặt con đâu. Không quan trọng!”. Nói xong, hần xoay người rời đi, nhìn theo bóng dáng nhĩ tử, đôi mày của Tạ thừa tướng nhũu lại càng sâu....

Mà cùng lúc đó, Hòa Linh đang ở tắm rửa, đột nhiên bỗng dưng động tác, nàng nghiêng đầu, biểu tình hiém có khi nào không trấn định đến vậy: "Đúng rồi..... có khi nào có chuyện như vậy xảy ra không?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lúc này Hòa Linh thật sự không giữ nổi bình tĩnh, cũng không biết vì sao, vừa rồi đột nhiên trong đầu lại nảy ra một ý niệm kỳ quái, đời trước, Triệu Uyển Oánh thật sự bị bệnh rồi chết sao? Tạ thừa tướng cũng không thích Triệu Uyển Oánh, cho dù không biết con người thật của nàng ta ra sao nhưng với gia thế đó đã không thể nào trở thành Tạ phu nhân được. Tạ thừa tướng lại cực kỳ coi trọng nhĩ tử Tạ Du Văn này, vì thế việc ông ta ra tay cũng không thể không có khả năng.

Hơn nữa, nàng cho rằng, chắc hẳn Tạ thừa tướng phải thừa biết Triệu Uyển Oánh là loại người nào, bằng không, cũng sẽ không nói những lời như vậy, tuy rằng lúc ấy nàng chẳng hiểu ra sao nhưng hiện tại nghĩ đến, chuyện này quả thật có rất nhiều điểm quý dị. Có đôi khi, người trong cuộc, cho dù có tinh táo đến đâu cũng không thể hiểu thấu đáo sự việc, hiện tại ngắm lại Hòa Linh mới thấy, có lẽ, chuyện năm đó không hề đơn giản như vậy?

Chiều hôm nay nghĩ đến cái chết bất ngờ của Triệu Uyển Oánh đã cảm thấy có gì đó không đúng, rất có thể nàng ta chết không phải vì phát bệnh đột ngột mà có người không để cho nàng ta sống nữa. Người này ngoài Tạ Dịch được muôn người kính trọng ra thì còn là ai được nữa?

Hồi tưởng lại tình hình năm đó, Hòa Linh càng tin vào nhận định của mình, nàng khẽ cắn cắn môi, hé ra một chút ý cười: “Không khuyên can được nhĩ tử, cho nên liền ‘nhất lao vĩnh dật’ 1 giết chết Triệu Uyển Oánh? Nếu như sự thật là thế thì Tạ thừa tướng này đúng là quá âm hiểm rồi!”.

1 NHẤT LAO VĨNH DẬT: làm một mẻ, khoẻ suốt đời, một lần vất vả suốt đời nhàn nhả!

“Tiểu thư.....”, Xảo Âm mở miệng.

“Có chuyện gì?”, Hòa Linh ngắt đầu lên hỏi.

Xảo Âm lập tức thưa: “Tiểu thư, nhắc tới Tạ thừa tướng, nô tỳ đột nhiên lại nhớ tới một sự kiện đã phát sinh vào năm ngoái!”. Xảo Âm cũng không ngừng lại, tiếp tục nói: “Có lẽ là cũng vào tầm này, bên ngoài ai ai cũng đều bàn tán xôn xao chuyện Tạ công tử thích Tú Nghiên cô nương ở Noãn Ngọc các, cơ hồ mỗi ngày đều đã đến đó. Mọi người còn rỉ tai nhau rằng Tạ công tử chắc chắn sẽ nạp Tú Nghiên cô nương vào cửa. Tuyệt không ai có thể tưởng tượng được, tuy Tú Nghiên cô nương được bước vào cửa Tạ phủ nhưng lại thành tiểu thiếp thứ bảy của Tạ thừa tướng, được ngài ấy vô cùng sủng ái! Sau này những tin đồn đó tự động biến mất sạch sẽ!”.

Tú Nghiên Noãn Ngọc Các? Lương Tú Nghiên?

Hòa Linh nhớ rõ người này,....., Lương Tú Nghiên này lúc nào thì chết nhỉ?

Hòa Linh đếm ngón tay, ngay cả Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều là khó hiểu.

Lương Tú Nghiên ám sát Tạ thừa tướng bị bắt, chưa được mấy ngày Tạ thừa tướng liền định ra hôn sự giữa nàng và Tạ Du Vân, sau khi Tạ Du Vân hỏi hôn thì lại nghe được tin Lương Tú Nghiên đã chết. Lúc ấy nàng vẫn chưa xâu chuỗi những sự việc lại với nhau, hiện tại xem ra, sự tình không hề đơn giản như vẻ bề ngoài?

Hòa Linh càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, cũng càng có tinh thần, nàng đột nhiên phát hiện, tuy rằng bản thân có được trí nhớ của kiếp trước, nhưng rất nhiều chuyện cũng chưa chắc đã nắm rõ, kích động vô cùng. Chuyện mà mình không lường trước được, thì lại càng thêm thú vị!

Biết hay không biết... Nàng ác ý cười, vậy cũng rất có thể người mà Tạ Du Vân thích, cũng nhớ mãi không quên nhân, hoàn toàn không phải biểu muội Triệu Uyển Oánh của mình, mà là Lương Tú Nghiên?

Lương Tú Nghiên, con át chủ bài của Noãn Ngọc các!

Thật đúng là..... hết sức thú vị!

Quý công tử danh môn lại thích nữ tử thanh lâu! Thật sự là..... Làm cho người ta kinh hãi!

Hòa Linh bừng tỉnh, cũng không còn lười biếng như trước, nàng lập tức phân phó: “Hôm nay, tinh thần không tệ, không cần phải đi ngủ sớm, người tìm giúp ta một quyển sách tới đây, ta xem một lát, tiêu khiển một chút!”

“Vâng!”

Xảo Nguyệt lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Hòa Linh lắc lư chân trong nước, những chiếc chuông nhỏ cũng theo đó mà rung lên, nàng vui vẻ ngâm nga điệu hát dân gian. Xảo Âm nhìn chiếc lắc chân kia, thắc mắc: “Tiểu thư vẫn muốn đeo nó sao? Đi đâu cũng phát ra âm thanh, thật bất tiện!”

Hòa Linh cười tủm tỉm, bày ra dáng vẻ của một tiểu nữ hài: “Ta cảm thấy chơi rất vui! Cũng rất thích. Kỳ thật là ai đưa không hề quan trọng, chỉ cần mình thích thì mình đeo thôi, quan tâm đến những người khiến bản thân không vui làm gì. Chiếc vòng này vừa tinh xảo lại vừa có linh tính ta thích nhất là những vật có tính cường đại như thế!”

Xảo Âm ngẫm lại, quả thật đúng như vậy. Tiểu thư thích quần áo đồ thắm, thích vòng phát ra âm thanh, thích chải tóc vàng ánh rực rỡ. Tất cả đều đánh mạnh vào thị giác, thính giác của người đời!

Nghĩ đến chải tóc..... Xảo Âm lại lo lắng nói: “Tiểu thư, không biết biểu thiếu gia bên kia có cần làm cái gì hay không, chải tóc của người.....?”

Hòa Linh lắc đầu: “Không cần làm gì cả! Ta đâm hấn ta thì thế nào, có bản lĩnh thì trực tiếp mà đi tố cáo với tổ phụ! Nếu như hấn ta không dám nói, vậy thì ta cần gì phải ra tay?”

Bệnh lâu thành y, tuy rằng nàng chẳng phải cao thủ, nhưng đối với y lý cũng có chút nghiên cứu, nào ai ngờ, trên chải tóc, nhãn của Sở Hòa Linh nàng..... Cùng với rất nhiều thứ bên người đều bị nàng động tay động chân. Nàng không cần thị vệ, bởi vì bản thân nên cái gì nàng cũng không sợ! Chỉ cần nàng không ra khỏi phủ, sẽ không có vấn đề. Những thứ này chẳng qua chuẩn bị cho tên hắc y nhân Lục Hàn Mộc chết tiết kia mà thôi, hiện tại đúng lúc, “Tận nghi” cho Lý Hiển.

Hòa Linh chẳng hề mất một sợi tóc, còn Lý Hiển đến lúc này mới tỉnh lại, sau khi thanh tỉnh, liền thấy Lão tướng quân, lão phu nhân cùng những người có liên can chờ sẵn ở đó.

Nghĩ đến tình cảnh vừa xảy ra lúc xế chiều hôm nay trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt, đưa mắt tìm kiếm một vòng, lại không hề thấy bóng dáng tiểu ma nữ kia đâu. Cuối cùng người nào đó cũng yên tâm hơn vài phần, nhưng dù là như thế, hấn ta vẫn khiếp đảm không thôi.

Biểu hiện kia của Lý Hiển làm cho Lão tướng quân thật khó hiểu, liền quay sang hỏi hai đại phu bên cạnh: “Thế nào?”

Đại phu lập tức trả lời: “Khởi bẩm tướng quân, tuy biểu công tử chảy rất nhiều máu, nhưng không phải là những vị trí yếu hại nên không ảnh hưởng đến tính mạng. Xin ngài cứ yên tâm.”

Người còn cũng liền phụ họa nói để theo. Từ khi Từ đại phu bị Hòa Linh tính kế, để bảo đảm an toàn, lão tướng quân liền ra quy định, trong nhà mặc kệ là ai bị đau đầu nhức óc, nhất định phải mời hai đại phu đồng thời xem bệnh.

Lý Sở thị cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì, bà ta khóc đỏ mắt, thấy Lý Hiển vừa tỉnh, vội vàng xông lên trước: “Nhi tử của ta! Người mau nói cho nương, ai đã ra tay với con, rốt cuộc là người nào hại con thế thảm thế này. Nói cho mẫu thân biết, ta sẽ khiến cho hấn chết không có chỗ chôn! Trong ngày sinh thần của ngoại tổ phụ con lại dám làm chuyện như vậy, đúng là quá ác độc!”

Kỳ thật lúc Lý Sở thị vừa hay tin nhi tử nhà mình xảy ra chuyện, trước tiên liền hoài nghi Sở Hòa Linh, chẳng phải lúc ấy Lý Hiển đi tìm con bé đó sao?

Nhưng nha đầu kia ung dung trở lại như không có việc gì, lại còn đi cùng Lâm Đình Chi, điều này khiến cho bà ta cảm thấy hơi mù mờ.

Lý Sở Thị không tài nào xác định được, đồng thời cũng không dám phán đoán lung tung, chỉ sợ ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo, hiện tại Lý Hiến đã tỉnh, tất nhiên phải truy vấn trước đã.

Chỉ cần là tiểu tiện nhân kia, bà ta nhất định sẽ khiến cho nàng ta đẹp mặt, Hiến nhi phải chịu bao nhiêu đau đớn, thì sẽ trả lại cho con bé đó gấp trăm ngàn lần.

“Hiến nhi, con nói đi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp sao con lại bị thương thành thế này? Đại phu cũng đã xem qua, miệng vết thương của con là do bị vật nhọn đâm vào. Rốt cuộc là ai làm, mau nói cho ngoại tổ phụ!” Lão tướng quân tràn đầy tức giận hỏi, dăm ngang nhiên đã thương người trong phủ của ông, sao có thể nuốt trôi con tức này được. Theo ông thấy, mặc dù Hiến nhi có chút nghịch ngợm, nhưng là một đứa nhỏ tâm địa thiện lương, trải qua chuyện như vậy, nguyên nhân tuyệt đối không hề đơn giản.

Mà lúc này lão phu nhân đứng bên cạnh cũng phụ họa theo, bà tức trực bên phía nữ quyến, nên hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì. Tiền khách về xong, bà mới biết được chuyện này, tim vẫn còn đang treo lên chưa hạ được xuống. Đây là ngoại tôn tử duy nhất của nữ nhi mà bà thương yêu nhất, sao có thể không lo lắng cho được.

“Hiến nhi, con mau nói đi!”, thấy Lý Hiến ngẩn ngơ, mọi người lập tức thúc giục.

Lý Hiến nuốt nuốt nước bọt, hắn ta vẫn nhớ rõ, bản thân không thể nói được, tuy không biết Sở Hòa Linh đã sử dụng biện pháp gì, nhưng trong nháy mắt không thể thốt nên lời quả thực đã làm cho hắn ta sợ chết khiếp.

Miễn cưỡng mở miệng: “A.....”, thế mà lại có thể nói chuyện. Trong lòng Lý Hiến bỗng kích động vô cùng, nhất định sẽ khai Sở Hòa Linh ra, hắn ta dùng sức nặn từng chữ: “Ngoại, ngoại, ngoại tổ phụ..... con.....”, nhưng lại giật mình nghĩ đến nụ cười âm hiểm của ai kia, Lý Hiến lập tức khựng lại, không nói nữa!

“Làm sao vậy? Nói mau lên! Rốt cuộc là ai làm?”

“Người cứ nói cho bọn họ đi, xem ta có sợ không!”, không biết vì sao, trong đầu Lý Hiến đột nhiên lại vang lên tiếng nói như chuông bạc của Hòa Linh, nàng xinh đẹp nhìn hắn ta cười, mà nói rằng: “Người cứ nói cho bọn họ thử xem!”

“A.....”, Lý Hiến đột nhiên ôm lấy đầu cuộn tròn mình lại.

“Con làm sao vậy?!” Lý Sở thị giữ chặt cánh tay Lý Hiến, bà vai hắn ta vốn đã bị thương, bị lôi kéo như thế liền kêu gào không ngớt.

Lão phu nhân vội vàng sai người kéo nữ nhi ra, Lý Sở thị khó chịu phân bua: “Nương, người xem, sao Hiến nhi lại bị dọa thành thế này chứ! Rốt cuộc là ai nhân tâm như vậy! Hiến nhi của mẫu thân!”

Lý Hiến run run nửa ngày, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Không, không biết, con không biết là ai làm. Không phát hiện ra!”

Ánh mắt Lão tướng quân lóe lên, hỏi: “Cháu không phát hiện?”

Lý Hiến vùi ờ trong chăn, gật đầu: “Không phát hiện!”

Người chinh chiến nhiều năm như Lão tướng quân sao không nhìn ra vết thương này được đâm từ hướng nào, rõ ràng là ra tay ngay chính diện, thế mà ngoại tôn tử lại nói không biết là ai, chỉ điểm ấy thôi đã không thể nào tin tưởng được rồi. Nhưng thấy Lý Hiến sợ thành như vậy, rõ ràng là không dám nhiều lời, ông cũng biết lúc này không phải là thời gian tốt nhất để hỏi.

Nghĩ như thế nên ông lập tức xua tay: “Được rồi, tất cả đều trở về nghỉ ngơi đi. Hôm nay mọi người đều mệt mỏi, cũng không cần tập trung hết ở đây, nếu Hiến nhi đã nói như thế thì tạm thời cứ như vậy đi. Thân thể thằng bé suy yếu, cũng cần phải dưỡng thương!”

“Nhưng sao lại không phát hiện là ai, Hiến nhi, con nói đi, đến tột cùng là ai, tổ phụ sẽ vì báo thù thay con, sẽ giết chết tiểu nhân kia, hắn ta đáng chết một nghìn một vạn lần ấy chứ, phủ tướng quân là chỗ nào mà lại dám ngang nhiên đã thương người như thế?”. Lý Sở thị không cam lòng, lại vọt tới bên người Lý Hiến.

Làm sao Lý Hiến không muốn nói ra cơ chứ, nhưng không ngoài nỗi sợ hãi đến tận xương tủy thì hắn ta càng lo lắng nhiều hơn, vì sao Sở Hòa Linh lại biết hắn ta không phải là con ruột của mẫu thân. Bí mật này chỉ có hai người họ mới biết, thế mà lại lộ ra ngoài. Điều khiến hắn lo lắng hơn cả chính là, nếu như khai Sở Hòa Linh ra thì bí mật này có thể giữ được hay không? Hay là sẽ bị nàng phanh phui hết thảy. Đến tột cùng sao nàng ta lại biết được, còn có những ai biết chuyện hay có chứng cứ gì hay không? Hắn ta tuyệt đối không thể không là nhi tử của Sở thị, tuyệt đối không thể mất hết tất cả chỉ còn hai bàn tay trắng được.

“Con thật sự không biết!”, rồi lại kiên định thốt lên: “Lúc ấy con đang hôn mê.”

Nói như vậy, thật ra thì cũng có khả năng.

Có điều ngay cả giương lý do này ra cũng khó có thể làm cho Sở tướng quân tin tưởng, ông mím môi, trên khuôn mặt kiên nghị không có bất cứ biểu hiện tức giận nào, vẫn bình thản nói: “Vậy cháu mau nghỉ ngơi đi!”

Trở lại thư phòng, Sở tướng quân gọi Trí An vào theo: “Theo ta tới thư phòng”

Lúc ấy người đầu tiên phát hiện ra Lý Hiển là gã sai vặt của Trí An, cho nên hắn ta nắm rất rõ tình hình. Trí An gật đầu rồi theo lão tướng quân đi vào thư phòng.

Trong mấy tôn tử, lão tướng quân vô cùng xem trọng Trí An và Trí Viễn, còn trưởng tôn Trí Tín thật ra lại kém hơn vài phần.

Trí An bước vào trong liền đứng thẳng ở trước bàn, lão tướng quân trầm tư trong chốc lát, mới hỏi: “Cháu thấy thế nào?”

Trí An lắc đầu, thật trọng đáp: “Hôm nay có quá nhiều tân khách, rất khó nói là do ai làm. Có điều, cháu cảm thấy biểu đệ chưa hẳn đã không biết. Bị thương rất nhiều chỗ lại ở ngay chính diện! Hơn nữa.....”, biểu tình lại khó coi hơn vài phần, hắn chần chờ một lát mới nói: “Hung thủ tựa hồ ám sát rất gần!”. Điểm ấy cũng là điểm khiến hắn cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Ám sát ở một khoảng cách gần như thế, chỉ cần nghĩ đến đã không rét mà run. Kỳ thật hắn cũng có chút hiểu được nguyên do Lý Hiển sợ hãi. Nếu như là hắn, nghĩ đến cũng sẽ sợ, tuy rằng không biết lúc ấy cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trí An cảm thấy, tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

“Vậy cháu cảm thấy, có khả năng là người trong phủ chúng ta hay không?”, Lão tướng quân lại hỏi.

Trí An sợ run lên, lắc đầu đáp: “Tôn nhi không biết, chúng ta không thể tùy tiện hoài nghi người nhà mình được, dù sao hôm nay khách khứa thật sự quá nhiều. Hơn nữa, biểu đệ cũng không phải là nữ tử tay trái gà không chặt, thế mà lại bị thương nặng như vậy, có lẽ sự tình không đơn giản chút nào. Không biết, tổ phụ có quan sát miệng vết thương hay không?”.

Lão tướng quân nhướng mày ý bảo Trí An tiếp tục nói: “Mỗi một chỗ, kỳ thật đều tránh đi chỗ yếu hại. Người nọ căn bản không muốn giết biểu đệ! Người này có lẽ rất am hiểu y lý!”.

Lão tướng quân gật đầu, vô cùng vừa lòng với phân tích này, sắc mặt cũng dịu đi phần nào: “Cháu quan sát cẩn thận như vậy, ta cảm thấy rất tốt!”.

Trí An khiêm tốn: “Đều là điểm nên chú ý thôi ạ!”

“Được rồi, cháu cũng trở về nghỉ ngơi đi, nếu như nhớ ra gì nữa thì nhớ báo cho ta biết. Trong ngày sinh thần của ta lại dễ xảy ra chuyện như vậy, đúng là khinh người quá đáng, ta nhất quyết sẽ không bỏ qua!”.

Trí An lập tức đáp: “Vâng!”

Lúc ra cửa, trăng đã treo cao, Trí An đứng ở dưới ánh trăng, lẳng lặng suy nghĩ làm cho người ta nhìn không ra tâm tư gì.

Gã sai vặt nhắc nhở: “Thiếu gia, ngài không quay về nghỉ ngơi một chút sao?”

Trí An bình tĩnh hỏi: “Hôm nay, nữ quyến bên kia có ai đi ra ngoài quá lâu không?”

Gã sai vặt nghĩ lại một chút, rồi bẩm: “Có vài vị, nhưng cũng không hẳn là tiểu thư nhà chúng ta. Nếu nhắc đến các tiểu thư trong phủ, hẳn là chỉ có ngũ tiểu thư đi ra ngoài hơi lâu một chút, nhưng không phải đi một mình mà đi cùng tiểu thư Lâm Đình Chi!”.

Trí An nhướng mày: “Ngũ muội muội?”

Gã sai vặt ngần ngừ một lúc mới trả lời: “Vâng, đúng là ngũ tiểu thư. Hơn nữa, hôm qua ngũ tiểu thư vừa mới nỏ ra tranh chấp cùng với biểu công tử. Nếu như không phải hôm nay là sinh thần của lão gia thì có lẽ ngài ấy vẫn còn bị cấm túc!”.

Trí An trầm mặc một lát, mới ra lệnh: “Đi, theo ta đi gặp Ngũ muội muội.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Mấy ngày này Sở Trí An đều không hỏi phủ, nhưng kể cả như thế, những chuyện đã xảy ra trong phủ không hẳn không nắm được, chuyện về Hòa Linh lại càng thêm rõ ràng. Vốn định tính qua ngày sinh thần của Tổ phụ sẽ qua thăm Hòa Linh, kết quả lại đột ngột phát sinh chuyện này. Lý Hiển gặp chuyện, mà trong phủ này người có ân oán với đệ ấy chỉ có mình Hòa Linh. Hơn nữa, quả thật muội ấy cũng có đi ra ngoài, nhưng một nữ tử mảnh mai, bên cạnh còn có cả Lâm Đình Chi, thì có thể làm được gì chứ?

Tuy Lâm Đình Chi là người đơn thuần thì cũng chưa chắc có thể giấu diếm giúp muội ấy! Sở Trí An nắm tay thành quyền, hắn mang theo gã sai vặt đi vào viện Hòa Linh, vừa vặn thấy đèn trong phòng vẫn sáng, liền bảo thuộc hạ tiến lên gõ cửa.

Xảo Âm đi ra, vừa thấy người đến liền có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền trở về phòng bẩm báo, lúc này Hòa Linh đang ghé vào trên giường đọc

sách, hai chân rung rung, tiếng chuông vui tai không ngừng phát ra, khẽ hỏi:

“Có việc gì?”

“Bẩm tiểu thư, nhị thiếu gia cầu kiến.”

Hòa Linh cười nhạo một tiếng, cũng không ngẩng đầu, trực tiếp đáp: “Kính thư học được đều bị chó ăn sạch rồi? Đêm hôm khuya khoác lại cầu kiến đường muội, đúng là rảnh rồi quá nhỉ, bảo hấn ta lẩn xa một chút!”.

Xảo Âm không truyền đạt lại nguyên trạng, chỉ uyển chuyển cự tuyệt, Trí An đụng phải tổ kiến lửa cũng từ chối cho ý kiến, liền quay trở về phòng.

Hấn không hề biết, Thôi Ngọc đứng ở cách đó không xa đã thu vào mắt hết thấy, chờ đến khi Trí An trở về phòng, mới chạy đến bẩm báo Lão tướng quân. Ông trầm tư hỏi: “Hấn đến gặp Ngũ nha đầu?”

Thôi Ngọc rõ ràng lư loát đáp: “Vâng!”

Sau khi Thôi Ngọc đi ra ngoài, Lão tướng quân liền quay sang nói với Thôi tổng quản bên cạnh: “Ngươi cảm thấy, có thể là Ngũ nha đầu làm hay không?”. Khả năng này cũng không phải không có. Có điều Lão tướng quân lại cảm thấy, mặc dù có, nhưng khả năng ấy vô cùng nhỏ. Dù sao con bé cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa đến tuổi cập kê.

Thôi tổng quản cũng có cùng ý tưởng này, liền thưa: “Nô tài cảm thấy một tiểu nữ tử như Ngũ tiểu thư, chưa hẳn đã làm ra chuyện này. Có lẽ nhị thiếu gia qua đó đơn thuần chỉ vì muốn thăm muội muội thôi!”.

Lão tướng quân gật đầu, ngón tay co vào đuôi ra như có như không, rồi nói: “Ngươi cũng phải để ý đến con bé một chút, tính tình nó có hơi nóng nảy, miễn phát sinh ra sự tình không đáng có. Mà dường như Lục công tử đối với con bé không tệ, nhưng không biết, bọn họ đã quen nhau lúc nào!”.

Thôi tổng quản chỉ ngoan ngoãn đáp vâng.

Hôm sau.

Hòa Linh ngủ một mạch đến hừng đông, có điều hình như lúc này cũng không còn sớm nữa, nàng lấy khăn lau nước miếng, rồi vươn tay gọi: “Xảo Âm!”.

Xảo Âm vội vàng vào trong hầu hạ tiểu thư thay quần áo rửa mặt: “Tiểu thư, hôm qua lúc cô ngủ, phu nhân sai người đưa đến mấy lọ hương cao, cùng với vài món đồ nữ tử thường dùng. Phu nhân còn nói đây là đồ mà Cửu lão gia tặng cho cô!”

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Cửu cửu đưa sao?”

Xảo Âm gật đầu. Hòa Linh tò mò đến xem, quả nhiên là đồ hiếm, ở kinh thành khó mà mua được, cô nương gia nào cũng đều thích cả. Nàng mở một lọ nước hoa hồng ra, nhẹ nhàng đồ lên cổ tay một ít, mùi hương hoa hồng lập tức tỏa ra thơm ngát, Hòa Linh cảm khái: “Cửu cửu vẫn dụng tâm như vậy!”.

Nhắc đến người cậu này, kiếp trước Hòa Linh cũng không thân cận, nhưng xem ra, tiếp xúc với cô mục đích rõ ràng như thế mới là thoải mái nhất. Người khác ập ụ mưu quyền, mưu cầu danh lợi, nhưng lại trung ra dáng vẻ đạo đức nhân nghĩa, đầy giả tạo. Nhưng cửu cửu nàng thì lại không như thế, ông chính là một tiểu nhân, nếu ta không dùng được người, ta sẽ không để ý đến người. Hai ta chẳng có liên quan gì; Nhưng là nếu như ta cảm thấy ta có thể sử dụng được nên đầu tư bao nhiêu, thì một chút cũng không keo kiệt. Hơn nữa..... Hết thấy đều vì tiền, chân lý của ông chính là có tiền là có tất cả, không có việc gì khó chỉ sợ không có tiền.

Một đứa cháu ngoại xinh đẹp như hoa vẫn đáng giá để đầu tư, hơn nữa, ông tặng những thứ này cho nàng, với mục đích cuối cùng là muốn tuyên truyền, nàng dùng mà thích chẳng phải phải sẽ giới thiệu cho người khác mua hay sao đến lúc đó cửa hàng của ông sẽ bán được nhiều hàng, thu thêm được lợi nhuận.

“Được rồi, lúc về sẽ xem sau, đoán chừng, nếu không đi qua thỉnh an, thì mặt Tổ mẫu sẽ xui xuống mắt!”. Hòa Linh vỗ vỗ tay, mỉm cười để Xảo Nguyệt chỉnh trang y phục, nha đầu này khéo tay, nhưng cho tới bây giờ cũng không làm gì quá mức cả, một thân hồng y, búi tóc đơn giản, đồ trang sức tinh xảo, như vậy mới càng thêm hài hòa, cũng giảm bớt tính công kích của tiểu thư nhà mình. Đương nhiên, làm vậy tựa hồ tiểu thư lại càng thêm đẹp mắt.

Thời tiết hôm nay cũng đã ấm hơn, thì thoảng mới có chút gió, nhưng không giá buốt lắm, mọi người đều đã cất hết áo choàng đi, duy chỉ có Hòa Linh không giống như thế, vẫn một thân áo choàng đỏ, lúc gặp gió còn lấy mũ trùm lên đầu, dáng vẻ tinh xảo diễm lệ kia quả thực khiến người khác phải đui mù.

Hòa Linh xuyên qua hành lang thật dài đi vào viện của Lão phu nhân, vừa đến cửa, đã nghe tiếng cười nói rôm rả vọng ra, xem ra việc Lý Hiến bị thương cũng không khiến cho tâm tình của mấy người họ kém đi chút nào. Có điều ngẫm lại thì thấy chẳng sai chút nào, người như Lý Hiến trừ Lão phu nhân, nẫu thân và muội muội của hấn ta thì những người khác sao có thể thích được! Có khi người ta còn nghĩ rằng người này chết đi mới tốt ấy chứ!

Kỳ thật có một số người đừng mong họ sẽ thành tâm hối cải để thành kẻ lương thiện. Nàng biết rõ hấn ta là hạng người gì, chưa ra tay là vì chưa có thời cơ tốt, chứ cũng chẳng tốt đẹp gì. Hòa Linh tin, chỉ cần cho người này một chút xúi cớ hội, hấn ta cũng không bỏ qua.

Hòa Linh vào cửa thỉnh an, điều khiến nàng cực kỳ kinh ngạc đó chính là sắc mặt lão phu nhân lúc này vô cùng tốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu được, bản thân được như vậy là nhờ vào ánh hào quang của Lục Hấn.

Ánh mắt của bà đảo qua mắt cá chân Hòa Linh, tiếng đinh đang kia chẳng phải phát ra từ chiếc vòng chân mà Lục Hân tặng cho con bé đây sao?

Lão phu nhân liền cười nói: “Linh nhi lại đây.”

Hòa Linh khẽ vâng một tiếng, cười tủm tỉm, rồi nhìn ra chung quanh hỏi: “Ôi may quá cháu không phải là người tới cuối cùng. Sao Cô cô và Mộng biểu tỷ còn chưa tới nhỉ?”. Nói xong, còn vỗ ngực một cái, tựa như rất dễ đến việc bản thân đã đến muộn này.

Biểu tình của Lão phu nhân hơi cứng lại, sau đó nhanh chóng miễn cưỡng nở nụ cười: “Hôm qua, biểu ca cháu bị thương, có lẽ cô cô và biểu tỷ ở lại chiếu cố thằng bé rồi!”.

Hòa Linh tò mò hỏi: “Hả! Biểu ca bị thương! Không biết có nặng không, sẽ không bị thương ở chỗ yếu hại chứ ạ?”. Tuy nàng sốt ruột thân thiết hỏi nhưng ác ý trong lời nói lẫn ánh mắt xem kịch vui vẫn lộ ra ít nhiều. Thậm chí chỉ cần hơi chú ý đều có thể nhận ra. Mấy phòng đều cúi đầu, không ai dám nhiều lời, có thể thấy được từ lúc chưa gả vị cô cô này đã khiến cho mấy tẩu tử của mình oán hận đến thế nào.

Cho dù Lý Hiến có thế nào thì vẫn là ngoại tôn tử của Lão phu nhân, thấy Hòa Linh nói như vậy cũng không vừa lòng cho lắm, ho khan một cái rồi nói: “Tình duyên một thời gian thì tốt rồi. Các cháu cũng đi thăm đi!”.

Hòa Linh dùng một lát, rồi tựa tiểu phi tiểu cười nói: “Tổ mẫu, cháu nghĩ, có lẽ biểu ca sẽ không muốn nhìn thấy mặt của cháu đâu? Hôm trước bọn cháu mới vừa tranh chấp. Người xác định, huynh ấy thấy cháu sẽ không phiền nào đến mức bị nặng thêm đâu chứ?”.

Lão phu nhân ghen hờn, tuy rất tức giận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Thôi. Không đi thì thôi! Tuy nhiên dù gì các cháu cũng là biểu huynh muội, vì một việc nhỏ mà lại nháo thành như vậy thì thật không đáng!”.

Khoe mắt Hòa Linh khẽ nhú, tỏ ra hờn dỗi: “Hóa ra, đẩy cháu vào trong hồ nước chỉ là chuyện nhỏ! Ừm, mà hình như cũng là việc nhỏ thật!”

“Sở Hòa Linh!”, Lão phu nhân rút cuộc cũng không nhịn được nữa, Hòa Linh còn lâu mới bị ảnh hưởng, nàng chỉnh lại đệm dựa, lui về phía sau, cười hỏi: “Tổ mẫu, sao vậy ạ?”

Hành động này càng đổ thêm dầu vào lửa, Lão phu nhân trừng nàng một cái, không nói gì nữa.

Hòa Linh tựa lưng vào ghế, hai chân cách mặt đất, thì thoảng lại lắc lư làm phát ra những tiếng đinh đang. Lão phu nhân lại liếc sang chỗ nàng, hỏi: “Nghe nói, cháu quen với Lục công tử?”.

Hòa Linh kinh ngạc nhíu mày, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên đáp: “Như thế nào mới xem là quen biết chứ! Nếu như cháu mà biết ai đã nói hươu nói vượn, thì sẽ tát cho người ấy bay ra tận cửa. Sao lại dám lừa dối tổ mẫu như vậy!”

Hòa Tuyết phẫn nộ: “Sở Hòa Linh, ngươi nói ai!”, quả nhiên vẫn còn thiếu kiên nhẫn.

Hòa Linh tựa tiểu phi tiểu: “Nói ai thì người đó tự biết! Chẳng lẽ lại là Lục muội muội? Ái chà, Lục muội muội này, một cô nương không thể nào làm thế. Nữ nhi gia mà cứ đơm đặt lung tung, tương lai sẽ không gả được đâu!”.

“Sở Hòa Linh, ngươi có dám khẳng định đó không phải là sự thật không? Nếu như không quen biết thì hẳn lại tặng lắc chân cho ngươi? Mọi người ai cũng đều nghe thấy, nhìn thấy hết!”. Hòa Tuyết hờn hển phản bác.

Hòa Linh gật đầu: “Phải rồi, các ngươi đều thấy, cũng đều nghe được. Nhưng mà ta nhớ rõ lúc ấy đã nói với hấn rằng, thoáng nhìn thấy từ xa, vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện, cũng không hề biết nhau là ai. Đúng chứ?”. Hòa Linh đưa đôi tay nhỏ bé, trắng nõn lại mềm mại như không xương tình xảo tựa bạch ngọc lên phát nhẹ một cái, toàn thân toả ra mùi hoa hồng thoang thoang chẳng khác nào tiên nữ giáng trần.

Người ta thường, thanh linh như nước mới là tiên nữ nhưng ngũ tiểu thư Sở gia lại mang đến một cảm giác hoàn toàn bất đồng. Thanh linh như nước đứng trước vẻ xinh đẹp bức người lập tức liền phai nhạt. Đặc biệt nhạt nhòa! Chẳng khác nào Triệu Uyển Như đứng cạnh Sở Hòa Linh làm nền cho nàng.

Tứ phu nhân không thể không chau mày, cười nói: “Hòa Tuyết, sau này, thật sự cần quản giáo lại. Linh nhi nói rất đúng, con mà cứ như vậy, sau này xuất môn sẽ làm cho người ta sợ hãi đấy. Không thể lúc nào nói chuyện mà cũng không dùng đầu óc được. Mẫu thân, người yên tâm, sau này con sẽ quản giáo Hòa Tuyết thật nghiêm. Nữ hài tử, cần phải có chút quy củ!”. Lời của Tứ phu nhân đầy ẩn ý, dám nói nữ nhi của bà ta thích buồn chuyện, ư nói dối, vậy thì ngươi cùng nam nhân khác ở trước mặt mọi người tặng lễ vật cho nhau thì lại càng không thỏa đáng?

Lão phu nhân gật đầu, hơi trách cứ nhìn Hòa Linh một cái, còn nhân vật chính thì vẫn ung dung ngồi nghịch ngón tay tựa như chẳng có gì liên quan đến mình.

Lão phu nhân ho khan một tiếng, nhíu mày bảo: “Được rồi, hôm qua ta cũng có chút mệt mỏi.

Lớn tuổi rồi, nên không còn dẻo dai như trước, các ngươi đều lui xuống đi, để ta nghỉ ngơi một lát!”.

Nhìn bọn chúng tâm tình của bà càng thêm phiền.

Mấy phòng đều vâng dạ đáp ứng, rồi nói đuôi nhau ra về.

Chờ ra đến ngoài sân, Hòa Linh mới mở miệng: “Tứ thẩm!”

Tứ phu nhân đi đằng sau Hòa Linh, thấy nàng dừng lại liền ôn nhu như nước cười hỏi: “Có việc gì vậy Linh nhỉ?”.

Hòa Linh khanh khách cười, cười đủ, mới cất lời: “Sau này chèn ép người khác cứ nói thẳng là được. Quanh quanh co co, lòng vòng làm gì cho mệt, người ta cũng chưa chắc đã hiểu được. Hơn nữa, cháu gái thích tấn công trực diện hơn. Nhiều như thế chẳng thú vị chút nào!”. Nói xong, liền đi thẳng, để lại Tứ phu nhân mặt lúc đỏ lúc trắng, khó nhìn vô cùng.

Đại phu nhân tuy nhìn thấy, nhưng cũng không thêm quản, dẫn Hòa Ngọc nhanh chóng rời đi, chỉ có Nhị phu nhân, không thể không chen vào: “Ai cha, thế từ lão Tứ, người đây là bị Hòa Linh thử sao! Sau này, nếu thấy con bé không vừa mắt thì cứ nói thẳng! Người ta đã nói như vậy rồi nếu không trực tiếp ứng chiến thì người làm tẩu tử này cũng không nhìn nổi mắt!”. Thật sự là không sợ thiên hạ càng thêm loạn mà!

Tứ phu nhân cười lạnh một tiếng, đáp trả: “Linh nhi vẫn còn là trẻ con, nhị tẩu cũng muốn vậy sao!”. Sau đó vung tay áo, rời đi.

Hòa Chân tiến đến bên cạnh Nhị phu nhân, than thở: “Nuông, chúng ta đi thôi!”. Nàng ta luôn cảm thấy đi theo Nhị phu nhân chẳng có thứ gì tốt, hiện tại lại càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình. Giữa bọn họ có khoảng cách không thể nào kéo gần lại được! Quả nhiên là không sáng suốt.

Hòa Linh đâu thèm để ý đến đám người này, nàng vừa về phòng, liền thấy Trí An và Trí Viễn cùng nhau đến thăm. Từ lúc hồi phủ bọn họ chưa đến thăm nàng lần nào, âu cũng là chuyện bình thường.

Có điều khi Hòa Linh biết hôm nay mẫu thân sẽ dẫn mình đến gặp cữu cữu nên có chút không kiên nhẫn.

Chờ Trí An và Trí Viễn vào cửa, Hòa Linh thản nhiên lên tiếng: “Hai vị ca ca mời ngồi. Xảo Âm, châm trà.”

Hòa Linh xưa nay thích uống trà lài, cũng không muốn đổi trà khác, nhưng đại đa số nam tử lại không thích mùi này. Nên cả hai người họ đều không động đến.

Kỳ lạ nhất là, Trí An xuất thân từ đại phòng, còn Trí Viễn lại là người của chi thứ hai, thế nhưng quan hệ của hai bọn họ lại vô cùng tốt. Trí Viễn thì không nói làm gì, nhưng Trí An đã có thân huynh đệ rồi nhưng lại không giao hảo với Trí Tín, ngược lại từ nhỏ đã thích chơi với Trí Viễn. Tuy thắc mắc nhưng lâu dần, mọi người nhìn nhiều cũng thành quen.

“Sức khoẻ của Linh nhi thế nào rồi?”, Trí An cười hỏi, có vài phần thân thiết.

Hòa Linh ngấm bản thân một chút, mới trả lời: “Muội nghĩ, ắt hẳn vẫn còn khỏe!”

Trí An mỉm cười: “Tiểu cô nương, nói bậy bạ gì đấy!”, nhưng thật ra không có chút xấu hổ nào.

Hòa Linh xoay xoay cổ, hỏi: “Nhị ca, Tam ca, khi nào thì các huynh trở về thư viện?”

Trí An nhướng mày: “Sao nào, muội đang mong chúng ta nhanh rời đi phải không? Thật là không lương tâm mà!”.

Hòa Linh miết ngón tay nhỏ bé trên mặt bàn, tự tiểu phi tiểu nói: “Không lương tâm? Ừm, cứ xem như là không có lương tâm đi!”. Các người, có bao giờ xem ta là muội muội của mình đâu! Trong lúc ta khó khăn nhậy, gian nan nhất trừ Lý Mộng vốn chẳng có quan hệ tốt ra thì không một ai, không một ai thêm quan tâm tới cả!

Tuy rằng vẫn chưa xuất sĩ, nhưng để vào học trong thư viện cũng không phải đơn giản, Trí An và Trí Viễn sao không phát giác được trong giọng nói của Hòa Linh ẩn chứa ý trào phúng chứ. Trong lòng tuy không thoải mái nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

“Đúng rồi, nghe nói biểu ca bị thương? Không biết bị thương ở chỗ nào, có thể bị chết hay không?!”

Hòa Linh đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười: “Không thương tổn đến địa phương không nên thương tổn đấy chứ?”

Lời này của nàng tràn đầy ác ý, Trí An, Trí Viễn muốn không chú ý cũng khó, hai người nhất thời vô cùng lúng túng.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Yêu Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.